

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 374 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Απεργία Διαρκείας - Σύγκρουση παντού

Να σπάσουμε την Χούντα των επιτάξεων

Εργαζόμενοι

Το επικείμενο άσμα
του Ταχυδρομικού
Ταμειτηρίου

σελ. 4

«Αθηνά»

Σχέδιο διάλυσης
της δημόσιας
εκπαίδευσης

σελ. 7

Δικαιώματα

Κάτω τα χέρια από
τις καταλήψεις

σελ. 11

Αίγυπτος

Η επανάσταση
συνεχίζεται και...
περιπλέκεται

σελ. 14

Ανακοίνωση της ΟΚΔΕ: Να σταματήσουμε το αίσχος των βασανιστηρίων!

Οι σοκαριστικές φωτογραφίες των συλληφθέντων για τη «ληστεία» στο Βελβεντό Κοζάνης, που είδαν το φως της δημοσιότητας, δείχνουν με τον πιο αδιάφευστο τρόπο την κτηνωδία όπου καταρακνάζει οι μηχανισμοί καταστολής, το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Οι φωτογραφίες αλλά και οι καταγγελίες συγγενών των συλληφθέντων δείχνουν ότι όχι μόνο ξυλοκοπήθηκαν αλλά κυριολεκτικά βασανίστηκαν με αποτρόπαιο τρόπο.

Είναι εμφανής η «στρατηγική έντασης» της τρικομματικής χούντας, που χάνοντας το ένα μετά το άλλο τα κοινωνικά της στηρίγματα και θέλοντας να εφαρμόσει τη βάρβαρη πολιτική της, επιχειρεί ένα εκτεταμένο πογκρόμ για να σπείρει τον φόβο στην κοι-

νωσία, να κάμψει τους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες. Γι' αυτό και η δημοσίευση των φωτογραφιών μάλλον δεν είναι τυχαία αλλά συνειδητή, για να νομομοποιήσει τα βασανιστήρια, να εθίσει την κοινωνία στην αποδοχή μιας απερίοριστης κρατικής βίας και καταστολής.

Τα νέα βασανιστήρια ήρθαν μετά την επίταξη των απεργιών του Μετρό (πρόκειται ουκοπήθηκαν αλλά κυριολεκτικά βασανίστηκαν με αποτρόπαιο τρόπο. Είναι εμφανής η «στρατηγική έντασης» της τρικομματικής χούντας, που χάνοντας το ένα μετά το άλλο τα κοινωνικά της στηρίγματα και θέλοντας να εφαρμόσει τη βάρβαρη πολιτική της, επιχειρεί ένα εκτεταμένο πογκρόμ για να σπείρει τον φόβο στην κοι-

(όπως με την πρόσφατη δολοφονία του πακιστανού μετανάστη στα Πετράλωνα). Αυτή η ουσιαστικά φασιστική πολιτική, όσο κι αν χρησιμοποιεί το «φύλο σκυής» των επίσημων «δημοκρατικών» θεσμών, είναι θανάσιμος κίνδυνος για την εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Αυτός ο σκοτεινός, αυταρχικός κατήφορος (που σε λίγο θα επιδιώκει αίμα και νεκρούς), δεν θα σταματήσει αν δεν τους φράξουμε εμείς τον δρόμο.

Πρέπει άμεσα να κινητοποιηθούμε παντού, για να επιβάλουμε στην πράξη τις ελευθερίες μας, ενάντια στα ακροδεξιά φασιστοειδή της συγκυβέρνησης και των μηχανισμών της. Να οργανώσουμε κινητοποιήσεις και να απαιτήσουμε να κηρυχθούν απεργίες, συν-

δέοντας την ανατροπή των βάρβαρων Μνημονίων με την υπεράσπιση των ελευθεριών. Κανένας συνάνθρωπός μας δεν πρέπει να μείνει εκτεθειμένος στην κτηνώδη αυθαιρεσία των ασφαλιτών και των αστυνομικών ορδών. Κανένας εργαζόμενος, νέος, φτωχός, μετανάστης δεν πρέπει να επιτρέψουμε να διώκεται επειδή αγωνίζεται για τη ζωή του. Στον δρόμο, με διαδηλώσεις, απεργίες και καταλήψεις, πρέπει να σπάσουμε την τρομοκρατία.

ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ

=> Αγώνας παντού, για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών
=> Να διώξουμε τη χουντική συγκυβέρνηση με Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

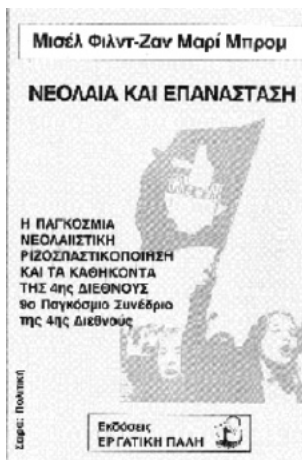
Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Νεολαία και Επανάσταση

Συγγραφείς: Μισέλ Φιλντ - Ζαν Μαρί Μπρομ

Χρονολογία έκδοσης: Οκτώβριος 2007

Σελίδες: 202

Τιμή: 8 ευρώ

Το βιβλίο *Νεολαία και Επανάσταση* των Μισέλ Φιλντ-Ζ. Μ. Μπρόμ όπως και η απόφαση του 9ου Παγκόσμιου Συνεδρίου της 4ης Διεθνούς *Η Παγκόσμια Νεολαίσιμη Ριζοσπαστικοποίηση και τα Καθήκοντα της 4ης Διεθνούς* που κυκλοφορούν οι *Εκδόσεις Εργατική Πάλη* σε ένα τόμο είναι δυο κείμενα σημαντικά. Γιατί βοηθούν στην κατανόηση του προβλήματος Νεολαία (νεότητα), τους λόγους ριζοσπαστικοποίησης όπως και τις πολιτικές και πρακτικές που πρέπει να υιοθετηθούν για να αποσπασθεί από την αστική επιρροή και να κερηθεί από τις επαναστατικές οργανώσεις. Ειδικά σήμερα που η αστική τάξη καταβάλλει τεράστιες προσπάθειες για να αποπροσανατολίσει την νεολαία με την συκοφάντηση των αξιών, των παραδόσεων, της ιστορίας και της κουλτούρας του εργατικού κινήματος. Και ακόμη με τον εκχυδαϊσμό των πνευματικών, πολιτιστικών και

ηθικών αξιών και με τη συνεχή καλλιέργεια από το κράτος ενός απολιτικού και αμοραλιστικού πνεύματος.

Βέβαια τα δυο κείμενα αναφέρονται στην εποχή του Μάη του '68 και γι' αυτό χαρακτηρίζονται από το πνεύμα αυτής της περιόδου. Αυτό, ωστόσο, δεν αναιρεί την αξία της μεθόδου με την οποία προσεγγίζουν το όλο θέμα Νεολαία (νεότητα) όπως και την κρίση των πιο βασικών θεσμών της αστικής κοινωνίας (οικογένεια, σχολείο, στρατός κλπ) μέσα στους οποίους ζει και κινείται η σημερινή νέα γενιά. Πάντως κάποια ζητήματα (όπως πχ. το πρόβλημα των ναρκωτικών) στο *Νεολαία και Επανάσταση* αντιμετωπίζονται επιπόλαια, αντιφατικά και κάπως κοντόφθαλμα από τους συγγραφείς, αλλά αυτά δεν είναι ικανά να σκιάσουν την όλη εργασία τους.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Μαζί με τον μύθο της ανάπτυξης, που συστηματικά πλέον καλλιεργεί η τρικομματική κυβέρνηση, αναπτύσσεται σταδιακά και ένας άλλος, παράγωγος μύθος, η «εξυγίανση» των δημοσιονομικών μεγεθών. Αν η επικείμενη «ανάπτυξη» είναι ένα αισχρό ιδεολογικό κατασκεύασμα, η δημοσιονομική «εξυγίανση» είναι μια απλή παραποίηση στοιχείων: απ' όλους τους δείκτες, σημασία έχει πλέον μόνο το πρωτογενές πλεόνασμα του κρατικού προϋπολογισμού, για τον υπολογισμό του οποίου υπάρχουν μόνο τα παραποιημένα στοιχεία του Στουρνάρα!

Πρωτογενές πλεόνασμα προκύπτει όταν τα κρατικά έσοδα είναι περισσότερα από τα έξοδα, χωρίς βέβαια στα τελευταία να υπολογίζονται οι δαπάνες για τόκους και δόσεις (χρεολύσια) της αποπληρωμής του χρέους. Έτσι, για το 2013 η κυβέρνηση προβλέπει ότι το πρωτογενές πλεόνασμα θα φθάσει ή και θα ξεπεράσει το 1,5% του ΑΕΠ. Που στηρίζει αυτή την πρόβλεψη; Στο ότι για το 2012 το πρωτογενές έλλειμμα υπολογίζεται ότι θα φθάσει στο -1,2 με -1,4%, ενώ προϋπολογίζονταν στο -1,5% του ΑΕΠ. Δηλαδή θα έχει μειωθεί κατά 2,5 δις, από 4,8 δις το 2011 σε 2,3 δις το 2012. Αυτό σημαίνει, πάντα για την κυβέρνηση, ότι είναι δυνατόν το 2013 να έχουμε όχι έλλειμμα αλλά πρωτογενές πλεόνασμα, αν βέβαια εφαρμοστεί πιστά το πρόγραμμα της Τρόικας — ένα πρόγραμμα που ακόμα και οι ανεγκέφαλοι βάρβαροι του ΔΝΤ θεωρούν ότι είναι λάθος, δηλαδή για πέταμα.

Αυτός ο υπολογισμός του πρωτογενούς ελλείμματος για το 2012 είναι πλαστός, γιατί δεν λαμβάνει υπόψη το ληξιπρόθεσμο χρέος (δηλαδή τα φέσια) του δημοσίου προς ιδιώτες και επιχειρήσεις. Αυτό υπολογίζεται ότι στα τέλη Νοέμβρη του 2012 έφθανε τα 9,3 δις, ενώ το 2011 ήταν 6,7 δις. Η αύξηση είναι 2,6 δις, δηλαδή όση και η «βελτίωση» του πρωτογενούς ελλείμματος για το 2012, πάνω

Δημοσιονομική εξυγίανση ή δημοσιονομικός γκρεμός;

στην οποία στηρίζει η κυβέρνηση την αισιοδοξία της για πρωτογενές πλεόνασμα για το 2013.

Δεύτερον, αυτό που «ξεχνά» η κυβέρνηση είναι ότι το πρωτογενές πλεόνασμα (ακόμη κι αν υπάρξει) είναι ένας τριτεύων δείκτης, που όπως συμβαίνει συνήθως στην αστική μυθολογία, απομωνώνεται, ξεχωρίζει και επισκιάζει όλους τους άλλους μόνο και μόνο για να βελτιωθεί η εικόνα της εκάστοτε κυβέρνησης. Τέτοιο ρόλο είχαν παίξει παλιότερα άλλοι δείκτες π.χ. ο πληθωρισμός κ.α. Το σημαντικό δεν είναι το πρωτογενές πλεόνασμα αλλά, τουλάχιστον όσον αφορά τα δημοσιονομικά, το έλλειμμα του κρατικού προϋπολογισμού και το δημόσιο χρέος. Και ακόμη περισσότερο, οι σημαντικοί οικονομικοί δείκτες δεν είναι καν ο κρατικός προϋπολογισμός και τα κρατικά χρέη, αλλά η πορεία της πραγματικής οικονομίας και οι ίδιοι οι άνθρωποι. Και εδώ τα πράγματα είναι εντελώς αντίθετα από τη μυθολογία της κυβέρνησης, απ' ό,τι υποστηρίζει ανερυθρίαστα.

Ακόμη κι έτσι, το αν θα υπάρξει ή όχι πρωτογενές πλεόνασμα το 2013, θα εξαρτηθεί από την πορεία της πραγματικής οικονομίας. Η κυβέρνηση στηρίζει τον μύθο της επικείμενης ανάπτυξης στην αύξηση (προβλέπεται 10% για το 2013) του τουρισμού, στην επανέναρξη των δημοσίων έργων, στην αύξηση της ρευστότητας στην αγορά (αφού θα επιτευχθεί η ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών με τα 26 δις από την Ευρώπη), στην απορρόφηση των ευρωπαϊκών κον-

δυλίων (ΕΣΠΑ) και στις ξένες επενδύσεις. Αλλά όλα αυτά είτε δεν είναι σημαντικά, είτε δεν πρόκειται να γίνουν. Μια αύξηση του τουρισμού (αμφίβολη ούτως ή άλλως), ακόμη και αν πραγματοποιηθεί, δεν αλλάζει τίποτα και το ίδιο ισχύει και για το ΕΣΠΑ (ακόμα και αν βελτιωθεί η απορρόφηση των κονδυλίων, πράγμα απίθανο) και για την επανέναρξη των δημοσίων έργων (εξάλλου οι μεγαλοεργολάβοι θέλουν δωρεάν χρήμα για να ξεκινήσουν και στηρίζονται στην αύξηση των... εσόδων από τα διόδια). Όσον αφορά την αύξηση της ρευστότητας στην αγορά, επειδή οι τράπεζες θα ανακεφαλαιοποιηθούν, πρόκειται μάλλον για αστείο. Οι τράπεζες έχουν πλήρως χρεοκοπήσει και την ίδια στιγμή μόνο η αύξηση των επισφαλών δανείων τους για το 2012 ξεπερνά το ποσό της ανακεφαλαιοποίησής τους! Με απλά λόγια, θέλουν επειγόντως άλλη μια ανακεφαλαιοποίηση (πολύ μεγαλύτερη αυτή την φορά) το 2013 για να αντιμετωπίσουν τη νέα και σίγουρη αύξηση των επισφαλών δανείων τους προς ιδιώτες και επιχειρηματίες μέσα στο 2013.

Τέλος, όσον αφορά τις περιβόητες ξένες επενδύσεις, πρόκειται για παραμύθι που όμοιά του μπορούν να υφαίνονται μόνο στις νύχτες της ερήμου του Κατάρ. Καμία ξένη επένδυση πουθενά στον κόσμο και στην ιστορία του καπιταλισμού δεν έχει γίνει αν δεν υπάρχει πρώτα μια εγχώρια ανάπτυξη της οικονομίας. Οι ξένοι καπιταλιστές δεν θέλουν απλώς να

αρμέξουν και να λεηλατήσουν, θέλουν και σίγουρες και αναπτυσσόμενες αγορές — και η ελληνική εγχώρια κατανάλωση όχι μόνο δεν θα αυξάνει αλλά θα μειώνεται στο προσεχές μέλλον.

Το 2013 προβλέπεται παγκόσμια μια ελαφρά συνολικά βελτίωση της ανάπτυξης (3,2 από 2,9% το 2012) και συνέχιση της ύφεσης στην Ευρωζώνη (-0,3% έναντι -0,5% το 2012). Για τον ελληνικό καπιταλισμό, προβλέπεται η μείωση του ΑΕΠ το 2012 να ξεπεράσει το 7% (πιθανόν και το 7,5%), ενώ για το 2013 η Τράπεζα της Ελλάδας (που συμμετέχει στον μύθο της επικείμενης «ανάπτυξης») προβλέπει περαιτέρω μείωση του ΑΕΠ κατά 4,2-4,5%. Αν λάβουμε υπόψη μας τι προέβλεπε η Τράπεζα της Ελλάδας για το 2012, τότε με σιγουριά μπορούμε να πούμε ότι η μείωση για το 2013 θα είναι ακόμη μεγαλύτερη — και σ' αυτό συνηγορούν και τα ακόμη σκληρότερα μέτρα του Μνημονίου 3, που θα επιφέρουν ακόμη μεγαλύτερη μείωση της κατανάλωσης απ' ό,τι τα Μνημόνια 1 και 2.

Έτσι, για το 2013, με συνέχιση της ύφεσης στην Ευρωζώνη, με μια μείωση του ελληνικού ΑΕΠ περίπου όσο η φετινή, με την ανεργία στο 30% (η ΓΣΕΕ προβλέπει 34-35%), με τα χρέη όλων τους να αυξάνουν (όχι μόνο το δημόσιο χρέος αλλά και το χρέος του δημοσίου προς τους ιδιώτες, τα χρέη των ιδιωτών προς τους ιδιώτες — ένα τμήμα τους είναι τα δεδουλευμένα που χρωστούν οι εργοδότες στους εργαζόμενους —, τα ληξιπρόθεσμα χρέη προς το δημόσιο που ξεπερνούν τα 56 δις κ.α.) και την ελληνική καπιταλιστική οικονομία όχι να καταρρέει απλώς αλλά να εξαρθώνεται, η διατήρηση των φορολογικών εσόδων στο ίδιο ύψος με πέρυσι και συνεπώς η δημοσιονομική «εξυγίανση» και το πρωτογενές πλεόνασμα του Στουρνάρα θα ήταν ένα κακόγουστο αστείο, αν δεν αποκάλυπτε την ηλιθιότητα, την σκληρότητα και την εγκληματικότητα αυτών που θέλουν να μας σώσουν.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σε πρόσφατη συνέντευξή του, ο υπουργός εργασίας της Γαλλίας Μισέλ Σαπέν ανέφερε ότι «η χώρα είναι πλήρως χρεοκοπημένη». Στη δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία της Ευρωζώνης, το δημόσιο χρέος έχει φτάσει στα 1,43 τρις (90% του ΑΕΠ) και το έλλειμμα στα 148,8 δις ευρώ. Προχωρώντας ο Σαπέν παραδέχτηκε επίσης ότι τους τελευταίους 15 μήνες η ανεργία αυξάνεται διαρκώς, με ολοένα μεγαλύτερους ρυθμούς (10% γενικά και 30% στους νέους 18-25 ετών) και ότι δεν μπορεί να υπολογίσει πόσοι θα είναι οι άνεργοι σε λίγους μήνες, όταν αυτοί που βρίσκονται κάτω από το επίσημο όριο φτώχειας στην Γαλλία προσεγγίζουν τα 10 εκατομμύρια (1 στους 6 γάλλους ζει κάτω από το όριο της φτώχειας ή είναι άστεγοι — ανάμεσά τους 600.000 χιλιάδες παιδιά). Η κυβέρνηση Ολάντ θα περικόψει τις κοινωνικές δαπάνες κατά 60 δις και θα αυξήσει τους φόρους κατά 20 δις ευρώ ως το 2017. Αυτοί που έχουν οικογενειακό επίδομα μικρότερο από 800 ευρώ το μήνα, έχουν αυξηθεί σε 9 εκ. Τα κοινωνικά επιδόματα έχουν μειωθεί κατά 40 δις ευρώ. Η Γαλλία κατέχει ένα από τα υψηλότερα ποσοστά εργατικών αυτοκτονιών στον κόσμο. Υπολογίζεται ότι 300-400 αυτοκτονίες τον χρόνο αποδίδονται άμεσα στις επισφαλείς συνθήκες εργασίας, από τότε που άρχισε η κρίση.

Στις 14/2 λήγουν δεκάδες κλαδικές συμβάσεις, τίθεται δηλαδή σε ισχύ η λήξη της μετενέργειας, που θα φέρει ατομικές συμβάσεις και ακόμη μεγαλύτερη μείωση στους ήδη πετσοκομμένους μισθούς. Αν δεν υπογραφούν νέες συλλογικές συμβάσεις μέχρι τις 14 Μαΐου, οι μειώσεις μπορεί να φτάσουν και στο 30%. Σύμφωνα με στοιχεία του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ, η αγοραστική δυνατότητα των μισθών, σε συνδυασμό με τη συνεχή αύξηση των τιμών στα βασικά προϊόντα, έχει πέσει στα επίπεδα των αρχών της δεκαετίας του 1980. Οι μειώσεις μισθών μέσα στο 2012 ήταν κατά μέσο όρο 21,7%, ενώ τους πρώτους 9 μήνες του ίδιου έτους υπογράφηκαν 631 επιχειρησιακές συμβάσεις με μειώσεις 21%. Επίσης, το ΙΝΕ-ΓΣΕΕ εκτιμά ότι το 50% των δημοσιονομικών μέτρων για τη διετία 2013-2014 αφορά σε περικοπές μισθών και συντάξεων, που θα οδηγήσουν σε περαιτέρω απώλειες εισοδήματος, καθώς και ότι περίπου 900.000 εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα εργάζονται πλέον με μορφές ελαστικής απασχόλησης.

Σημάδι της απόγνωσης, στην οποία έχουν οδηγηθεί τα φτωχά λαϊκά στρώματα, είναι και η κατακόρυφη αύξηση αδειών για την έναρξη λειτουργίας **ενεχυροδανειστηρίων** και καταστημάτων αγοράς χρυσού την τριετία 2010-2012. Στην εποχή του Μνημονίου, τα νόμιμα «ανταλλακτήρια χρυσού» τριπλασιάστηκαν. Συγκεκριμένα, το 2010 έκαναν έναρξη 81 επιχειρήσεις, την επόμενη χρονιά 198 ενώ το 2012 άνοιξαν 274 καταστήματα. Οι εταιρίες αυτές γνωρίζουν μάλιστα τέτοια άνθιση ώστε δημιουργούν και υποκαταστήματα σε διάφορα σημεία της χώρας. Από στοιχεία προκύπτει ότι τα 28 υποκαταστήματα που άνοιξαν το 2010 έγιναν 245 το 2012! Πίσω από την «φάμπρικα» των ενεχυροδανειστηρίων βρίσκονται «χρυσοθήρες» επιχειρηματίες από Ελλάδα αλλά και το εξωτερικό, που βρήκαν ευκαιρία ν' αυξήσουν τα κέρδη τους εκμεταλλευόμενοι τους απελπισμένους εργαζόμενους και συνταξιούχους που πουλάνε όσο όσο όποια κοσμήματα, κειμήλια ακόμη και χρυσά δόντια (!) για να δώσουν μια εφήμερη λύση στα βιοποριστικά τους προβλήματα.

Το επικείμενο άσμα του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου

Ο περιπλανώμενος κυβερνητικός θίασος Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη ξαναχτύπησε, με ακόμα μια φθνή για τους τοκογλύφους αλλά πολυδάπανη για το δημόσιο συμφέρον και την εργατική τάξη παράσταση, μεθοδεύοντας το αστραπιαίο ξεπούλημα του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου (ΤΤ). Πρόκειται για άλλο ένα τερατώδες οικονομικό έγκλημα, που η τρικομματική χούντα καταμετρά στο «ενεργητικό» της, πλουτίζοντας τη μελλοντική δικογραφία που της ετοιμάζουν η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Τη νύχτα της 29ης Αυγούστου, ο γ.γ. του Υπουργείου Οικονομικών Γ. Μέργος ζήτησε αποκλειστικά από τη διοίκηση του ΤΤ (και όχι από τις υπόλοιπες τράπεζες) να δημοσιοποιήσει την ετήσια οικονομική έκθεσή του μέσα σε μόλις δύο ημέρες, χωρίς να δοθεί καμιά παράταση. Την ίδια στιγμή, ο πράκτορας των διεθνών και ντόπιων αεριτζήδων Στουρνάρας δηλώνει στη Βουλή ότι τόσο η Τράπεζα της Ελλάδος (ΤτΕ) όσο και το Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (ΤΧΣ) έχουν κρίνει το ΤΤ ως μη βιώσιμο. Ταυτόχρονα, όχι μόνο αρνείται να δημοσιοποιήσει αυτές τις «εκθέσεις» αλλά και δηλώνει ότι δεν γνωρίζει τα στοιχεία τα οποία επικαλέστηκε!

Στον τύπο είχαν διαρρεύσει κατά καιρούς απόρρητες εκθέσεις ξένων εταιριών όπως οι Alvarez & Marsal (2012) και Blackrock (2011-2012), που χαρακτήριζαν βιώσιμο το ΤΤ, χωρίς να είναι αναγκαία η εκκαθάριση ή ο διαχωρισμός του σε «καλή» και «κακή» τράπεζα. Σε κάθε περίπτωση, οι εκθέσεις συμπεραίνουν ότι το ΤΤ είναι σε πολύ καλύτερη θέση από άλλα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα – και γι' αυτό αποκρύφτηκαν.

Το ΤΤ είχε τον καλύτερο δείκτη επισφαλών δανείων και το καλύτερο χαρτοφυλάκιο σε σχέση με όλες τις υπόλοιπες τράπεζες. Η εξάρτησή του από την ΕΚΤ και την ΤτΕ σε σχέση με τις καταθέσεις του είναι κάτω από 25%, όταν στις περισσότερες «συστημικές» τράπεζες είναι πάνω από 120%. Επίσης, έχει την καλύτερη κεφαλαιακή επάρκεια καταθέσεων από όλες τις ελληνικές τράπεζες και μάλιστα στα περίφημα «τεστ αντοχής» του 2008 είχε πάρει την 1η θέση στην Ελλάδα και την 3η στην Ευρώπη. Ο δείκτης χορηγήσεων προς καταθέσεις ήταν 65% και το σύνολο των καταθέσεων 11 δις. Στην οικονομική έκθεση του 2011, το ΤΤ παρουσίασε ζημιές 3,5 δις, που όμως οφείλονται κατά βάση στο πρόγραμμα ανταλλαγής κρατικών ομολόγων (PSI).

Παρά την καλή οικονομική του κατάσταση, το ΤΤ, όπως και η Αγροτική, δεν ανακεφαλαιοποιήθηκε σκοπίμως, για να το τεμαχίσουν και να το πουλήσουν για ένα κομμάτι ψωμί. Η αιτιολογία ήταν ότι είναι «κρατικές τράπεζες», ενώ η ανακεφαλαιοποίηση των ιδιωτικών τραπεζών θα κοστίσει 50 δις! Έτσι, μετά το ξεπούλημα της Αγροτικής στον Σάλλα, γινόμαστε θεατές στο ίδιο έργο με το ΤΤ. Ενώ για τις υπόλοιπες τράπεζες ψηφίστηκε παράταση της δημοσίευσης της ετήσιας οικονομικής τους έκθεσης έως τις 31/12/2012, για το ΤΤ δεν έγινε το ίδιο. Επισπεύστηκε η διαδικασία «διάσωσης» του από το ΤΧΣ, το κεφάλαιο του οποίου αυξήθηκε από 10 σε 50 δις! ...για να «διασφαλιστεί το δημόσιο συμφέρον».

Μα ποιοι είναι επιτέλους αυτοί οι ταπεινοί υπηρέτες του «δημοσίου συμφέροντος» που θα «σώσουν» το ΤΤ; Οι μισθοί της νέας διοίκησης του ΤΧΣ σοκάρουν. Ο Ολλανδός Πολ Κόστερ, πρόεδρος, έχει μισθό 100.000 ευρώ. Οι Μπερούτσος, Mariani (Γάλλος), Μέργος και Γκατζώνας (εκπρόσωπος της ΤτΕ) λαμβάνουν 30.000 ευρώ έκαστος, για να αναφέρουμε μόνο το Διοικητικό Συμβούλιο. Μονάχα οι τέσσερις πιο «καλοπληρωμένοι» υπηρέτες του Συμβουλίου θα αμείβονται με 665.000 ευρώ ετησίως, ενώ μόνο η διευθύνουσα σύμβουλος Αναστασία Σακελλαρίου αμείβεται με το ευτελές ποσό των 215.000 ετησίως (17.900 το μήνα)! Έτσι, το ετήσιο μισθολογικό κόστος του ΤΧΣ ξεπερνά τα 800.000 ευρώ! Στην ίδια κατεύθυνση και το ΤΑΙΠΕΔ (Ταμείο Αξιοποίησης Ιδιωτικής Περιουσίας Δημοσίου), που μόνο την περίοδο Ιούνιος 2010 - Ιούνιος 2012 ξόδεψε για αμοιβές χρηματοοικονομικών, τεχνικών και νομικών συμβούλων και για λειτουργικά έξοδα 16,2 εκ. ευρώ! Όλος αυτός ο πακτωλός δόθηκε επειδή το ΤΑΙΠΕΔ (σύμφωνα με τον αναπληρωτή Υπουργό Οικονομικών Σταϊκούρα) «αξιοποίησε» περιουσία του Δημοσίου (αδιευκρίνιστης αξίας) έναντι 1,4 δις, από τα οποία το 1,2 δις πήγε στον ειδικό λογαριασμό αποπληρωμής του δημόσιου χρέους.

Η μετοχική σύνθεση του ΤΤ είχε ως εξής: το ελληνικό Δημόσιο κατείχε το 34% συν άλλο ένα 10% μέσω των Ελληνικών Ταχυδρομείων, η Εθνική Τράπεζα 6%, η Eurobank 5% και η Marfin 6%. Το ΤΤ διασπάται σε «καλή» (μεταβατική) και «κακή» τράπεζα, χωρίς να διασφαλίζονται σε τίποτα οι εργαζόμενοι. Η παλιά τράπεζα τίθεται σε ειδική εκκαθάριση. Η επωνυμία της νέας τράπεζας είναι «Νέο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο» και εκεί μεταφέρονται το σύνολο των καταθέσεων και το υγιές ενεργητικό (χαρτοφυλάκιο δανείων και τίτλων) της παλιάς τράπεζας. Μοναδικός μέτοχος της νέας τράπεζας είναι το ΤΧΣ. Στις 19 Ιανουαρίου, υπογράφηκε συμφωνία μεταξύ του Υπουργείου Οικονομικών, του ΤΧΣ, της διοίκησης του νέου ΤΤ, της ΟΤΟΕ (Ομοσπονδίας Τραπεζοϋπαλλήλων) και του Συλλόγου Εργαζομένων, η οποία θα υπονομευόταν μια εβδομάδα αργότερα σε βάρος των εργαζομένων, των μεγάλων χαμένων αυτής της ιστορίας. Η συμφωνία προέβλεπε τη διασφάλιση όλων των θέσεων εργασίας και την πρόσληψη όλων των εργαζομένων από το «Νέο ΤΤ», τη μείωση του συνολικού μισθολογικού κόστους κατά 30%, εφαρμόζοντας ως βάση την κλαδική σύμβαση της ΟΤΟΕ, και πραγματοποίηση προγράμματος «εθελουσίας εξόδου». Όταν όμως οι εργαζόμενοι κλήθηκαν να υπογράψουν τις νέες συμβάσεις, είδαν ότι οι μειώσεις ήταν κατά πολύ μεγαλύτερες, μιας και θα υπολογίζονταν με μηδενική προϋπηρεσία, οπότε η μείωση για τους παλιότερους έφτανε ακόμα και το 70%. Στη σύμβαση επίσης αναφέρεται ότι οποιοδήποτε επιπλέον ποσό (δηλαδή η προϋπηρεσία) θα ήταν με τη μορφή «οικειοθελούς παροχής» της τράπεζας. Κάτω από την απειλή απεργιακών κινητοποιήσεων, η νέα διοίκηση πάγωσε προσωρινά τα σχέδιά της. Βασικοί στόχοι της είναι να προχωρήσει γρήγορα σε 900 απολύσεις και να σπάσει τη συλλογική σύμβαση των 3.200 εργαζομένων. Η όποια συμφωνία έχει προσωρινό χαρακτήρα και σύντομα θα επιχειρηθεί η πλήρης διάλυση των εργασιακών σχέσεων, κλείσιμο καταστημάτων και απαλλοτρίωση των αποταμιεύσεων των πολιτών.

Το έγκλημα του ΤΤ μας υπενθυμίζει: ενάντια στο βοναπαρτιστικό τρικομματικό κονκλάβιο, από μέρα σε μέρα πιο ανελέητο και βάνουσο ενάντια στους εργαζόμενους, να προτάξουμε τη σθεναρή μας αντίσταση και να τους διώξουμε μια ώρα αρχύτερα!

P.B.

επίκαιρα...

Αγρότες στον δρόμο, παρά την... «ανάπτυξη»

Σε κινητοποιήσεις βρίσκονται οι αγρότες, αντιστεκόμενοι στα μέτρα του Μνημονίου 3 για την αγροτική παραγωγή, που την αποτελιώνουν αφαιρώντας τους κάθε δυνατότητα να καλλιεργήσουν. Οι απώλειες στα εισοδήματά τους ανέρχονται σε 2 δις ευρώ μόνο για φέτος, τα μισά από το νέο φορολογικό που επιβάλλει (μεταξύ άλλων) φόρο 13% σε όλους τους παραγωγούς. Φορολογείται μέχρι και το αγροτικό ρεύμα! Τα υπόλοιπα προέρχονται από μειώσεις συντάξεων, αύξηση εισφορών ΟΓΑ, μείωση επιστροφών ΦΠΑ, μείωση ενίσχυσης του Ειδικού Φόρου Κατανάλωσης στο πετρέλαιο, μείωση των ειδικών γεωργικών προγραμμάτων.

Οι αγρότες σε Λάρισα, Λαμία, Ημαθία, Αργολίδα, Σέρρες, Δράμα, Καβάλα κατέβηκαν στους δρόμους προειδοποιητικά, σταθμεύοντας τα τρακτέρ στις εθνικές οδούς, για να προχωρήσουν ανάλογα με τ' αποτελέσματα των διαπραγματεύσεων με την κυβέρνηση. Αντιτάχθηκαν στους γραφειοκράτες της ΠΑΣΕΓΕΣ (αγροτική συννομοσπονδία), που εκτονώνουν την κατάσταση σε συναντήσεις με πολιτικούς αρχηγούς και αποφεύγουν τα μπλόκα, δήθεν για να μην «έρθουν σε σύγκρουση με άλλες κοινωνικές ομάδες». Ενώ η ΠΑΣΕΓΕΣ πραγματοποιούσε σύσκεψη σε ακριβό ξενοδοχείο της Αθήνας, 400 θεσσαλοί αγρότες έκλεισαν την εθνική Αθήνας-Θεσσαλονίκης και προσπάθησαν να πραγματοποιήσουν γενική συνέλευση. Γρήγορα όμως αυτή διαλύθηκε από τα ΜΑΤ.

Το μόνο που υποσχέθηκε το υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης είναι 160 εκ. (σε 2 δόσεις) για το πετρέλαιο. Μέσα σε 2-3 μέρες, στις συγκεντρώσεις προστέθηκαν αγρότες από Βοιωτία, Αλεξανδρούπολη, Ξάνθη, Πελοπόννησο. Τα μπλόκα σήμερα έχουν φτάσει στα 18. Φαίνεται όμως ότι και οι αγρότες κρατούν μια στάση αναιμίας, πριν προχωρήσουν σε κλιμάκωση, με ανασταλτικό παράγοντα τους συνδικαλιστές της ΠΑΣΕΓΕΣ και του ΚΚΕ.

Οι «υπερασπιστές του Έλληνα εργάτη», μπράβοι της εργοδοσίας

Το πραγματικό τους πρόσωπο έδειξαν για ακόμη μια φορά οι Χρυσαιγίτες στα Τρίκαλα. Η επιχείρηση εμπορίας ξύλου Μαλαβάκη είναι από τις πλέον κερδοφόρες στο νομό, χάρη στην καθημερινή παραβίαση των δικαιωμάτων των εργαζομένων, σε ανασφάλιστη και εκ περιτροπής εργασία, απλήρωτους μισθούς, απολύσεις χωρίς έγγραφα απόλυσης και αποζημιώσεις. 4 απλήρωτοι εργαζόμενοι, που ο Μαλαβάκης απέλυσε μ' αυτό τον τρόπο στις αρχές Γενάρη μετά από 10 και παραπάνω χρόνια εργασίας, προσέφυγαν στην Επιθεώρηση Εργασίας και την επόμενη ξαναπήγαν για δουλειά. Εκεί βρήκαν τον εργοδότη, τη συζύγο του, δύο στελέχη της Χρυσής Αυγής (ο ένας ιδιοκτήτης γυμναστηρίου, ο άλλος πολιτικός μηχανικός) και έναν βουλευτή της ΝΔ Τρικάλων (τοπικός υπεργολάβος) να τους απειλούν ως... «συνεργάτες και φίλοι της επιχείρησης!». Οι εργαζόμενοι αποχώρησαν και όταν επέστρεψαν, μαζί με μέλη της διοίκησης του Εργατικού Κέντρου Τρικάλων, ο εργοδότης τους έκανε τη «δευαστική» πρόταση να τους δίνει 500 ευρώ το μήνα χωρίς συγκεκριμένο ωράριο και χωρίς ασφάλιση. Αφού δεν δέχτηκαν, τους έστειλε εξώδικο για να υπογράψουν σύμβαση εκ περιτροπής εργασίας (μια βδομάδα το μήνα ο καθένας).

Καμία δίωξη στο 18ΑΝΩ!

Σε αναδιπλώση υποχρεώθηκε το ΔΣ του Ψυχιατρικού Νοσοκομείου Αττικής, που είχε απειλήσει με πειθαρχική δίωξη τους θεραπευτές της ομάδας ανεξάρτητης 18ΑΝΩ, της ψυχιάτρου Κ. Μάτσα και του υπεύθυνου επανένταξης ψυχολόγου Σ. Κεβόπουλου, επειδή αρνήθηκαν να καταδώσουν στις αρχές θεραπευομένους τους, δηλαδή επειδή δεν παραβίασαν το ιατρικό απόρρητο!

Οι χιλιάδες υπογραφές συμπαράστασης στο 18ΑΝΩ και τους διωκόμενους θεραπευτές, η συγκέντρωση πάνω από 200 συναδέλφων, συγγενών των θεραπευομένων και αλληλέγγωνων μπροστά στα γραφεία της διοίκησης του ΨΝΑ κατά τη διάρκεια συνεδρίασης του ΔΣ του, το ανάγκασαν ν' αποσύρει τα σχέδιά του. Ο κίνδυνος όμως παραμένει, αφού το δεύτερο μέρος της απόφασης (κατά πλειοψηφία, με αρνητική ψήφο από τους εκπρόσωπους γιατρών και εργαζομένων) υποστηρίζει ακόμα την κατηγορία «κακής άσκησης» της ιατρικής και ζητά από το Υπουργείο Υγείας τη σύσταση επιτροπής για εξέταση του θέματος και απόδοση ευθυνών. Το κίνημα αλληλεγγύης στους διωκόμενους θεραπευτές οργανώνεται από το Σωματείο Υποστηρίχτες του Επιστημονικού και Κοινωνικού Έργου του 18ΑΝΩ.

Παράλληλα, οι «προϋπολογισμοί κλεισίματος» για το 2013, για όλες τις δομές αντιμετώπισης εξαρτήσεων (ΟΚΑΝΑ, ΚΕΘΕΑ, 18ΑΝΩ, Αργώ-ΨΝΘ, Κέντρα Πρόληψης), φανερώνουν το πρόγραμμα της τρικομματικής συγκυβέρνησης για την απεξάρτηση: στον Καιάδα!

Απεργία Διαρκείας στα Ναυπηγεία Ελευσίνας

Επαναλαμβανόμενες 24ωρες απεργίες κήρυξε το σωματείο εργαζομένων στα Ναυπηγεία Ελευσίνας από 21 Γενάρη. Οι εργαζόμενοι πήραν αυτή την απόφαση ύστερα από ανακοίνωση της διοίκησης για κλείσιμο των ναυπηγείων, σε περίπτωση που το δημόσιο δεν καταβάλει οφειλές 12.000.000 ευρώ για την κατασκευή τριών πολεμικών πλοίων. Η διοίκηση ξεκίνησε την επίθεσή της στα πλαίσια των μνημονιακών πολιτικών στις 17 Απρίλη 2012, όπου επέβαλε την εκ περιτροπής απασχόληση, με μια ημέρα εργασίας τη βδομάδα! Καθόλου τυχαία το ίδιο έγινε και στα ναυπηγεία Σκαρμαμαγκά και Νεωρίου στη Σύρο. Σαν να μην έφτανε αυτό, οι εργαζόμενοι εδώ και ένα χρόνο βρίσκονται απλήρωτοι και τους παρέχεται, αντί για μισθός, έναντι των 300 ευρώ μηνιαία. Αυτό πρακτικά σημαίνει κατάργηση της συλλογικής σύμβασης και αντικατάστασή της από μισθούς πείνας, ό,τι ακριβώς θέλει να πετύχει το μνημόνιο. Η διοίκηση απειλεί και με κλείσιμο των ναυπηγείων στη Σύρο, δείχνον-

τας έτσι τα αδιέξοδα των μνημονιακών πολιτικών. Από ό,τι φαίνεται, ακόμα και δωρεάν να δουλεύουμε μέσα στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, οι επιχειρήσεις θα αδυνατούν να επιβιώσουν. Είναι φανερό ότι αυτοί που πληρώνουν τα χρέη είναι οι εργαζόμενοι, καθώς η αδυναμία από τη μια πλευρά να εξοφλήσει το χρέος του το δημόσιο και από την άλλη η ανικανότητα της διοίκησης να λειτουργήσει τα ναυπηγεία έχουν δημιουργήσει αυτό το αδιέξοδο.

Μέσα λοιπόν σε αυτό το κλίμα, 1000 εργαζόμενοι στα Ναυπηγεία Ελευσίνας προχώρησαν σε δυναμικές κινητοποιήσεις. Μετά την απόφαση για 24ωρες επαναλαμβανόμενες απεργίες, στις 23/1 και 25/1 διαδήλωσαν με κλεισίματα δρόμων στην οδό Νίκης και στην Πειραιώς αντίστοιχα. Βέβαια, χρειάζεται να ακολουθήσουν ακόμα πιο ριζοσπαστικές μορφές πάλης, με καταλήψεις στα ναυπηγεία και σε δημόσια κτήρια, και να προωθήσουν αιτήματα όπως ο εργατικός έλεγχος των ναυπηγείων, ώστε να κερδίσουν τον αγώνα τους. Θα πρέπει επίσης να γίνει ξεκάθαρο ότι δεν έχουν να

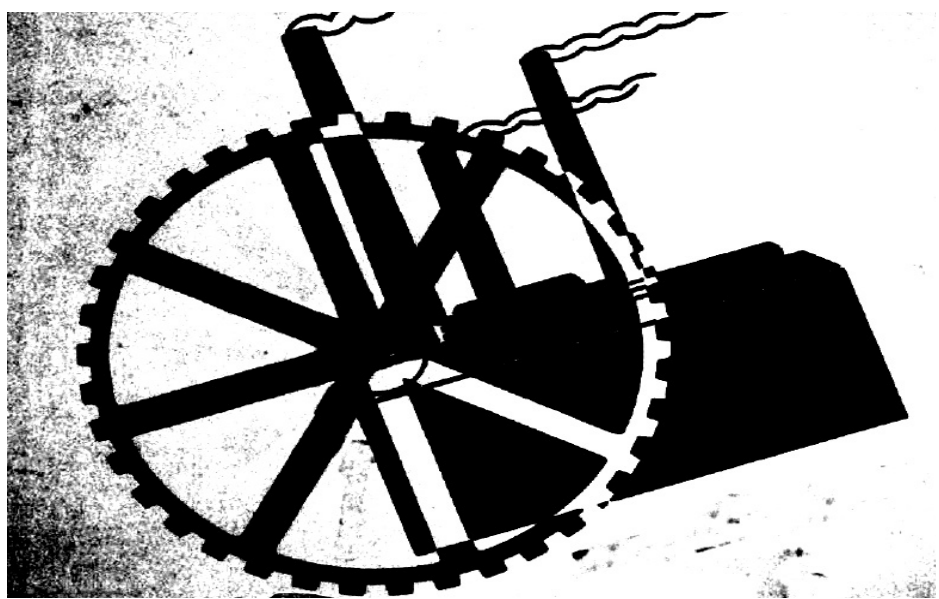
αντιμετωπίσουν μόνο τη διοίκηση των ναυπηγείων, αλλά συνολικά τη μνημονιακή πολιτική και για να νικήσει ο αγώνας τους χρειάζεται να ενωθούν στην πράξη και με τα υπόλοιπα κομμάτια της κοινωνίας που πλήττονται από τη λαίλαπα του ΔΝΤ και των κυβερνήσεών του.

Είναι φανερό ότι η ελληνική οικονομία βρίσκεται σε κατάσταση κατάρρευσης και τα νέα μέτρα που έχουν παρθεί δεν πρέπει να ξεγελούν κανέναν. Είναι ξεκάθαρο ότι οι διοικήσεις και το κράτος, εφαρμόζοντας και χαράσσοντας τις πολιτικές των μνημονίων, είναι οι κύριοι υπεύθυνοι για την κατάσταση στα ναυπηγεία της χώρας. Ή θα επιτρέψουμε στις πολιτικές ηγεσίες και τις διοικήσεις να μας οδηγήσουν στην καταστροφή

ή θα συγκρουστούμε μαζί τους για να επιβάλουμε τις δικές μας λύσεις. Χρειάζεται οι εργαζόμενοι στα ναυπηγεία να δημιουργήσουν επιτροπές αγώνα στον κλάδο και όλοι μαζί να φτιάξουν ένα σχέδιο αγώνα και γρήγορα να έρθουν σε επαφή με άλλους κλάδους εργαζομένων που πλήττονται και βρίσκονται σε κινητοποιήσεις (μέσα μαζικής μεταφοράς, δήμοι κ.α.). Πρέπει να ενισχύσουμε την αυτοοργάνωσή μας και να προετοιμάσουμε τη Γενική Απεργία Διαρκείας, ώστε να καταργήσουμε στην πράξη τα μνημόνια και να επιβάλουμε μια διαφορετική οργάνωση της κοινωνίας, με βάση τα συμφέροντα των εργαζομένων και όχι τα συμφέροντα λίγων καπιταλιστών.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

ΒΙΟΜΕ: «Επαναλειτουργία» ή αδιέξοδο;

Με φράσεις όπως: Το εργοστάσιο της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής ανοίγει και λειτουργεί στα χέρια των εργαζομένων, Τώρα ήρθε η ώρα της ΒΙΟΜΕ, Ανοίγουμε το δρόμο για εργατική αυτοδιαχείριση παντού κ.α. η Ανοιχτή Πρωτοβουλία αλληλεγγύης και στήριξης του αγώνα των εργαζομένων της ΒΙΟΜΕ προβάλλει την «επαναλειτουργία» του εργοστασίου από τις 11/2. Στην πραγματικότητα, όμως, ο αγώνας και οι στόχοι των εργαζομένων και του σωματείου τους απέχουν πολύ από την παραπάνω συνηματολογία.

Αυτό που τελικά αποφάσισαν να κάνουν οι εργαζόμενοι είναι να κατασχέσουν και να βγάλουν σε πλειστηριασμό το στοκ της εταιρείας. Μια διαδικασία, όμως, που σημαίνει από πριν συνεννόηση με αγοραστές —καθόλου εύκολο σ' αυτή την περίοδο—, ενώ ένα μεγάλο μέρος των χρημάτων θα πάει για αποπληρωμή δικηγόρου, αίθουσας δημοπρασίας, παράβολα κ.λπ. Έτσι όμως υποσκάπτεται η αποτελεσματικότητα της απόφασης, που είναι η οικονομική ενίσχυση των εργαζομένων.

Εδώ και αρκετό καιρό υπάρχει μια διαφορετική κατάσταση. Από τη μια, οι εργαζόμενοι προσπαθούν να λειτουργήσουν οι ίδιοι το εργοστάσιο με νόμιμο τρόπο (συναντή-

σεις στα υπουργεία για διαμόρφωση νομοθετικού πλαισίου, απαίτηση επιδότησης, προσπάθεια αγοράς μετοχών έναντι συμβολικού ποσού, επερωτήσεις στη βουλή κ.α). Από την άλλη, η πλειοψηφία των οργανώσεων της Πρωτοβουλίας θεωρεί ότι εφόσον τηρούνται δύο προϋποθέσεις (οι εργαζόμενοι θέλουν κάποτε να αυτοδιαχειριστούν το εργοστάσιο, όλες οι αποφάσεις παίρνονται από τις συνελεύσεις τους), αυτόματα λύνονται όλα τα πολιτικά προβλήματα και η ΒΙΟΜΕ αποτελεί το μοντέλο-υπόδειγμα που πρέπει να ακολουθήσουν όλοι οι εργαζόμενοι για να σωθούν από το κλείσιμο των εργοστασίων.

Οι αγωνιστές της ΟΚΔΕ και της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων βρεθήκαμε από την αρχή μέσα στον αγώνα της ΒΙΟΜΕ, στηρίζοντας τον στόχο της αυτοδιαχείρισης, ως μια τουλάχιστον άμεση απάντηση των εργατών στη συρρίκνωση και διάλυση της παραγωγής (παρά τους κινδύνους που έχει να δημιουργήσει αυτοπατάτες για ιδανικές «νησίδες» μέσα σε μια θάλασσα καπιταλιστικής κρίσης). Κατά την άποψή μας, όμως, στη λογική και πρακτική του σωματείου και της Πρωτοβουλίας υπάρχουν σοβαρά λάθη.

Πρώτο, δεν αντιλαμβάνονται το μέγεθος της οικονομικής κρίσης (πόσο μάλλον όταν ο κλάδος της οικοδομής έχει μείωση πάνω από 50%). Έτσι, ακούγονται διάφορες απόψεις,

ότι το εργοστάσιο πήγαινε καλά, η λάθος διαχείριση της εταιρείας το οδήγησε στην πτώχευση κ.λπ. Όχι ότι δεν ισχύουν και αυτά, αλλά μια «σωστή διαχείριση» της εταιρείας θα την κάνει βιώσιμη και θ' ανοίξουν νέες θέσεις εργασίας, όπως πολλοί ισχυρίζονται.

Δεύτερο, η αντίληψη ότι μπορεί να γίνει μέσα σ' αυτές τις συνθήκες της κατάρρευσης της καπιταλιστικής οικονομίας και της βάρβαρης επίθεσης των μνημονίων μια «νόμιμη» αυτοδιαχείριση-συνεταιρισμός και μάλιστα χωρίς σύγκρουση με το κράτος, χωρίς την αποφασιστικότητα των εργαζομένων να την επιβάλλουν οι ίδιοι. Έτσι, επικεντρώνουν τις προσπάθειές τους σε νομικές ενέργειες, ροκανίζουν το χρόνο, που κυλά προφανώς εις βάρος τους, με αόριστες υποσχέσεις (κυρίως από την πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ) για μια μελλοντική καθ' όλα νόμιμη «αυτοδιαχείριση».

Τρίτο, ακολουθώντας μια σχεταριστική πολιτική, οι εργαζόμενοι μ' ένα κομμάτι της Πρωτοβουλίας έχουν συμμετέχουν σε πορείες ξεχωριστές από το σύνολο της εργατικής τάξης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η 48ωρη απεργία του Νοέμβρη, οπου ενώ έγινε μια πολύ μαζική πορεία από 15 χιλιάδες εργαζομένους, η «ανεξάρτητη» πορεία στην οποία συμμετείχε το σωματείο της ΒΙΟΜΕ και η Πρωτοβουλία είχε μόλις 50!

Έτσι, από τη μια κατηγορούν τους εργαζόμενους για ακολουθησιμότητα στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και ταυτόχρονα ζητάνε την στήριξή τους, χωρίς όμως καμιά προσπάθεια αυτό να γίνει μέσα από μια πραγματική ενοποίηση των εργαζομένων. Πράγμα που απαιτεί και ένα κοινό πλαίσιο στόχων/διεκδικήσεων όπως η εθνικοποίηση όλων των εργοστασίων που κλείνουν κάτω από εργατικό έλεγχο, η κατάργηση των Μνημονίων κ.λπ.

Όλα τα παραπάνω δημιουργούν ένα πολύ θολό τοπίο σχετικά με τη συνέχιση του αγώνα (που έχει ξεκινήσει από τον Μάη του 2011), ενώ ήδη κάποιοι εργαζόμενοι, βρισκόμενοι σε τραγική οικονομική κατάσταση, εγκατέλειψαν ψάχνοντας αλλού για δουλειά, και η ανέχεια των περισσότερων και οι λανθασμένες επιλογές του σωματείου επιδεινώνουν την κατάσταση.

Λιπάσματα Στον αέρα οι εργαζόμενοι

Η συγκυβέρνηση καταργεί την ειδική επιδότηση 72 μηνών, που είχαν κερδίσει ύστερα από διαρκή αγώνα ενάντια στο κλείσιμο του εργοστασίου το 2006, οι εργαζόμενοι της πρώην Βιομηχανίας Φωσφορικών Λιπασμάτων. Σε συνδυασμό και με νέα εγκύκλιο του ΙΚΑ, δεν θα μπορούν να εξαγοράσουν πλασματικό χρόνο για να βγουν στη σύνταξη (οι περισσότεροι εργαζόμενοι είναι σε ηλικία σύνταξης), ενώ προβλέπεται και αναδρομική διακοπή της σύνταξης σε όσους ήδη εξαγόρασαν πλασματικά έτη.

Έτσι, οι εργαζόμενοι βρίσκονται πραγματικά στον αέρα. Ούτε να δουλέψουν ούτε να βγουν στη σύνταξη μπορούν. Στις 16/1 προχώρησαν σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από τα γραφεία του ΙΚΑ Θεσσαλονίκης. Παρόμοιο πρόβλημα αντιμετωπίζουν κι άλλοι εργαζόμενοι που υπάγονται σε Ειδικά Προγράμματα Επιδότησης Ανεργίας, όπως οι απολυμένοι της Πειραιϊκής Πατραϊκής, της Ολυμπιακής Αεροπορίας, των Μεταλλείων Κασσάνδρας κ.α.

■ Νίκος Κτενάς

12 Φλεβάρη 2012: Μία σύγκρουση που άνοιξε δρόμους

Ενας χρόνος πέρασε από τις 12 Φλεβάρη 2012, μια από τις εκρηκτικές κορυφώσεις του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου που ζει η ελληνική κοινωνία εδώ και 3 σχεδόν χρόνια.

Τον Φλεβάρη του 2012, το αστικό μπλοκ, υπό την καθοδήγηση και εποπτεία της Ε.Ε. και των ιμπεριαλιστών, έκανε μια εναγώνια προσπάθεια να κρατήσει στην εξουσία τη συγκυβέρνηση Παπαδήμου (σύμπραξη ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΛΑΟΣ). Είχε προηγηθεί, τον Ιούνιο του 2011, το θυελλώδες «κίνημα των πλατειών» (με αποκορύφωμα τη 48ωρη γενική απεργία στις 28-29 Ιούνη και τις συγκρούσεις ιδιαίτερα γύρω από την πλατεία Συντάγματος), που δεν είχε αποτρέψει την ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος, είχε όμως προκαλέσει ανεπανόρθωτη αποσύνθεση στην κυβέρνηση Παπανδρέου και κατά μια έννοια την πτώση της, με τη μεταβίβαση της εξουσίας ουσιαστικά στο Βενιζέλο. Λίγο αργότερα, ήρθε το περίφημο PSI (κούρεμα του χρέους). Ούτε όμως αυτή η «σωτη-

ρία» έμελλε να σταθεροποιήσει την κατάσταση. Τρόικα και κυβέρνηση Παπανδρέου έφεραν νέο βάρβαρο Πολυνομοσχέδιο, ενώ η αντίσταση των λαϊκών μαζών συνέχιζε να φουσκώνει (π.χ. ανυπακοπή στα χαράτσια). Νέα 48ωρη γενική απεργία έγινε στις 19-20 Οκτωβρίου, όπου ιδιαίτερα την πρώτη μέρα μια απέραντη λαοθάλασσα πλημμύρισε τους δρόμους της Αθήνας και άλλων πόλεων. Και στις παραλάσεις της 28^{ης} Οκτωβρίου, είχαμε την αποκαθήλωση του αστικού πολιτικού προσωπικού, που δεν τόλμησε να εμφανιστεί ή αποχώρησε ταπεινωμένο, όπως ο Παπούλιας στη Θεσσαλονίκη, υπό το βάρος των λαϊκών συγκεντρώσεων και διαμαρτυριών (σε κάποιες περιπτώσεις εξελίχθηκαν και σε αιμαχίες με την αστυνομία).

Η ορμητική εισβολή των λαϊκών μαζών στο προσκήνιο έδειξε ολοκάθαρα την αδυναμία του αστικού πολιτικού σκηνικού να διαχειριστεί την κρίση με τις δυνάμεις που μέχρι τότε διέθετε. Δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι ήταν η **χαριστική βολή στο πολιτικό σκηνικό της Μεταπολίτευσης**. Ήταν πια ώρα ν' αναζητηθεί ένας μικρός Βοναπάρτης-Μεσοσίας, που γύρω του θα συσπειρώνονταν οι αστικές δυνάμεις, έστω και προσωρινά. Ο Παπαδήμος, τραπεζίτης, άνθρωπος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, από τους «αρχιτέκτονες» της εισόδου της Ελλάδας στο Ευρώ, είχε όλες τις σχετικές «συστάσεις». Με την καθοδήγηση των ιμπεριαλιστών της Ε.Ε. και αφού φτιάχτηκε το σχετικό «επικοινωνιακό» προφίλ του σοβαρού τεχνοκράτη, τον Νοέμβριο του 2011 χρίστηκε πρωθυπουργός σε μια κυβέρνηση με την υποστήριξη του ΠΑΣΟΚ και των πρώην... «αντιιμπεριαλιστικών» ΝΔ και ΛΑΟΣ. Και τα τρία κόμματα, με πρώτη και καλύτερη τη ΝΔ του Σαμαρά, ορκίζονταν ότι αποκλειστικός στόχος ήταν να φέρουν τα χρήματα του PSI και να πάνε σε εκλογές «το αργότερο μέχρι τον Φεβρουάριο». Παρόμοια τροπή έπαιρναν τα πράγματα στην Ιταλία, με τον σχηματισμό κυβέρνησης γύρω από τον επίσης μεγαλοτραπεζίτη και άνθρωπο του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου Μόντι (μέλος της «μη κυβερνητικής» οργάνωσης Trilateral, μαζί με τον Παπαδήμο!), στην οποία δεν συμμετείχε ως υπουργός ούτε ένα εκλεγμένο πολιτικό πρόσωπο!

Ωστόσο, η ντόπια και ιδίως η ευρωπαϊκή ελίτ, με το που ένοιωσε ν' «απελευθερώνεται» από την εξάρτησή της από τα υπάρχοντα αστικά κόμματα για να της παρέχουν υποψήφιους πρωθυπουργούς (έστω και αχυρανθρώπους), μπήκε στον πειρασμό να παγιώσει αυτή την κατάσταση - δηλαδή, να κυβερνήσει ου-

σιαστικά μέσα από έναν ανοιχτό βοναπαρισμό. Τα κέντρα εξουσίας φλέρταραν μ' ένα «πραξικόπημα διαρκείας», με μη εκλεγμένες κυβερνήσεις στην εξουσία για απροσδιόριστο διάστημα. Ήταν μια προοπτική κατάργησης κάθε έννοιας λαϊκής κυριαρχίας, το οποίο θα μπορούσε μετά να επιχειρηθεί και στην υπόλοιπη Ευρώπη. Δεν είναι τυχαίες οι δηλώσεις κορυφαίων αξιωματούχων εκείνη την περίοδο ότι οι εκλογές «είναι επικίνδυνες». Μια επίθεση σε μια ιστορική κατάκτηση 150 χρόνων αγώνων του εργατικού κινήματος στην Ευρώπη, στο γενικό δικαίωμα ψήφου!

Τη 12^η Φλεβάρη 2012 αυτά τα σχέδια γνώρισαν μια μεγάλη ήττα. Μετά από νέα 48ωρη απεργία στις 10-11/2/2012, ενάντια στο Μνημόνιο 2, στη συγκέντρωση που είχε καλέσει η ΓΣΕΕ την Κυριακή 12/2 στην πλατεία Συντάγματος, ανταποκρίθηκαν εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου, πλημμυρίζοντας το κέντρο της Αθήνας. Παρά το κλείσιμο όλων των κοντινών σταθμών του Μετρό από την αστυνομία, ο κόσμος συνέχισε να πυκνεί, από τους σταθμούς που ήταν ανοιχτοί και είχαν γεμίσει ασφυκτικά, με τα πόδια, με κάθε μέσο. Από την ώρα έναρξης της συγκέντρωσης, η πλατεία Συντάγματος ήταν ήδη «πίτα». Το μήνυμα στους επίδοξους Βοναπάρτες καθαρό: «Φύγετε!».

Η αστυνομία προσπάθησε γρήγορα να διαλύσει τη διαδήλωση με χημικά. Όμως, μήνες ταπείνωσης και οργής που συσσωρεύονταν, εμπει-

ρίες από τους προηγούμενους αγώνες και τις συγκρούσεις των «Ιουνιανών», είχαν δημιουργήσει στις μάζες μια διάθεση έμπρακτης αντίστασης. Ο κόσμος δεν έφευγε. Αντιστεκόταν, υποχωρούσε και αντιπτιθόνταν με κάθε τρόπο. Σε δρόμους γύρω απ' το Σύνταγμα, στήθηκαν οδοφράγματα. Όταν οι Δίας και Δέλτα προσπάθησαν επανειλημμένα να διαλύσουν τον κόσμο με μηχανοκίνητες επιδρομές, έγιναν συμπλοκές σώμα με σώμα.

Την ίδια στιγμή, ήταν εμφανής η έλλειψη μιας οργανωμένης δύναμης, που μ' ένα στοιχειώδες σχέδιο θα βοηθούσε στην εξάπλωση της σύγκρουσης, πέρα από τα επιχειρησιακά όρια των δυνάμεων καταστολής, καταφέροντάς τους έτσι βαριά χτυπήματα στις άκρες τους, τσακίζοντας την αλαζονεία τους, ανεβάζοντας το ηθικό των μαζών.

Οι συγκρούσεις αντιμετώπιζονταν μ' ένα κύμα προβοκατορολογίας/πρακτορολογίας από τα ΜΜΕ, τα αστικά κόμματα και τους ρεφορμιστές («παρακράτος», «σκοτεινά κέντρα» κ.λπ.), δείχνοντας τον τρόπο τους μπροστά στην «ανεξέλεγκτη» ριζοσπαστικοποίηση των μαζών. Τέτοιες εκτιμήσεις υπήρξαν αρκετές και από την εξωκοινοβουλευτική αριστερά. Η αλήθεια είναι ότι μ' αυτές τις συγκρούσεις αποτράπηκε τελικά η παγίωση του Παπαδήμου και **ουσιαστικά επιβλήθηκαν οι εκλογές** (για τον Μάη του 2012), όπου καταγράφηκαν η αποσύνθεση των αστικών κομμάτων (ιδιαίτερα η καταβάρθρωση του ΠΑΣΟΚ) και η άνοδος της συνείδησης και αγωνιστικότητας των εργατικών και φτωχών λαϊκών μαζών, μέσα από την ενίσχυση της Αριστεράς (ανεξάρτητα από τον χαρακτήρα και τα όρια της πολιτικής της).

Η 12^η Φλεβάρη κρύβει και πολλά χρήσιμα συμπεράσματα για τον χαρακτήρα της περιόδου, για την εξέλιξη της κατάστασης σε προεπαναστατική. Κυρίως ότι η περίοδος έχει απότομες στροφές, όπου **μαζικές εκρήξεις, συγκρουσιακά και εξεγερσιακά γεγονότα μπορούν να προκύψουν εκεί που όλα φαίνονται «νεκρά»** (ιδιαίτερα στους χώρους δουλειάς). Τέτοια «νηνεμία» φαινόταν να επικρατεί και πριν τα «Ιουνιανά», για ν' ακολουθήσει μια χιονοστιβάδα εξελίξεων. Ενώ μόλις πριν τον σεισμό της 12^{ης} Φλεβάρη, η συμμετοχή στις απεργιακές συγκεντρώσεις τις προηγούμενες δύο μέρες ήταν μάλλον αναμικτή. Γι' αυτό είναι επιφανειακές, λανθασμένες πολλές απόψεις, μέσα στο κίνημα και στην Αριστερά (κοινοβουλευτική και μη), που βγάζουν συμπεράσματα για «ήττα» ή και «φασιστικοποίηση» της κοινωνίας.

Φάσεις «ηρεμίας» μπορεί να κρατάνε και μήνες, είναι όμως λάθος να τις αποκόβουμε από την εκτίμηση του συνολικά εκρηκτικού χαρακτήρα της περιόδου. **Έχουμε μπροστά μας πολλές «12 Φλεβάρη», που θα έρθουν «απρόσμενα» για πολλούς και πρώτα απ' όλα για τους ρεφορμιστές** - δεν πρέπει όμως να ξαφνιασούν τους επαναστάτες μαρξιστές, που πρέπει να προετοιμάζονται γι' αυτές και να τις προετοιμάσουν όσο το δυνατόν καλύτερα.

■ Σταύρος Σκευός

Κοινωνικό σφαγείο οι νέες αυξήσεις στη ΔΕΗ

Σε μια κοινωνία που αιμορραγεί, με το 35-40% των συνανθρώπων μας κάτω από το όριο της φτώχειας και με τους εργαζόμενους και ανέργους να εξαθλιώνονται από την εξοντωτική φορολογία, το συνεχές πετσόκομμα των εισοδημάτων τους και τις αυξήσεις στις τιμές όλων των βασικών προϊόντων, η φασιστική συγκυβέρνηση ανακοίνωσε νέες εξωφρενικές αυξήσεις στα τιμολόγια της ΔΕΗ από 1^η Γενάρη, που αγγίζουν το 23%. Αυτή η αύξηση είναι η 12^η συνεχόμενη μέσα σε διάστημα τεσσάρων ετών και δεν θα είναι η τελευταία, καθώς αναμένονται άλλες δύο μέχρι και τον Ιούλιο, όπου θα απελευθερωθούν τα οικιακά τιμολόγια. Αυτό για μια μέση οικογένεια με παιδιά μεταφράζεται σε αύξηση 40 ευρώ τουλάχιστον, ποσό που κατά τη διάρκεια του χειμώνα μπορεί και να διπλασιαστεί, καθώς ελάχιστες είναι οι οικογένειες που κατάφεραν να βάλουν πετρέλαιο θέρμανσης, λόγω της υπέρογκης αύξησης της τιμής του.

Τα στοιχεία που έδωσε πρόσφατα η ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ στη δημοσιότητα σοκάρουν. Οι διακοπές ρεύματος που πραγματοποιήθηκαν μέσα στο 2012 λόγω αδυναμίας εξόφλησης των λογαριασμών δεν έχουν προηγούμενο. Τον Σεπτέμβριο πραγματοποιήθηκαν 35.310 διακοπές και τον Οκτώβρη 38.717, δηλαδή καθημερινά πραγματοποιούνται πάνω από 1000 διακοπές ρεύματος! Παράλληλα, τα χρέη των νοικοκυριών προς τη ΔΕΗ για το 2012 αγγίζουν τα 696 εκ. ευρώ. Έτσι, το ρεύμα για εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους, από κοινωνικό αγαθό απαραίτητο για τη διαβίωσή τους με αξιοπρέπειες όρους, έχει γίνει θηλιά που τους πνίγει. Την ίδια στιγμή ξεδιάντροπα και απροκάλυπτα η άθλια συγκυβέρνηση αποφάσισε τη μείωση των τιμολογίων για τις μεγάλες βιομηχανίες κατά 22,5%!

Παρά τις κραυγές των διάφορων κυβερνητικών παραγοντιστών για την υποτιθέμενη αναγκαιότητα «εξυγίανσης» της ΔΕΗ, οι πραγματικές αιτίες είναι γνωστές: Καταρχήν, οι βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές συγκυβέρνησης και τρόικας. Στην αγωνιώδη προσπάθειά τους να σώσουν τις τράπεζες και το σύστημά τους από την κατάρρευση, ξεζουμίζουν και τα σφυροκοπούν τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα με χαράτσια, αυξήσεις στα τιμολόγια κ.τ.λ. Το μνημόνιο 3 ορίζει ρητά πως για να εκταμιευτεί η δόση των 9,2 δις ευρώ εκτός των άλλων πρέπει να αυξηθεί η τιμή του ηλεκτρικού ρεύματος. Δεύτερον, οι ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές και το δόγμα της «απελευθέρωσης» της αγοράς, που οδήγησαν στην απώλεια του δημόσιου χαρακτήρα της ΔΕΗ. Μόλις τον περασμένο Νοέμβρη ψηφίστηκε νόμος για την ιδιωτικοποίηση όλων των ΔΕΚΟ. Αυτό κατέληξε στην ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ, στο ξεπούλημα των υποδομών της και της παραγωγής ενέργειας, προς όφελος φυσικά διάφορων ιδιωτών. Οι επιπτώσεις στους εργαζόμενους του ομίλου ήταν δραματικές. Χαρακτηριστικό είναι πως από το 1994, που απασχολούσε 36 χιλιάδες εργαζόμενους με σχέση σταθερής εργασίας, σήμερα απασχολεί 19,5 χιλιάδες, ενώ παρουσιάζει αύξηση του κύκλου εργασιών του. Η μείωση των δαπανών μισθοδοσίας ξεπέρασε τα 690 εκ. ευρώ την τελευταία τριετία, ενώ επεκτείνονται ταχύτατα οι ελαστικές εργασιακές σχέσεις στο σύνολο των εργαζομένων του ενεργειακού τομέα. Την ίδια στιγμή που η ανεργία αυξάνεται δραματικά, η ΔΕΗ εξακολουθεί να πληρώνει υπέρογκα ποσά σε υπερωρίες, που αναγκάζονται να πραγματοποιούν οι εργαζόμενοι λόγω του φόρτου εργασίας, όπως καταγγέλλει η ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ. Είναι ιδιαίτερα προκλητικό πως η συγκυβέρνη-

ση έσπευσε να διασφαλίσει την υψηλή κερδοφορία των ιδιωτικών ενεργειακών ομίλων με τον περιβόητο «μηχανισμό ανάκτησης μεταβλητού κόστους ιδιοπαραγωγής». Μέσω αυτού του μηχανισμού, οι όμιλοι διασφάλισαν 280 εκ. το 2012 και θα διασφαλίσουν άλλα 420 εκ. το 2013!

Ο κόμπος όμως έχει φτάσει στο χτένι, δεν πάει άλλο! Κυβέρνηση και τρόικα ληστεύουν τις ζωές μας, ισοπεδώνουν το μέλλον και τα όνειρα των παιδιών μας, τσαλακώνουν την αξιοπρέπειά μας, γκρεμίζουν όλη τη χώρα για να πληρωθούν ντόπιοι και ξένοι τοκογλύφοι. Μας εκβιάζουν με τη διακοπή ρεύματος, με τη στέρηση δηλαδή ενός κοινωνικού αγαθού που η έλλειψή του μπορεί να απειλήσει την ανθρώπινη ζωή. Η μαζική άρνηση πληρωμής του χαρατσιού έδειξε πως αν όλοι μαζί οργανώσουμε την αντίστασή μας μπορούμε να ακυρώσουμε στην πράξη φασιστικού τύπου διατάξεις όπως αυτή για τη διακοπή ρεύματος. Το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθήνας απαγόρευσε στη ΔΕΗ να εισπράττει το ειδικό τέλος ακινήτων. Η συγκυβέρνηση, δείχνοντας για ακόμη μία φορά το απολυταρχικό της πρόσωπο, μετά από προκλητική παρέμβαση του υπουργού Οικονομικών Στουρνάρα, ζήτησε και πέτυχε μέσω του Αρείου Πάγου την προσωρινή συνέχιση της εισπράξης του παράνομου χαρατσιού από τη ΔΕΗ. Παρόλα αυτά, ο δρόμος της μαζικής ανυπακοής έχει ανοίξει και αποτελεί τη μόνη μας σωτηρία. Πρέπει να συγκρουστούμε με το κράτος της φτώχειας, της εξαθλίωσης, της καταστολής και της τρομοκρατίας. Μέσω μιας γενικής απεργίας διαρκείας να επιβάλουμε την εθνικοποίηση της ΔΕΗ κάτω από εργατικό έλεγχο για να διασφαλίσουμε φτηνό ρεύμα και αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης για όλους.

A.A.

«ΑΘΗΝΑ»: Σχέδιο διάλυσης της δημόσιας εκπαίδευσης

Την 1η Φλεβάρη ανακοινώθηκε το σχέδιο «Αθηνά» για τις συγχωνεύσεις τμημάτων ΑΕΙ-ΤΕΙ, που θα τεθεί σε «διαβούλευση» για 45 μέρες και στα μέσα Μαρτίου θα πάει προς ψήφιση στη Βουλή, ώστε να ισχύσει για τα φετινά μηχανογραφικά των πανελλαδικών εξετάσεων.

Στο σχέδιο, ο αριθμός των ΑΕΙ μειώνεται από 22 σε 15, με την «ομοσπονδιοποίηση» των Παντείου, ΑΣΟΕΕ, Παν. Πειραιά, Χαροκόπειου και Γεωπονικού σ' ένα πανεπιστήμιο (και τα 5 ιδρύματα προς το παρόν διατηρούν την αυτοτέλειά τους) και την απορρόφηση των πανεπιστημίων Δυτικής Μακεδονίας, Στερεάς Ελλάδας και Δυτικής Ελλάδας από άλλα. Τα ΤΕΙ μειώνονται από 16 σε 10, με τη συγχώνευση των ΤΕΙ Αθήνας, Πειραιά και ΑΣΠΑΙΤΕ στο Αττικό ΤΕΙ, των ΤΕΙ Θεσσαλονίκης και Σερρών στο ΤΕΙ Κεντρικής Μακεδονίας, των ΤΕΙ Ιονίου, Μεσολογίου και Πατρών στο ΤΕΙ Δυτικής Ελλάδας και Ιονίων νήσων και τα ΤΕΙ Λαμίας και Χαλκίδας στο ΤΕΙ Στερεάς Ελλάδας.

Για το πόσα τμήματα τελικά «χάνονται» απ' τον ακαδημαϊκό χάρτη, υπάρχει μεγάλη ασάφεια και σύγχυση των επίσημων στοιχείων, η οποία μάλλον είναι σκόπιμη. Με μια λεπτομερή διασταύρωση, φαίνεται ότι τελικά είναι μάλλον 110. Τα ΤΕΙ πληρώνουν κυρίως το μάρμαρο, με 1 στα 3 τμήματα να κλείνει. Οι πόλεις που φιλοξενούν τουλάχιστον ένα τμήμα ΑΕΙ ή ΤΕΙ θα γίνουν 51 από 63. Τα ιδρύματα που υφίστανται τις μεγαλύτερες αλλαγές είναι τα ΤΕΙ Θεσσαλονίκης (το 60% μεταφέρεται στις Σέρρες), Ιονίου και Πατρών και το Πανεπιστήμιο Στερεάς Ελλάδας (μεταφέρεται σε Αθήνα και Λάρισα). Οι φοιτητές που καλούνται να αλλάξουν τόπο σπουδών ανέρχονται περίπου

στις τριάντα χιλιάδες. Ο Υπουργός Παιδείας δήλωσε ότι τουλάχιστον για φέτος δεν θα υπάρξει ανάλογη μείωση των εισακτέων και αυτή θα περιοριστεί στο -4%, αλλά αυτό το νούμερο φαίνεται ότι βγαίνει με «δημιουργική λογιστική», αφού το υπουργείο μειώνει αυθαίρετα τον αριθμό των περσινών εισακτέων...

Πέρα από τα παχιά λόγια, το σχέδιο «Αθηνά» είναι φανερό ότι δεν είναι τίποτα άλλο από μια προσπάθεια βίαιης προσαρμογής της γ' βάθμιας εκπαίδευσης στην πολιτική των πάσης φύσεως ραγδαίων περικοπών, που εντείνονται με το Μνημόνιο 3. Η επίθεση δεν θα σταματήσει με την εφαρμογή της «Αθηνάς». Ήδη έχει ανακοινωθεί ότι από το ερχόμενο δμηνο καταργούνται τα δωρεάν βιβλία, ενώ είναι βέβαιο ότι θα ακολουθήσει β' γύρος συγχωνεύσεων, με νέο νομοσχέδιο ή αποφάσεις των νέων συμβουλίων διοίκησης (έχουν τέτοια δυνατότητα βάσει του νόμου Διαμαντοπούλου). Η χρηματοδότηση των ΑΕΙ-ΤΕΙ έχει μειωθεί περίπου κατά 60% την τελευταία διετία, κάνοντας σχεδόν αδύνατη τη λειτουργία των ιδρυμάτων και θα πέσει κι άλλο, με τη νέα μείωση των δαπανών για την παιδεία στον προϋπολογισμό του 2013, κάνοντας τα διδάκτρα να φαίνονται σαν «μοναδική λύση». Με λίγα λόγια, ανοίγει μια νέα βίαιη επίθεση στη δημόσια και δωρεάν παιδεία, η οποία θα «συναγωνιστεί» ή και θα ξεπεράσει τις περικοπές σε άλλους τομείς. Έτσι, δεν μπορούμε να μιλάμε πια απλά για μια «αναδιάρθρωση», μια μείωση του κόστους ή προσπάθεια μετακίνησης του στις πλάτες των φοιτητών. Αυτό που έχουμε μπροστά μας είναι ο **ξαφνικός θάνατος της εκπαίδευσης** και η βίαιη προσαρμογή της στην πραγματικότητα του χρεοκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού.

Εκτός από τους φοιτητές, το σχέδιο και η διάλυση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης αφορά το ίδιο ή και περισσότερο τους μαθητές. Σε συνδυασμό με την σχεδόν καθολική (60%) ανεργία στους νέους, η δραστική μείωση των εισακτέων σε ΑΕΙ-ΤΕΙ μεταφράζεται σε μια ανατριχιαστική παραδοχή: η **πλειοψηφία της νέας γενιάς περισσεύει** από την μνημονιακή ελληνική κοινωνία και

ο μαθητής καλείται να διαλέξει αν θα γίνει μετανάστης, επαίτης ή εγκληματίας! Η κατάσταση αυτή θα ενισχυθεί και από τις αλλαγές που συντελούνται στη β' βαθμια εκπαίδευση, όπου μεγάλο μέρος των μαθητών πετάγεται και θα πεταχθεί κυριολεκτικά εκτός εκπαίδευσης και θα κληθεί να κάνει την παραπάνω επιλογή πριν καν τελειώσει το σχολείο...

Δεν υπάρχουν περιθώρια για το φοιτητικό και μαθητικό κίνημα ν' αφήσουν αναπάντητη αυτή την πρόκληση. Αν και αυτός ο νόμος περάσει σχετικά «αναίμακτα», οι δραματικές αλλαγές σε όλη την εκπαίδευση θα επισπευσθούν και θα γίνουν πιο σφοδρές. Ήδη σε κάποια από τα ιδρύματα που υφίστανται τις μεγαλύτερες αλλαγές (Θεσσαλονίκη, Πάτρα) έχουν ξεκινήσει κινητοποιήσεις και καταλήψεις από καθηγητές και φοιτητές. Αυτές πρέπει να ενταθούν, ν' απομονωθούν δυνάμεις όπως οι ΔΑΠ και ΠΑΣΠ (που ξαφνικά θυμήθηκαν να «αγωνιστούν», ενώ στηρίζουν την κυβέρνηση) και οι φοιτητές μέσα

από γενικές συνελεύσεις, επιτροπές κατάληψης και συντονιστικά (μαζί με το εκπαιδευτικό και διοικητικό προσωπικό) ν' αποφασίζουν οι ίδιοι για τις μορφές πάλης και την εξέλιξη του αγώνα. Ο αγώνας δεν πρέπει να μείνει μόνο στα ΑΕΙ-ΤΕΙ που πλήττονται άμεσα (για ν' αποφευχθεί κάθε διαίρεση που θα καλλιεργήσει η κυβέρνηση και τα παραγαλάκια της), αλλά να γίνουν καμπάνιες σε όλες τις σχολές για το πόσο η «Αθηνά» επηρεάζει όλους τους φοιτητές, τη γενικότερη επίθεση στην εκπαίδευση που είναι προ των πυλών και να γίνουν και εκεί συνελεύσεις και καταλήψεις. Μαζί με τους φοιτητές είναι απαραίτητο στις κινητοποιήσεις να μπουν και οι μαθητές. Μαζί πρέπει ν' αναζητηθούν συμμαχίες σε όλα τα στρώματα που πλήττονται από τις μνημονιακές πολιτικές και ειδικά στα κομμάτια εκείνα που αντιστέκονται στην εφαρμογή των μέτρων (εργαζόμενοι σε συγκοινωνίες, δήμους κ.α.). Να προσπαθήσουν να ξεσηκώσουν τους πάντες με στόχο την πτώση της χουντικής συγκυβέρνησης, ώστε να μπει φρένο στην βαρβαρότητα των Μνημονίων και ν' ανοίξει ένας διαφορετικός δρόμος για την ελληνική κοινωνία.

■ Γιωργος Θ. - Κώστας Κ.

Εκπαιδευτικοί: Μπροστά στην κατάρρευση της εκπαίδευσης

Ο προϋπολογισμός του 2013 προβλέπει νέα μεγάλη μείωση των δαπανών για τη δημόσια εκπαίδευση. Έτσι, για την πρωτοβάθμια εκπαίδευση θα μειωθούν από 1,73 δις σε 1,51 δις και για τη δευτεροβάθμια από 2,18 δις σε 1,82 δις. Οι λειτουργικές δαπάνες είναι κατά 50% μειωμένες. Τα ήδη χρεοκοπημένα σχολεία δεν μπορούν να καλύψουν στοιχειώδεις ανάγκες. Το υπουργείο πετάει το μπαλάκι στην Τοπική Αυτοδιοίκηση και ήδη σε πολλές περιοχές υπάρχει πρόβλημα με το πετρέλαιο.

Τα μέτρα του νέου μνημονίου έρχονται να αποτελειώσουν τη δημόσια εκπαίδευση. Ήδη 100 πανεπιστημιακά τμήματα κλείνουν-συγχωνεύονται, πετώντας φοιτητές και καθηγητές στο δρόμο. Οι συγχωνεύσεις τμημάτων σε σχολεία γίνονται ακόμη και στη μέση της σχολικής χρονιάς για να καλυφθούν κενά σε εκπαιδευτικούς. Τα βιβλία θα χρεώνονται στους γονείς και θα συγχωνευτούν 2.000 σχολικές μονάδες από τις 14.900 που υπάρχουν συνολικά. Θα μηδενιστούν οι διορισμοί μόνιμων εκπαιδευτικών και θα μειωθούν οι αναπληρωτές σε 2.500. Σύμφωνα με την έκθεση του νεοφιλελεύθερου ΟΟΣΑ (Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης) το πρόβλημα στην εκπαίδευση είναι το μεγάλο μισθολογικό κόστος ανά μαθητή, που οφείλεται στις λίγες ώρες που εργάζονται οι εκπαιδευτικοί και στις μικρές σε αριθμό μαθητών τάξεις. Έτσι, θα πρέπει να προχωρήσουν οι «μεταρρυθμίσεις», δηλαδή να αυξηθεί το διδακτικό ωράριο των εκπαιδευτικών και να συγχωνευτούν σχολεία, ώστε σε πρώτη φάση να εξοικονομηθούν 148 εκ. ευρώ.

Το υπουργείο παρουσίασε για διαβούλευση το Π.Δ. για την αξιολόγησή μας. **Προβλέπεται διοικητική αξιολόγηση (ανά έναν χρόνο) από τον διευθυντή και εκπαιδευτική αξιολόγηση (ανά τρία χρόνια ή και λιγότερο) από τον σχολικό σύμβουλο.** Όσοι κριθούμε «ελλιπείς» σε περισσότερα από ένα κριτήρια ανά κατηγορία που προβλέπει το Π.Δ. ή συγκεντρώσουμε βαθμολογία 0 έως 30 θα κρινόμαστε μη προακτέοι. Αν κάποιος κριθεί μη προακτέος για δύο διαδοχικές φορές, παραπέμπεται στο υπηρεσιακό συμβούλιο για απόλυση ή υποβιβασμό κατά έναν βαθμό (Δημοσιοϋπαλληλικός Κώδικας Ν. 3528/2007). Οι κατηγορίες κριτηρίων είναι πέντε και περιλαμβάνουν και τη συμπεριφορά, την καλλιέργεια διαπροσωπικών σχέσεων στην τάξη κ.α., που βέβαια μόνο αντικειμενικά μετρήσιμα δεν μπορεί να είναι. Είναι φανερό ότι η «αξιολόγηση» επιχειρεί να φορτώσει στις πλάτες μας τη διάλυση της δημόσιας εκπαίδευσης, να δικαιολογήσει τις μαζικές απολύσεις και τη μισθολογική καθήλωσή μας, που άλλωστε προβλέπεται από το νέο μισθολογιοβαθμολόγιο.

Το νέο μνημόνιο προβλέπει για το σύνολο των δημοσίων υπαλλήλων υποχρεωτική μετάταξη-μεταφορά και για τους εκπαιδευτικούς υποχρεωτική μετάθεση ανά την επικράτεια σε περίπτωση υπεράριθμων. Προβλέπει επίσης τη διαθεσιμότητα των υπαλλήλων όταν καταργείται, συγχωνεύεται ή αλλάζει αντικείμενο η δημόσια υπηρεσία, μετά από αξιολόγηση. Η διαθεσιμότητα οδηγεί σε απόλυση (μετά από έναν χρόνο όπου θα καταβάλλεται το 75% του μισθού) ή σε αλλαγή της σχέσης εργασίας

των υπαλλήλων σε ιδιωτικού δικαίου ή σε μερική απασχόληση. Τέλος, επιβάλλει αυτοδίκαια την αργία σε οποιονδήποτε απλά παραπέμπεται ως κατηγορούμενος, με βάση το σύνολο σχεδόν των παραπτώματων που αναφέρονται στον **αντιδημοκρατικό δημοσιοϋπαλληλικό κώδικα (Ν. 4057/2012).**

Ήδη η «ανακατανομή» των οργανικών θέσεων που ετοιμάζει το υπουργείο για το 2013-2014 θα σημαίνει υποχρεωτικές μεταθέσεις εκπαιδευτικών ανά την επικράτεια. Με την Ένορκη Διοικητική Εξέταση (ΕΔΕ) και την παραπομπή στα πειθαρχικά όργανα, την αυτοδίκαιη αργία, όπου ανά πάσα στιγμή μπορεί να βρεθεί ο καθένας μας ελεύθευθντών και προϊστάμενων, επιχειρείται να επιβληθεί ένα κλίμα τρομοκρατίας. Ήδη πολλοί δημόσιοι υπάλληλοι ανά την Ελλάδα διώκονται κυρίως για τη συμμετοχή τους σε κινητοποιήσεις, σε μια προσπάθεια να εφαρμοστεί **το κράτος έκτακτης ανάγκης**, όχι μόνο με τις δικές και την καταστολή των ΜΑΤ, αλλά και με ποινές και απολύσεις που θα επιβάλλουν τα πειθαρχικά συμβούλια. Ποινικοποιείται έτσι η συνδικαλιστική και πολιτική δράση μας, χτυπιέται το συνδικαλιστικό κίνημα και οι αγώνες μας. Οι μαζικές απολύσεις στο δημόσιο, που ήδη άρχισαν, και η κατάρρευση της εκπαίδευσης απαιτούν ένα κλίμα φόβου και τρομοκρατίας, κατάργηση των πιο στοιχειωδών συνδικαλιστικών, δημοκρατικών και πολιτικών δικαιωμάτων των δημοσίων υπαλλήλων.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ στην καλύτερη περίπτωση αρκείται στην απλή καταγγελία αυτής της καταστροφικής μνημονιακής πολιτικής. Ποτέ δεν οργανώνει τους αγώνες, ούτε τους

συντονίζει με άλλους κλάδους (π.χ. Δήμοι, Μετρό). Σε κάθε συγκεκριμένη μάχη αρχίζει το «διάλογο» και τις υποχωρήσεις, καλλιεργεί την ηττοπάθεια και την παθητικότητα. Από την άλλη, οι Παρεμβάσεις και η Αυτόνομη Παρέμβαση (ΣΥΡΙΖΑ) αρκούνται σε καταγγελίες και πιέσεις στα Δ.Σ. να παρέμβουν με διαβήματα διαμαρτυρίας, χωρίς να προσπαθούν να κινητοποιήσουν τη βάση των εκπαιδευτικών με επιτροπές αγώνα.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση οι εκπαιδευτικοί απαιτείται να αντιδράσουμε άμεσα και να σπάσουμε το κλίμα τρομοκρατίας, να σώσουμε τα σχολεία και τα εργασιακά δικαιώματά μας. Με γενικές συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα, με δυναμικές κινητοποιήσεις, ενότητα και αλληλεγγύη να σταματήσουμε τις ΕΔΕ και την κατάργηση των συνδικαλιστικών και πολιτικών δικαιωμάτων μας. Να οργανώσουμε κινητοποιήσεις από τα κάτω μαζί με γονείς και μαθητές ενάντια στις συγχωνεύσεις και την «αξιολόγηση».

Με ενότητα και συντονισμό από τα κάτω με άλλους κλάδους και κινήματα να ανατρέψουμε τη συγκυβέρνηση, να διώξουμε την τρόικα. Με Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας να απαιτήσουμε Δημόσια Δωρεάν Παιδεία για όλους, αύξηση των δαπανών, κατάργηση του νέου μισθολογίου και της αξιολόγησης, μαζικούς διορισμούς εκπαιδευτικών, κατάργηση των μνημονίων, διαγραφή του χρέους, έξω από την Ε.Ε. και το ευρώ, εθνικοποίηση των τραπεζών και των τομέων κλειδιά της οικονομίας και λειτουργία τους κάτω από εργατικό έλεγχο.

Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών

ΜΕΤΡΟ

Μια ηρωική απεργία με πολλαπλά διδάγματα

Κόντρα με όλο το κράτος

Οι εργαζόμενοι μπήκαν στην απεργία με το ΣΕΛΜΑ (Σωματείο Εργαζομένων Λειτουργίας ΜΕΤΡΟ Αθηνών) για τη σωτηρία της συλλογικής σύμβασης εργασίας, τη μη εφαρμογή του ενιαίου μισθολογίου-φτωχολογίου. Απεναντί τους συμπαρατάχθηκε όλο το αστικό καθεστώς. Σε ρόλο πρώτου βιολιού οι αργυρώνητοι δημοσιογράφοι-γκαιμπελίσκοι των ΜΜΕ, με απίθανες συκοφαντίες (αφηνίασε για την υποτιθέμενη «κομματικο-κρατικοδιαίτη συνδικαλιστική γραφειοκρατία του ΜΕΤΡΟ» ο Προτοσόλτε) και ωμά ψέματα (εφήυραν «μισθούς των 3.000 ευρώ» και δήθεν προνόμια). Με κροκοδείλια δάκρυα για «όσους δεν μπορούν να πάνε στην δουλειά τους», προσπάθησαν ανεπιτυχώς να ενεργοποιήσουν τον «κοινωνικό αυτοματισμό», την ίδια στιγμή που αδιαφορούν για τους 1,5 εκατ. ανέργους, που δεν έχουν δουλειά για να πάνε, και τους περίπου 500.000 εργαζόμενους, που δεν έχουν λόγο να πάνε στην δουλειά γιατί δεν πληρώνονται.

Μετά από προσφυγή της ΣΤΑΣΥ ΑΕ (εταιρία που διαχειρίζεται τα μέσα σταθερής τροχιάς), τα δικαστήρια έκριναν τρεις φορές παράνομη την απεργία, απαγορεύοντας τη συνέχισή της. Η βιομηχανία έκδοσης αντρεγατικών-αντιαπεργιακών αποφάσεων προσπαθεί πλέον να καταργήσει στην πράξη το δικαίωμα στην απεργία.

Όμως το φρόνημα των εργαζομένων και η συμπάθεια των φτωχών λαϊκών στρωμάτων στον αγώνα τους δεν κάμφθηκαν. Αναγνωρίζουν πια την φάκα του «κοινωνικού αυτοματισμού», συνειδητοποιούν την απόλυτη φτώχεια και εξαθλίωση που ανοίγεται μπροστά τους, η αποφασιστικότητα τους μεγαλώνει.

Με τα πρώτα δείγματα διεύρυνσης του απεργιακού μετώπου στις συγκοινωνίες (έστω και καθυστερημένα, η ΕΘΕΛ μπήκε σε απεργία), ο πανικός της κυβέρνησης κορυφώθηκε. Έχοντας εξαντλήσει κάθε όπλο, ο Σαμαράς, ως σύγχρονος Βοναπάρτης, με δυο-τρεις ακόμα συμμορίτες του (Δένδιας, Βενιζέλος, Κεδικογλου) ανέλαβε να επιβάλλει «το νόμο και την τάξη», ενώ ο αξιοθρήνητος Κουβέλης κρύφτηκε πίσω τους. Το κράτος έκτακτης ανάγκης μπήκε σε εφαρμογή. Την 8η μέρα απεργίας, η κυβέρνηση αποφάσισε την επίταξη στα μέσα σταθερής τροχιάς και την πολιτική επιστράτευση των εργαζομένων – ένα μέτρο που ουσιαστικά σημαίνει καταναγκαστική εργασία. Λίγες ώρες μετά, στις 3.40 τα ξημερώματα της Παρασκευής 25/1, ΜΑΤ-ΥΜΕΤ και ΕΚΑΜ εισέβαλαν στο αμαξοστάσιο των Σεπολίων –με την χρήση πολιορκητικού κριού!–, με μια επιχείρηση σε αντιτρομοκρατικά πρότυπα. Έκαναν τρεις προσαγωγές και απέκλεισαν τον χώρο με ισχυρές δυνάμεις. Ταυτόχρονα άρχισαν να παραδίδονται τα φύλλα πορείας στους εργαζόμενους, με τον εκβιασμό να επιστρέψουν στη δουλειά ή να περάσουν πειθαρχικό με το ερώτημα της απόλυσης.

Μόνο τότε «ξύπνησε» η ΓΣΕΕ, κηρύσσοντας μια 4ωρη στάση εργασίας για να «βγει η υποχρέωση!» Σ' όλη τη διάρκεια της απεργίας, εγκατέ-

λειψε επιδεικτικά τους εργαζόμενους του ΜΕΤΡΟ. Σε μια περίοδο που οι εργαζόμενοι σε δεκάδες χώρους και κλάδους κινητοποιούνται και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στενάζουν με τις απολύσεις, τις μειώσεις μισθών και την φοροεπιδρομή, ακόμη και μια 24ωρη ή 48ωρη απεργία που θα κηρυσσόταν εγκαίρως ως έμπρακτη αλληλεγγύη στο ΜΕΤΡΟ, θα μπορούσε να πυροδοτήσει ένα ευρύ απεργιακό μέτωπο διαρκείας, ικανό να ρίξει τη Χούντα της κυβέρνησης.

Η υποχώρηση και οι αδυναμίες του αγώνα

Οι εργαζόμενοι και το Σωματείο τους ξεπέρασαν τον εαυτό τους σ' αυτή τη μάχη. Η επίταξη έκανε τη σύγκρουση πολύ σκληρή. Όχι μόνο για ένα σχετικά νέο Σωματείο, όπως το ΣΕΛΜΑ, που –όπως είναι φυσικό– δεν διέθετε εμπειρίες τόσο σκληρών αγώνων, ούτε την απαραίτητη οργάνωση, υποδομές ή σχέδιο ανοίγματος του αγώνα έξω από το αμαξοστάσιο των Σεπολίων. Οποιοδήποτε σωματείο είναι σχεδόν αδύνατο ν' αντιμετωπίσει μόνο του το κράτος έκτακτης ανάγκης, όπως αποδείχτηκε και στην Χαλυβουργία (όμως εκεί η ευθύνη της περιχαράκωσης βαρύνει πολύ την ίδια την ηγεσία του σωματείου, που ελεγχόταν από το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ).

Όσο κομβικό ρόλο κι αν έχει ένα κομμάτι εργαζομένων στην παραγωγή ή στις υπηρεσίες, η Απεργία Διαρκείας μόνο σε μια επιχείρηση –ή ακόμα και κλάδο– δεν θα εμποδίσει τη Χούντα της συγκυβέρνησης ν' αφήσει όλη τη χώρα χωρίς δασκάλους, καθαριότητα, γιατρούς ή συγκοινωνίες, προκειμένου να εφαρμόσει τα Μνημόνια και να επιβάλλει το κράτος έκτακτης ανάγκης. Γι' αυτό η όποια (σκόπιμη ή αφελής) υπερεκτίμηση του ειδικού βάρους του ΜΕΤΡΟ ήταν μάλλον άστοχη. Μόνο ένα κοινό απεργιακό μέτωπο διαρκείας όλων των εργαζομένων μπορεί να τα καταφέρει. Πολύ περισσότερο όταν οι εργαζόμενοι βρίσκονται αντιμέτωποι με την ωμή καταστολή και με το φύλλο πορείας στο χέρι, όση αυτοθυσία και ηρωισμό (που δεν έλειψαν από τους εργαζόμενους του ΜΕΤΡΟ και την ηγεσία του ΣΕΛΜΑ) κι αν επιδείξουν σ' έναν κλάδο ή μια επιχείρηση. Έτσι, οι ευθύνες της ΓΣΕΕ είναι τεράστιες για την απομόνωση των εργαζομένων στο ΜΕΤΡΟ, που έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην έκβαση του αγώνα.

Άλλο τόσο, όμως, είναι φανερή η αδυναμία οποιασδήποτε άλλης πρωτοβουλίας να παίξει αυτό τον ρόλο (ΠΑΜΕ, Συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων). Καθώς η ιδέα, ακόμα και σαν δοκιμή, της Απεργίας Διαρκείας ωριμάζει, γίνεται επιτακτική η ανάγκη οικοδόμησης ενός πραγματικού συντονισμού και μετώπου στην δράση.

Η πρωτοβουλία του ΣΕΛΜΑ να καλέσει σε συντονισμό σωματεία, ομοσπονδίες και εργαζόμενους, κινούνταν στην σωστή κατεύθυνση. Ωστόσο, δεν της δόθηκε χρόνος να «περπατήσει» (έπαυε να λειτουργεί όταν μετά από δύο ραντεβού το ΣΕΛΜΑ προκήρυξε την απεργία), ενώ

δόθηκε περισσότερο βάρος στις καταγγελίες των γραφειοκρατικών ηγεσιών, γενικά και του κλάδου (που αν και δικαιολογημένες, γίνονταν με τρόπο που τους επέτρεπαν να τις χρησιμοποιούν ως άλλοθι) παρά στο ενωτικό κάλεσμα χωρίς αποκλεισμούς σε όλους όσους θέλουν να παλέψουν και στη δοκιμασία όλων στην πράξη. Η ίδια ατσαλιά επικράτησε και στο κλείσιμο του αγώνα, έλειψε κάθε προσπάθεια συντεταγμένης και οργανωμένης υποχώρησης (απουσίασε μια θέση του Σωματείου για το τι κάνουμε με τα φύλλα πορείας, αφήθηκε στην «ατομική στάση» μέχρι το κλείσιμο της απεργίας διαμέσου του δικηγόρου).

Οι πολιτικές δυνάμεις

Δίχως σχέδιο και πρόταση αποδείχτηκε σχεδόν το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων που επιχείρησαν να παρέμβουν στην απεργία. Ο ΣΥΡΙΖΑ βρέθηκε στο πλευρό των απεργών με την παρουσία συνδικαλιστών και βουλευτών στο Αμαξοστάσιο, αλλά κυρίως με επικοινωνιακό και ψηφιοποιητικό τρόπο. Χειροκρότησε τον αγώνα, κατήγγειλε την κυβέρνηση, υπογράμμισε την ανάγκη ν' αλλάξουν οι πολιτικοί συσχετισμοί, αλλά για τον ίδιο τον αγώνα δεν πρότεινε κάτι συγκεκριμένο, ούτε κινητοποίησε δυνάμεις στους χώρους που επηρεάζει για απεργία συμπαράστασης. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αφενός πρότασε την «ενότητα των ταξικών δυνάμεων», κλείνοντας το μάτι στο ΚΚΕ (αρνούμενη τον διασπαστικό και αντιδραστικό ρόλο του σε όλα τα μεγάλα κινήματα της τελευταίας περιόδου) αφετέρου στελέχη της εμφανώς υπερέβαλλαν το ρόλο της στην καθοδήγηση της απεργίας. Το ίδιο το ΚΚΕ, μετά από αρκετές μέρες απεργίας, υποχρεώθηκε αξιοθρήνητο να συρθεί σαν ξένο σώμα μέχρι τα Σεπόλια, για μια από τις γνωστές παρελάσεις του ΠΑΜΕ και δηλώσεις της Παπαρήγα («να εξαχθούν πολιτικά συμπεράσματα», βλ. ψηφίστη ΚΚΕ).

Η ΟΚΔΕ προσπάθησε να στηρίξει έμπρακτα την απεργία, συμμετέχοντας με αγωνιστές της από την πρώτη στιγμή στο κάλεσμα συντονισμού του ΣΕΛΜΑ, προσπαθώντας να συμβάλει στην κατεύθυνση ενός ενωτικού καλέσματος και προγράμματος κοινής δράσης. Όπου έχει κάποιες δυνάμεις και ήταν εφικτό, προσπάθησε να βάλει σε σωματεία και χώρους δουλειάς το καθήκον της απεργίας συμπαράστασης. Ταυτόχρονα, να προετοιμάσει τους εργαζόμενους του ΜΕΤΡΟ για την επερχόμενη σύγκρουση με την κυβέρνηση (ενάντια σε όσους τους χάιδευαν τα αυτιά), να βοηθήσει με συγκεκριμένες προτάσεις π.χ. για πραγματοποίηση συνέλευσης των εργαζομένων, συγκρότηση απεργιακού ταμείου, εξωστρέφεις δράσεις όπως εξορμήσεις σε άλλα αμαξοστάσια του κλάδου, παρέμβαση στις συνελεύσεις άλλων σωματείων, πορεία στο κέντρο της Αθήνας, αποκλεισμό κεντρικών δρόμων κ.α.

> συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Ενώ ο Σαμαράς και η χουντική συγκυβέρνηση κατέβαλαν κάθε προσπάθεια να διαμορφώσουν μια πλασματική συνείδηση, ένα κλίμα «ανοχής», με ωμά ψέματα περί «πλεονάσματος» και «επερχόμενης ανάπτυξης», η 9μερη απεργία του ΜΕΤΡΟ έφερε στο προσκήνιο τις πραγματικές διαθέσεις της εργαζόμενης πλειοψηφίας, έκανε ένα ακόμη σημαντικό βήμα προς την απομόνωση της εσωτερικής τρόικας και τη σκλήρυνση των εργατικών αγώνων.

■ Σοφία Θεοδοροπούλου

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

Να ανατρέψουμε την τρικομματική χούντα

■ Σοφρώνης Παπαδόπουλος

Η τρικομματική Χούντα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ), όσο αποτυχαίνει η πολιτική της και αρχίζουν να επιδρούν πάνω στους εργαζόμενους τα βάρβαρα μέτρα του 3ου Μνημονίου τόσο περισσότερο καταφεύγει στη συκοφάντηση και τους εκβιασμούς, σε μύθους και βέβαια στη βία, την τρομοκρατία και την καταστολή. Σε γενικές γραμμές στην παρούσα συγκυρία σε τρία επίπεδα διαμορφώνονται τα παραπάνω:

α) Ότι φάνηκε «φως στην άκρη του τούνελ», «στα μέσα ή στα τέλη του 2013 θα υπάρξει πρωτογενές πλεόνασμα», «περίπου στα τέλη του 2013 ή το αργότερο στις αρχές του 2014 θα αρχίσει η ανάπτυξη». Και ακόμη ότι «απομακρύνθηκε ο κίνδυνος εξόδου από το Ευρώ», ότι «η κατάσταση στην ΕΕ αλλάζει» κλπ. β) Στη πολιτική ζωή, που παίρνει τα χαρακτηριστικά Κατάσταση Έκτακτης Ανάγκης και γ) Στα υμά εκβιαστικά/φασιστικά διλλήματα του τύπου, «αν δεν εφαρμοστεί το πρόγραμμα (δηλαδή τα βάρβαρα μέτρα της εσωτερικής και εξωτερικής τρόικας) θα παρθούν νέα έκτακτα μέτρα» κλπ.

Ο μύθος της ανάπτυξης

Πρόκειται κυριολεκτικά για μύθο ότι το 2013 θα υπάρξει πλεόνασμα ή το 2014 ανά-

πτυξη και αυτά φαίνονται από τους ζωντανούς δείκτες της οικονομίας που-εντελώς ενδεικτικά- θα παραθέσουμε παρακάτω. Η αλήθεια είναι ότι το 2013 και τα επόμενα χρόνια που έρχονται θα είναι οδυνηρά για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Αλλά ακόμη και αν υπάρξει πρωτογενές πλεόνασμα (λογικά κάποτε θα υπάρξει με τόσες περικοπές σε μισθούς, συντάξεις και δαπάνες που γίνονται) και «ανάπτυξη», ωστόσο θα χρειάζεται ίσως και πιο βάρβαρα μέτρα για να διατηρείται το «πλεόνασμα» και η «ανάπτυξη». Γιατί αυτό δείχνουν όλοι οι ζωντανοί δείκτες της οικονομίας:

1. Η στατιστική ανεργία πλησιάζει ή είναι στο 30% και στους νέους (15-29 ετών) στο 60%. Σύμφωνα με τη ΓΣΣΕ προς τα μέσα/τέλη του 2013 η πραγματική ανεργία θα φτάσει στο 32%-34% και στις αρχές του 2014 θα βρίσκεται στο 37% ή και περισσότερο. Ακόμη πιο ενδεικτικό και τραγικό είναι αυτό που λέει η έκθεση της Alfa Bank, ότι μόνο το 17% των νέων είναι σε οργανωμένη παραγωγή, ένα ποσοστό που συναντιέται στην υποσαχάρια Αφρική!

2. Σύμφωνα με τη Γιουροστάτ το 2011 ζούσαν κάτω από το όριο της φτώχειας (5.950 Ευρώ) 3,4 εκατ. συνάνθρωποί μας, περίπου 400 χιλιάδες περισσότεροι από το 2010 (με όριο 7.178 Ευρώ, περίπου 1270 Ευρώ περισσότερα). Δηλαδή με το όριο του 2010 οι συνάνθρωποί μας που ζουν σήμερα κάτω από το όριο της φτώχειας είναι ίσως και 5 εκατομμύρια!

Λόγω της παραπάνω κατάστασης αλλά και της μείωσης των μισθών, συντάξεων και γενικά της αγοραστικής δύναμης λόγω της αύξησης της φορολογίας και των κάθε είδους εισπρακτικών μέτρων (χαράτσι, διάδια κλπ) έχουμε, μείωση της αξίας των λιανικών πωλήσεων κατά 16,50% και ακόμη μεγαλύτερη μείωση σε όγκο πωλήσεων 16,8% (Οκτώβρης 2012)

3. Στις τράπεζες με την ανακεφαλαιοποίηση όχι μόνο δεν πρόκειται να αλλάξει τίποτα-δηλαδή να ανοίξει η στρόφιγγα της πίστης-αλλά πολύ σύντομα θα χρειαστούν και νέα ανακεφαλαιοποίηση λόγω των τεράστιων επισφαλειών που έχουν, οι οποίες και αυξάνονται διαρκώς όσο η οικονομία βυθίζεται σε κρίση και ύφεση.

4. Οι επενδύσεις (ιδιωτικές, ντόπιες και ξένες, και δημόσιες) είναι ουσιαστικά ανύπαρκτες.

5. Οι εξαγωγές, για τις οποίες γίνεται πολύς θόρυβος, δεν παρουσιάζουν κανένα δυναμισμό και βέβαια πάντοτε υπάρχει το εμπόδιο του Ευρώ.

6. Οι ληξιπρόθεσμες οφειλές των πολιτών προς το δημόσιο για το 2012 έφτασαν τελικά τα 13,2 δις Ευρώ (δηλαδή υπήρξε πλήρη κατάρρευση των εσόδων), τα οποία αν προστεθούν σε παλιότερα χρέη φτάνουμε στο αστρονομικό ποσό των 56-57 δις Ευρώ. Το δημόσιο χρωστάει περίπου 10 δις ευρώ, και άγνωστο πόσα χρωστούν οι διάφορες κοινωνικές ομάδες μεταξύ τους και ειδικά οι εργοδότες προς τους εργαζόμενους.

Αλλά πάνω απ' όλα είναι η χρεοκοπία του ελλ. καπιταλισμού η οποία καταστρέφει

με επιταχυνόμενους ρυθμούς όχι μόνο το εισόδημα των εργαζόμενων μαζών αλλά και όλη την υποδομή (νοσοκομεία, σχολεία, κοινωνική ασφάλιση, δημόσιους οργανισμούς, υπηρεσίες/κοινωνικά αγαθά κλπ) που δημιούργησε ο ελληνικός λαός τα προηγούμενα 50 χρόνια. Αυτή η καταβαράθρωση του εισοδήματος μαζί με την καταστροφή της υποδομής-που οι νεοφιλελεύθεροι ονομάζουν ψευδεπίγραφα «μείωση του κράτους»-θα έχει δραματικές επιπτώσεις στο βιοτικό επίπεδο και στα στάνταρ ζωής ειδικά της υπαίθρου και των μικρών αστικών κέντρων (μέχρι τώρα είχαν επηρεαστεί λίγο από την κρίση), ιδιαίτερα εκείνων που δεν στηρίζονται σε αξιόλογη παραγωγική βάση. Οι τωρινές αγροτικές κινητοποιήσεις (οι πρώτες στην μνημονιακή εποχή) είναι οι πρώτες ενδείξεις των εκρήξεων που έρχονται στην ύπαιθρο. Ότι και να λείη η τρικομματική συμμορία η κρίση δεν είναι ούτε αναστρέψιμη ούτε διαχειρίσιμη.

Της ίδιας ποιότητας παραμύθια είναι και τα λεγόμενα της εσωτερικής τρόικας ότι «η κατάσταση στην ΕΕ είναι καλύτερη» κλπ. Αντίθετα, όλα δείχνουν ότι πηγαίνουμε προς ένα αποφασιστικό σημείο καμπίς για το μέλλον της Ευρώπης. Παρά την τεχνητή ευφορία που καλλιεργείται για την πρόσκαιρη εκτόνωση της κρίσης του ευρώ, το μέλλον του κοινού νομίσματος εξακολουθεί να είναι δυσοίωνο. Η ευρωζώνη βρίσκεται σε νέα ύφεση, και ήδη έχει κατρακυλήσει και η Γερμανία. Η στατιστική ανεργία έκανε νέο άλμα προς τ' άπάνω και έφτασε τον Δεκέμβρη του 2012 στα 26 εκ. (10,7%) στην ΕΕ και στα 18.715 εκ. (11,7%) στην Ευρωζώνη. Η οικονομία της Γαλλίας βυθίζεται σε κρίση, παρόμοια μ' εκείνη της Ισπανίας και Ιταλίας, η οποία μπορεί να επιδεινωθεί ακόμη περισσότερο λόγω της ιμπεριαλιστικής επέμβασης στο Μάλι, ιδιαίτερα εάν τραβήξει σε μάλιστα επανακαθορισμό των σχέσεων της με την ΕΕ, ασφαλώς είναι ένα νέο πρόβλημα με απρόβλεπτες διαστάσεις και σε κάθε περίπτωση δημιουργεί μια νέα κρίση.

Κατάσταση «Έκτακτης Ανάγκης»

Η πολιτική κατάσταση κυριαρχείται όλο και περισσότερο:

- Από ένα ιδιότυπο κοινοβουλευτικό βοναπαρτισμό, όπου επί της ουσίας έχουμε δικτατορία πολιτικά πραξικοπήματα και πράξεις νομοθετικού περιεχομένου. Επιπλέον έχουν ουσιαστικά καταργηθεί ή λαϊκή και εθνική κυριαρχία.

- Από το κράτος «έκτακτης ανάγκης» που με την γνωστή τακτική της «στρατηγικής της έντασης», την βία και την τρομοκρατία προσπαθεί να δημιουργήσει μια κοινωνία του ζόφου και του τρόμου για προφανείς πολιτικές σκοπιμότητες. Είναι βέβαιο ότι η βία και η τρομοκρατία της κυβέρνησης των δωσίλογων, θα ενταθούν γιατί αυτός είναι ο μοναδικός δρόμος διακυβέρνησης που τους απομένει.

- Από πρωτοφανή επίθεση στον σκληρό πυρήνα των εργατικών δικαιωμάτων (της ουσίας των δημοκρατικών και πολιτικών δικαιωμάτων!). Η συγκυβέρνηση προχωράει

ταχύτατα στην κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων (Μετρό, ΟΑΣΑ κλπ) που σημαίνει ότι γυρίζουμε στις ατομικές συμβάσεις ή στον καθορισμό των μισθών από το κράτος (!), το οποίο συνεπάγεται την ουσιαστική κατάργηση των συνδικάτων και του συνδικαλισμού μια που η διαπραγματεύση του μισθού και ότι συνδέεται μ' αυτόν, είναι το βασικό αντικείμενό τους. Επίσης, έχει δρομολογηθεί η **ποινικοποίηση** των απεργιών, των καταλήψεων, των διαδηλώσεων κλπ. Η χρησιμοποίηση του μέτρου της επιστράτευσης των εργαζόμενων στο Μετρό, πέρα από όλα τ' άλλα (ποινικοποίηση της απεργίας, κατάπαυση του Συντάγματος κλπ), ουσιαστικά πρόκειται για την επιβολή **καταναγκαστικής εργασίας!**

Όμοι εκβιασμοί

Όλη η συγκυβέρνηση και ιδιαίτερα το οικονομικό της επιτελείο καθημερινά χρησιμοποιεί εκβιαστικά διλλήματα του τύπου «αν αποτύχει το πρόγραμμα σταθεροποίησης (δηλαδή τα βάρβαρα μέτρα της εσωτερικής και εξωτερικής τρόικας), τότε θα παρθούν νέα έκτακτα μέτρα». Η σκοπιμότητα αυτών των εκβιασμών είναι προφανείς και με λίγα λόγια σημαίνει: καθίστε καλά και μην αντιστέκεστε στην πολιτική μας και στα Μνημόνια γιατί τότε θα πάρουμε νέα σκληρότερα μέτρα.

Όμως, την ίδια στιγμή που η εξαθλίωση, η ανεργία, η φτώχεια και η πείνα αγγίζουν όλο και μεγαλύτερα κομμάτια των εργαζόμενων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Την ίδια στιγμή που οι συντάξεις της συντριπτικής πλειοψηφία των συνταξιούχων έχουν πέσει κάτω από τα 500 Ευρώ. Την ίδια στιγμή που ο μέσος μισθός των νέων έχει πέσει κάτω από τα 400 Ευρώ και οδεύει προς τα 300-200 ευρώ. Την ίδια στιγμή που οι αγρότες αγωνίζονται για λίγα Ευρώ προκειμένου να μπορέσουν να σπείρουν τα χωράφια τους και να πληρώσουν τα χρέη τους. Την ίδια στιγμή η μνημονιακή κυβέρνηση ξεπουλάει τη δημόσια περιουσία και μοιράζει σε ημετέρους της και της τρόικας εξωτερικού, απίστευτα υψηλούς μισθούς στα μέλη της διοίκησης του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (σκοπός του είναι η διατήρηση της σταθερότητας του ελληνικού τραπεζικού συστήματος, μέσω της ενίσχυσης της κεφαλαιακής επάρκειας των πιστωτικών ιδρυμάτων): στον πρόεδρο του Διοικητικού Συμβουλίου Paul Koster (Ολλανδός) 100.000 Ευρώ, στην Διευθύνουσα Σύμβουλο της Εκτελεστικής Επιτροπής, Αναστασία Σακελλαρίου, διακόσιες δεκαπέντε χιλιάδες (215.000) ευρώ, στον αναπληρωτή Διευθύνοντα σύμβουλο της Εκτελεστικής Επιτροπής, εκατόν ογδόντα πέντε χιλιάδες (185.000) Ευρώ, και σε μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής εκατόν εξήντα πέντε χιλιάδες (165.000) ευρώ κλπ. Εκτός από αυτά τα λίγα (!) θα έχουν και επιπλέον παροχές ή άλλα προνόμια που θα καταβάλλονται σε 12μηνη βάση!!!

Εμπρός λοιπόν να προετοιμάσουμε την Γενική Απεργία Διαρκείας για να διώξουμε την συγκυβέρνηση της συμφορίας και της καταστροφής.

ΜΕΤΡΟ

Μια ηρωική απεργία με πολλαπλά διδάγματα

< συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα

Σημαντική παρακαταθήκη

Η ηρωική απεργία κατάφερε ένα σημαντικό πλήγμα στην εσωτερική τρόικα. Το χουντικό μέτρο της επιστράτευσης την καταγράφει στη συνείδηση όλων των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων ως μια γάγγραινα που πρέπει να ξεφορτωθούν. Ήδη αδύναμη, αδυνατίζει κι άλλο, ειδικά μπροστά στα νέα μέτωπα που ανοίγουν σύντομα (εκπαίδευση, απολύσεις στο Δημόσιο, ΕΓΣΣΕ κ.α.).

Π' αυτό όμως γίνεται και επικίνδυνη. Η στρατηγική της έντασης και το κράτος έκτακτης ανάγκης εισβάλλουν όλο και πιο πολύ στην πολιτική ζωή. Η επιστράτευση και η απαγόρευση των απεργιών και διαδηλώσεων, η υμνή βία και καταστολή, η συρρίκνωση των δημοκρατικών/ατομικών/συνδικαλιστικών δικαιωμάτων και ελευθεριών είναι στην ατζέντα. Οι εργαζόμενοι και το εργατικό κίνημα δεν πρέπει να χάσουμε ούτε λεπτό. Με την ενότητα όλων των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, όλων όσων θέλουν να παλέψουν για την ανατροπή των Μνημονίων και της Χούντας της συγκυβέρνησης, να ενισχύσουμε παντού τις δομές αυτοοργάνωσης (Σωματεία, επιτροπές ανέργων, λαϊκές συνελεύσεις κλπ.). Να συμβάλλουμε στον συντονισμό και την κοινή δράση τους στη βάση ενός δουλεμένου σχεδίου. Να προχωρήσουμε σε πολύμορφες μαχητικές κινητοποιήσεις, όπως διαδηλώσεις, καταλήψεις δημοσίων κτιρίων και αποκλεισμοί δρόμων, προετοιμάζοντας παντού την Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας.

Χαλκιδική: Η σιωπή είναι Χρυσός!

Εδώ και μια δεκαετία έχει ξεκινήσει ο βιασμός της περιοχής από τις δραστηριότητες εξόρυξης χρυσού κυρίως, αλλά και οι αντιστάσεις των κατοίκων. Το 2002, για περισσότερο από οχτώ μήνες, οι κάτοικοι του Στρατονικίου και της γύρω περιοχής αγωνίστηκαν για να σταματήσει η λειτουργία του εκεί μεταλλείου. Είχε γίνει γνωστή τότε η καταστροφή του κόλλου της Ολυμπιάδας από τοξικά απόβλητα, η μόλυνση του πόσιμου νερού και τα ρήγματα στα σπίτια κατοίκων.

Από τότε είχε παραχωρηθεί από το ελληνικό δημόσιο έναντι 11 εκατ. ευρώ στην εταιρία «Ελληνικός Χρυσός» (σήμερα, 95% η καναδική ELDORADO GOLD και 5% η ΑΚΤΩΡ του Μπόμπολα) μια έκταση 317.000 στρεμμάτων. Τα κοιτάσματα χρυσού και χαλκού στην περιοχή υπολογίζεται ότι αξίζουν 12 δις δολάρια. Αυτή η περιοχή λοιπόν πρόκειται να μετατραπεί σε κρατήρες εξόρυξης «πολύτιμων μετάλλων» και λίμνες με τοξικά απόβλητα.

Η «Ελληνικός Χρυσός» θα αποκομίσει τεράστια κέρδη. Το πλάνο 25ετίας προβλέπει εξόρυξη τεράστιων ποσοτήτων μετάλλων, συνολικά 380 εκατ. τόνους, ενώ τα τελευταία 2.500 χρόνια έχουν εξορυχθεί μόλις 33 εκατ. τόνοι! Μέχρι σήμερα, ούτε σεντ δεν έχει μπει στα ταμεία του κράτους από τα 11 εκατ. ευρώ. Την ίδια ώρα ο τζίρος των μεταλλείων υπολογίζεται στα 15,5 δις (!) και το κέρδος για το δημόσιο είναι 0% ...καθώς σύμφωνα με τη σύμβαση μεταβίβασης και τον κυρωτικό νόμο δεν προβλέπονται μισθώματα, ούτε δικαιώματα για το δημόσιο. Ο κος Μπόμπολας έχει ήδη κέρδος από την πώληση μετοχών του στην ELDORADO ύψους 95 εκατ. ευρώ!!! Στη σημερινή εποχή της όξυνσης της κρίσης, στο όνομα της οποίας πραγματοποιείται η κατάργηση κάθε δικαιώματος, η οικονομική αφαίμαξη των εργαζομένων, ο βιασμός του φυσικού πλούτου, τα παραπάνω γεγονότα καταδεικνύουν αν «λεφτά υπάρχουν» και σε ποιες τσέπες...

...Και το σκάνδαλο συνεχίζεται. Ο κος αρ-Πάχτας, δεινός μάγειρας νομοθετικών ρυθμίσεων, φρόντισε να εξασφαλίσει πως, σε περίπτωση που προκληθούν ζημιές, δεν θα φέρουν ευθύνη οι εταιρείες! Τέλος, το Υπ. Περιβάλλοντος, πιστός υπηρέτης των συμφερόντων των καπιταλιστών, παρακάμπτεi όσα προβλέπονται μέσω νόμων και δίνει εντολή στο δασαρχείο Αρναίας για την υλοτόμηση του χαρακτηρισμένου ως αρχέγονου δάσους της περιοχής. Όμως, κανένας από τους δασικούς συνεταιρισμούς της περιοχής δεν δέχθηκε να κόψει το δάσος, παρά την κρίση που τους μαστίζει και τα λεφτά που τους υποσχέθηκε η εταιρεία.

Τι γίνεται σε άλλες χώρες

Φινλανδία: Στις 4/11/2012, το ορυχείο της Talivaara Mining Company θεωρείται υπεύθυνο για τη μεγαλύτερη οικολογική καταστροφή που έχει συμβεί ποτέ στη χώρα. Το έργο ξεκίνησε με τις καλύτερες προοπτικές όσον αφορά την περιβαλλοντική μέριμνα και τη σύμφωνη γνώμη της τοπικής κοινωνίας. Μια διαρροή στη δεξαμενή των αποβλήτων έφτασε ώστε να μολυνθεί το πόσιμο νερό και οι λίμνες να έχουν ρυπανθεί με τοξικό νικέλιο.

Ρουμανία: δραστηριοποιείται η ELDORADO. Πρόσφατα υπήρξαν σοβαρότατα «ατυχήματα» διαρροών.

Κονγκό-Γουατεμάλα (καναδική εταιρεία): στην πρώτη περίπτωση παρατηρείται παράνομη παιδική εργασία, κάψιμο χωριών και βιασμοί ντόπιων γυναικών. Στη δεύτερη, αναφέρονται δολοφονικές επιθέσεις, φυλακίσεις και 11 βιασμοί ντόπιων γυναικών από φρουρούς της εταιρείας, την αστυνομία και το στρατό, κατά τη διάρκεια βίαιης εκκένωσης χωριών της περιοχής.

Στην Ελλάδα του «κράτους έκτακτης ανάγκης», που αναζητά «ανάπτυξη» με όποιο κόστος, η «Ελληνικός Χρυσός» χρησιμοποιεί τη θηλιά της ανεργίας διχάζοντας την τοπική κοινωνία και χρησιμοποιεί τους εργαζομένους της, αλλά και ανθρώπους στους οποίους έχει υποσχεθεί δουλειά, ως ιδιωτικό στρατό που επιτίθεται στην τοπική κοινωνία, υπερασπιζόμενος τον εργοδότη.

«Μακρόπνοο» σχέδιο με κοντόφθαλμη οπτική

«Για κάθε ουγγιά χρυσού που παράγεται, παράγονται συνάμα και 30 τόνοι τοξικών αποβλήτων. Αυτά τα απόβλητα συνήθως περιέχουν κυανιούχα ιόντα εξαιρετικά τοξικά για το περιβάλλον και τον άνθρωπο και είναι ο «πονοκέφαλος» όλων των εξορυκτικών εταιρειών». Σύμφωνα με μελέτες του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης οι επιπτώσεις θα είναι:

*Η αποστράγγιση των ορεινών όγκων θα οδηγήσει στην πτώση της στάθμης του υπόγειου υδροφορέα κατά 600 μ. και στην ερημοποίηση.

*Ρύπανση επιφανειακών και υπογείων νερών με θειϊκό οξύ και βαρέα μέταλλα.

*Υφαλμύριση του παράκτιου υδροφορέα από τη βαθιά εξόρυξη στην Ολυμπιάδα.

*Εκτεταμένη ρύπανση από βαρέα μέταλλα των υδάτων, του εδάφους, της χλωρίδας, της πανίδας και των καλλιερειών, τα οποία θα μπουν στην τροφική αλυσίδα με απρόβλεπτες συνέπειες για τη δημόσια υγεία, ακόμα και σε μεγάλες αποστάσεις από τη μεταλλευτική δραστηριότητα.

*Ρύπανση του αέρα με αιωρούμενα σωματίδια και βαρέα μέταλλα, ιδιαίτερα αρσενικό. Η σκόνη, μόνο από το μεταλλείο των

Σκουριών, θα ανέρχεται σε 3.116 τόνους/ώρα, μέγεθος συγκρίσιμο με τις εκπομπές από την εξόρυξη λιγνίτη στα μεγάλα ορυχεία της ΔΕΗ! Είναι βέβαιο ότι σε πολλές περιπτώσεις θα παραβιάζονται οι ημερήσιες οριακές τιμές για τα ΡΜ 10 (50 mg/κυβικό μέτρο). Η επικίνδυνη αυτή σκόνη θα ταξιδεύει σε μεγάλες αποστάσεις σαν την κόκκινη σκόνη της Σαχάρας.

*Υλοτόμηση μεγάλων δασικών εκτάσεων, πληγή που δεν θα επουλωθεί ποτέ. Αρχέγονα δάση θα χαθούν οριστικά, ενώ συνολικά η βιοποικιλότητα θα δεχτεί τεράστιο πλήγμα.

*Εκθεση των εργαζομένων στα μεταλλεία αλλά και του τοπικού πληθυσμού σε χημικά που προκαλούν πνευμονοπάθειες, καρκίνους και ασθένειες του δέρματος. Οι βλάβες στην υγεία θα είναι μη αναστρέψιμες.

*Η γεωργία, η κτηνοτροφία, η αλιεία και η μελισσοκομία δεν είναι δυνατόν να συνυπάρχουν με την εξορυκτική δραστηριότητα και θα χαθούν πολλές θέσεις εργασίας.

*Σε περίπτωση θραύσης των φραγμάτων (βλ. Φινλανδία) θα καταστραφεί η χλωρίδα και πανίδα της περιοχής από την όξινη βροχή και τη ρύπανση των υπογείων υδάτων.

Αξίζει να σημειώσουμε ότι:

*Η περιοχή έχει τη μεγαλύτερη δασοκάλυψη (92%) και τα μεγαλύτερα αποθέματα πόσιμου νερού σε όλη τη Χαλκιδική.

*15 εκατομμύρια κυβικά μέτρα νερού το χρόνο αντλούνται και χάνονται μόνο από τις σημερινές μεταλλευτικές δραστηριότητες στη Β. Χαλκιδική, ποσότητα που θα μπορούσε να καλύψει τις ανάγκες 275.000 κατοίκων.

Η τοπική κοινωνία

...δεν σιωπά, αγωνίζεται. Πρόσφατα αναθερμάνθηκαν οι αντιστάσεις από πρωτοβουλία κατοίκων της Ιερισσού, οι οποίες συμπαρασύρανε και τα γύρω χωριά αλλά και πλήθος «αλληλέγγυων» σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, όπου δημιουργήθηκαν επιτροπές αλληλεγγύης. Έγιναν κινητοποιήσεις που αποτελούν ορόσημο, όσον αφορά την εφαρμογή μεθόδων καταστολής, εφάμιλλων της Κερατέας και χαρακτηριστικών για την κατάργηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

05/08/2012, 21/10/012: Κινητοποίηση 2.500 ατόμων περίπου, στην περιοχή Σκουριές του όρους Κάκκαβος. Πραγματικά αξιοσημείωτη η προάσπιση ιδιωτικών συμφερόντων από την αστυνομία, με αγριότητα επίδειξη ισχύος. Το μενού περιλάμβανε πλαστικές σφαίρες!!!, δακρυγόνα, σωματική βία και δεκάδες σοβαρούς τραυματισμούς, σε μια κινητοποίηση με περιβαλλοντικό περιεχόμενο, μάλλον προεόρτιο για το τι τακτική θα ακολουθηθεί σε κάθε είδους αγωνιστική διεκδίκηση.

24/11/2012: Θεσσαλονίκη, διαδήλωση 7.000. Αθήνα, συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από τα γραφεία της ELDORADO. Οι διαδηλωτές άφησαν στο χώρο κορμούς από τα χιλιάδες δέντρα που έχουν ήδη αρχίσει να κόβονται στις Σκουριές.

31/12/2012: απαγόρευση της ελεύθερης πρόσβασης επισκεπτών στο δάσος από φρουρούς της εταιρείας και κράτησή τους στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής. Ακολούθησε κινητοποίηση κατοίκων για την απελευθέρωσή τους.

12/01/2013: παραδόθηκε ψήφισμα στο Υ.Π.Ε.Κ.Α. και την Καναδική Πρεσβεία. Στο ψήφισμα των Επιτροπών Αγώνα Χαλκιδικής διαβάζουμε: «Η ELDORADO, επωφελούμενη από την οικονομική κρίση, επιδιώκει να εκμεταλλευτεί τη γη και τους φυσικούς μας πόρους, χωρίς τη συγκατάθεση των τοπικών κοινωνιών... αψηφά πολεοδομικούς κανονισμούς, εκτελεί έργα που δεν προβλέπονται στη μελέτη, μπαζώνει ρέματα, υλοτομεί παράνομα... Εκμεταλλεύεται την οικονομική κρίση και την ανεργία και επωφελείται από την ψευδαίσθηση ότι η μόνη οικονομική ανάπτυξη της περιοχής μπορεί να προέλθει μέσω των μεταλλευτικών δραστηριοτήτων ... Συρματοπλέγματα, ιδιωτική ασφάλεια με αυθαίρετη δράση, απαγόρευση πρόσβασης πολιτών σε δημόσιους χώρους, παράνομη παρακολούθηση, έλεγχος και καταγραφή προσωπικών δεδομένων πολιτών, εκβιασμοί, τρομοκρατία και βιαιοπραγίες... Συνεργάτης η Ελληνική Αστυνομία, που με υπερβάλλοντα ζήλο και αξιοσημείωτη αφοσίωση προστατεύουν τα συμφέροντα της ιδιωτικής εταιρείας καταστέλλοντας με άπιστευτη βία κάθε εκδήλωση διαμαρτυρίας...».

15/01/2013: Αθήνα, πορεία αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοίκων της Β.Α. Χαλκιδικής.

18/01/2013: προειδοποιητικό κλείσιμο δρόμου στην Ιερισσό. Οι κάτοικοι της Ιερισσού αρνήθηκαν τα χρήματα που πρόσφερε η εταιρία για να τους χτίσει παιδικό σταθμό. Οι κάτοικοι και άλλων περιοχών της βόρειας Ελλάδας όπου σχεδιάζονται αντίστοιχες επενδύσεις (Κιλκίς, Θράκη, κ.λπ.), συντονίζονται μεταξύ τους και αγωνίζονται για το σταμάτημα των μεταλλευτικών δραστηριοτήτων στις περιοχές τους. Τα αστικά ΜΜΕ κάνουν ό,τι μπορούν για να «εξαφανίσουν» το μεγάλο οικονομικό και περιβαλλοντικό σκάνδαλο αλλά και τις αντιδράσεις των κατοίκων. Μάλιστα, οι εργαζόμενοι της ΕΤ3 κατηγορούν απόπειρα αποσιώπησης των απόψεων των αγωνιζόμενων κατοίκων από το κανάλι τους.

■ Γεωργία Βουλγαρέλλη

Να ξεσηκωθούμε ενάντια στο αίσχος των ρατσιστικών δολοφονιών!

Έξι μήνες περίπου μετά τον θάνατο του 25χρονου πακιστανού Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ από βασανιστήρια, άγριο ξυλοδαρμό και ηλεκτροσόκ στο ΑΤ Νίκαιας και από τα βασανιστήρια με πένσα σε κρατούμενο μετανάστη στο ΑΤ Αιγάλεω, άλλη μια στυγερή δολοφονία πραγματοποιήθηκε τα ξημερώματα της Πέμπτης 17/1 στα Πετράλωνα: του επίσης πακιστανικής καταγωγής 26χρονου Λουκμάν Σαχτζάτ, που πήγαινε στη δουλειά του με ποδήλατο. Δύο νεαροί με μηχανάκι, ελληνικής εθνικότητας, τον μαχαίρωσαν και τον εγκατέλειψαν αιμόφυρτο, γιατί, όπως ισχυρίστηκαν, τους «έκλεινε τον δρόμο».

Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Λουκμάν ζούσε νόμιμα ήδη τέσσερα χρόνια στην Ελλάδα και ήταν κάτοχος δελτίου αιτήσαντος πολιτικού ασύλου.

Στα σπίτια των δύο δραστών βρέθηκαν στιλέτα, σουγιάδες, σιδερογροθιές, όπλα, πλήθος σφαιρών, καθώς και πενήντα προκρηύξεις της Χρυσής Αυγής. Είναι σεσημασμένοι για ληστεία σε κατάστημα και εναντίον τους έχει ασκηθεί ποινική δίωξη για παράνομη οπλοκατοχή και ανθρωποκτονία από πρόθεση. Στις κατηγορίες που τους απαγγέθηκαν δεν έχουν συμπεριληφθεί τα ρατσιστικά κίνητρα, παρόλο που –με νόμο του 2008– η τέλεση οποιασδήποτε εγκληματικής πράξης με κίνητρο εθνικό, φυλετικό ή θρησκευτικό μίσος συνίσταται σε επιβαρυντική κατηγορία!

Το απόγευμα της ίδιας μέρας οργανώθηκε δυναμική διαδήλωση περίπου χιλίων ατόμων, από αλληλέγγυους, αντιρατσιστικές κινήσεις, ακροαριστερές οργανώσεις κ.α. με κατάληξη το σημείο της δολοφονίας. Δύο μέρες αργότερα, μέλη της πακιστανικής κοινότητας μετέφεραν την σορό του Λουκμάν στην πλατεία Κοτζιά και προσευχήθηκαν, κίνηση που επικρίθηκε σφοδρά από τα ΜΜΕ και χαρακτηρίστηκε ασεβής γιατί... δεν συνάδει «με τα ήθη και έθιμα της χώρας μας», απαξιώνοντας πλήρως την ανθρωπινή ζωή που αφαιρέθηκε μ' έναν τόσο ειδικό, ρατσιστικό τρόπο!

Στο «ημερολόγιο» των επιθέσεων ρατσιστικής βίας έρχεται να προστεθεί και η επίθεση σε μαθητή από χρυσαυγίτες στο 3ο Λύκειο του Παλαιού Φαλήρου, που τον τραυμάτισαν με μαχαίρι στο πρόσωπο, στο κεφάλι και στον λαιμό, επειδή είχαν αντιπαρεταθεί σε... συζήτηση μερικές μέρες νωρίτερα.

Οι συνθήκες κρίσης, κατάρρευσης και σήψης του συστήματος έφεραν ένα κράτος «έκτακτης ανάγκης», που προσπαθεί να ισχυροποιεί όλο και περισσότερο τη θέση του μέσα στην κοινωνία με αυταρχικές και αντιδημοκρατικές πολιτικές. Παράλληλα με τα «όργανα της τάξης», που σκληραίνουν συνεχώς την καταστολή ενάντια στους εργαζομένους, τους μετανάστες, τη νεολαία και τους αγώνες τους, ουσιαστικά ανενόχλητη δρα η φασιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής, που εκμεταλλεύεται στο έπακρο την κοινοβουλευτική της εκπροσώπηση, συνεχίζει το έργο της «επίσημης» καταστολής με δολοφονικές επιθέσεις και της καλλιέργειας κλίματος αποπροσανατολισμού, τρομοκρατίας, φόβου και εκφασισμού της κοινωνίας.

Ο μόνος τρόπος για να φράξουμε τον δρόμο σ' αυτή την κτηνωδία είναι να οργανώσουμε την αυτοάμυνα και αλληλεγγύη του κινήματος, με μαζικούς, ενωτικούς και αποφασιστικούς αγώνες, να παλέψουμε για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων, των ατομικών ελευθεριών και της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας. Πρέπει ν' απαντήσουμε αποφασιστικά, δυναμικά και μαζικά στην καταστολή, τις συμμορίες των ΜΑΤ και τις φασιστικές συμμορίες της Χρυσής Αυγής. Κανένα χτύπημα να μη μένει αναπάντητο, κανένα εργαζόμενος, μαθητής, φοιτητής, αγωνιστής να μην καταδικαστεί επειδή αγωνίστηκε για τη ζωή του.

Κάτω τα χέρια από τις καταλήψεις!

Να υπερασπίσουμε τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες

Στις 20/12 πραγματοποιείται έφοδος από τα ΜΑΤ στη Βίλα Αμαλίας, μετά από «ανώνυμη» καταγγελία. Ακολουθεί νέα κατασταλτική επιχείρηση στη Βίλα Αμαλίας στις 9/1 για να συλληφθεί ομάδα αγωνιστών που την είχαν επανακαταλάβει, κατασταλτική επιχείρηση στα γραφεία της ΔΗΜΑΡ για να συλληφθούν αλληλέγγυοι που πραγματοποιούσαν παρέμβαση διαμαρτυρίας, έφοδος επίσης την ίδια μέρα στην κατάληψη της οδού Σκαραμαγκά. Ο απολογισμός των βάρβαρων οрдών της αστυνομίας στην υπηρεσία της χουντικής συγκυβέρνησης ήταν 102 συλλήψεις από τις 2 καταλήψεις και 40 προσαγωγές από τα γραφεία της ΔΗΜΑΡ, οι οποίοι παραπέμφθηκαν αρχικά για πλημμελήματα και με τον κουκουλονόμο. Στις εφόδους της αστυνομίας συμμετείχε και ομάδα των ΕΚΑΜ με τα όπλα προταγμένα! Οι διαδηλώσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη που έγιναν την ίδια μέρα χτυπήθηκαν άγρια από την αστυνομία.

Την Τρίτη 15/1, έχουμε νέα επιχείρηση της αστυνομίας με εισβολή στο χώρο της κατάληψης Λέλας Καραγιάννη και συλλαμβάνονται 16 αγωνιστές. Ωστόσο, αλληλέγγυοι, οι οποίοι παρέμεναν συγκεντρωμένοι έξω από την κατάληψη, ανακατέλαβαν το κτήριο.

Στις 2/2, μετά το τέλος της πορείας της Χρυσής Αυγής, 15 θρασύδειλοι φασίστες επιτέθηκαν στον Αυτοδιαχειριζόμενο Κοινωνικό Χώρο Μπερντέ στα Ιλίσια και στη συνέχεια επιτέθηκαν και στον Αυτοδιαχειριζόμενο Κοινωνικό Χώρο Βίλα Ζωγράφου, κατά τη διάρκεια εκδήλωσης οικονομικής ενίσχυ-

σης διωκόμενων αγωνιστών. Η επίθεση στη Βίλα Ζωγράφου αποκρούστηκε επιτυχώς, με αποτέλεσμα τα φασιστοειδή να το βάλουν στα πόδια και στη συνέχεια όλη η γύρω περιοχή περικυκλώθηκε από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις.

Οι επιθέσεις στις καταλήψεις είναι κομμάτι της ευρύτερης επιχείρησης «νόμος και τάξη» της τρικομματικής χούντας, στην οποία εντάσσονται και η ποινικοποίηση και καταστολή των αγώνων, οι εισβολές στο ασύλο, οι συλλήψεις και κινητοποιήσεις, η συστηματική χρήση βασιανιστηρίων σε μετανάστες και αγωνιστές, η επιχείρηση «Ξένιος Δίας» κ.α. Ταυτόχρονα, ο λόγος τους, που υποστηρίζεται και από έναν καθημερινό οχető ψεμάτων από τα ΜΜΕ, γίνεται ολοένα και πιο φασίζων. Επιτίθενται στα σωματεία, στους συνδικαλιστές, στους πολιτικούς χώρους, εισάγοντας μια εμφυλιοπολεμική ρητορεία. Ειδικά το τελευταίο διάστημα η κυβέρνηση καταφεύγει σε μια στρατηγική έντασης, που εξυπηρετεί δύο σκοπούς: Από τη μία, θέλει να πολώσει και να συντηρητικοποιήσει όσα στρώματα της κοινωνίας μπορεί, για να εμποδίσει τη ριζοσπαστικοποίησή τους και να διατηρήσει πάση θυσία ένα - συρρικνωμένο αναμφισβήτητο αλλά υπαρκτό - μπλοκ εξουσίας. Από την άλλη, θέλει να τρομοκρατήσει και να απομονώσει τα πιο ριζοσπαστικά και μαχητικά κομμάτια του εργατικού και νεολαϊστικού κινήματος, ασκώντας τους μια αφόρητη πίεση. Σε αυτή την επιχείρηση τους συνδράμει και η φασιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής.

Το κράτος έκτακτης ανάγκης, με κυρίαρχο το ρόλο των κατασταλτικών μηχανισμών, αναλαμβάνει δράση ως διαχειριστής της κατάστασης των «από κάτω». Η κυβέρνηση και τα κέντρα εξουσίας που τη στηρίζουν, όσο θα παίρνουν διαζύγιο από τις μάζες και θα απονομοποιείται η εξουσία τους, τόσο θα έχουν ανάγκη έναν σιδερόφρακτο κατασταλτικό μηχανισμό να τους προστατεύει. Τα εκατομμύρια ανέργων, φτωχών, εργαζομένων με μισθό πείνας και η νεολαία είναι για την κυβέρνηση εχθρός που πρέπει να παταχθεί. Τα δημοκρατικά δικαιώματα και οι ελευθερίες εμποδίζουν την εφαρμογή των μνημονίων, πρέπει να περιοριστούν ή να καταργηθούν.

Η υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών δε γίνεται στο όνομα της υπεράσπισης της αστικής δημοκρατίας ή της αστικής νομιμότητας, έστω και αυτής μιας προηγούμενης περιόδου. Χρειάζεται να διατηρούμε τις δημοκρατικές κατακτήσεις, που είναι αποτέλεσμα ενός ταξικού συσχετισμού, όπως αυτός διαμορφώθηκε μετά από σκληρούς αγώνες. Το ίδιο άλλωστε πρέπει να κάνουμε για τον μισθό, τις συλλογικές συμβάσεις, την υγεία κ.λπ. Έτσι μπορούμε να παλεύουμε από καλύτερη θέση.

Δεν πρέπει επίσης να περιορίσουμε τη δράση του κινήματος μόνο στην υπεράσπιση των καταλήψεων γενικά, κάτι που πολλές φορές γίνεται κάτω από το σύνθημα «αλληλεγγύη στις καταλήψεις». Πιο επικίνδυνο ακόμα θα ήταν η διοχέτευση όλης της ενέργειας σε ακτιβισμούς και σε επιθετικές ενέργειες (παρόλο που είναι χρήσιμοι σε διάφορες περιπτώσεις), ειδικά όταν ο αντίπαλος το επι-

διώκει αυτό. Η στρατηγική της έντασης άλλωστε επιδιώκει μεταξύ άλλων να παρασύρει τον αντίπαλο σε «πρόωρες» μάχες.

Είναι πολύ σημαντικό να υπερασπίσουμε τα δημοκρατικά δικαιώματα και να τα συνδέσουμε με τα υπόλοιπα προβλήματα: κρίση, μνημόνια, τις επιπτώσεις τους και το πολιτικό σύστημα που έχουμε απέναντί μας. Για να αντιμετωπιστεί η τρικομματική χούντα και η τρόικα χρειάζεται κινητοποίηση ευρύτερων κοματιών των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Αυτό δε σημαίνει ότι κάθε φορά περιμένουμε την κινητοποίησή τους, αλλά το επιδιώκουμε και είναι βασικό μας μέλημα. Ο αντίπαλος είναι καλά οργανωμένος, έχει σχέδιο και μηχανισμούς για να το επιτύχει. Δεν πρέπει ποτέ να το υποτιμάμε αυτό ή να νομίζουμε ότι όλοι αυτοί που έχουν κάτω στο σβέρκο μας θα υποχωρήσουν εύκολα. Ο δρόμος δε θα είναι σύντομος, θα έχει και περιόδους μιας «φαινομενικής» ταξικής ειρήνης και απαιτείται κατάλληλη προετοιμασία και οργάνωση.

ΕΛ.ΑΣ.: ΜΙΑ ΑΠΕΡΑΝΤΗ ΕΣΤΙΑ ΑΝΟΜΙΑΣ

Συνεχίζονται οι συλλήψεις σε Θεσσαλονίκη, Βόλο, Αγρίνιο και Γιαννιτσά για την υπόθεση κυκλώματος εμπορίας και διακίνησης ναρκωτικών. Υπολογίζεται πως τον τελευταίο χρόνο η συγκεκριμένη συμμορία είχε εισαγάγει και διακινήσει 400 κιλά χασίς, 30 κιλά ηρωίνης, 1 κιλό κοκαΐνης. Από τους συλληφθέντες, έξι είναι αλλοδαποί (άλλοι πέντε αλλοδαποί εκτίουν ήδη άλλες ποινές), ενώ οι υπόλοιποι 29 είναι Έλληνες. Η σημαντική είδηση είναι η σύλληψη οχτώ μέχρι στιγμής αστυνομικών, εκ των οποίων τρεις αξιωματικοί: ο Διοικητής του Τμήματος Δίωξης Ναρκωτικών Βόλου, ο πρώην Διοικητής της Δίωξης Ναρκωτικών Βόλου και ένας αξιωματικός της Δίωξης Ναρκωτικών Θεσσαλονίκης. Επίσης, αρχιφύλακας της Διεύθυνσης Αλλοδαπών Θεσσαλονίκης, αρχιφύλακας της ασφάλειας Αγρινίου και πρώην Διοικητής της Δίωξης Ναρκωτικών, αρχιφύλακας της Δίωξης Ναρκωτικών Γιαννιτσών και δύο υπαρχιφύλακες στη Θεσσαλονίκη, ο ένας εκ των οποίων υπηρετούσε στη Δίωξη Ναρκωτικών παλαιότερα. Οι αστυνομικοί παρείχαν πληροφορίες και υλικά μέσα στη συμμορία και συγκάλυπταν τη δράση της. Ενημέρωναν ψευδώς τις εισαγγελικές αρχές για υποτιθέμενη συνδρομή μελών του κυκλώματος σε συλλήψεις ατόμων που διακινούσαν ή κατείχαν ναρκωτικές ουσίες, προκειμένου να επωφελούνται από τη διάταξη του άρθρου 27 του νόμου «Περί Ναρκωτικών». Διενεργούσαν εκφοβισμούς και συλλήψεις μελών ανταγωνιστικών συμμοριών. Αντάλλαξαν ποσότητες κατασχεμένης ηρωίνης με νοθευμένη ηρωίνη που κατασκευάζαν οι συνεργοί τους.

Σε έρευνες που πραγματοποιήθηκαν κατασχέθηκαν: 37.000 ευρώ προερχόμενα από εμπορία ναρκωτικών, τρία πιστόλια, ένα δι-

καννο, πλήθος φυσιγγίων, τραπεζικά βιβλιάρια και συναλλαγματικές μεγάλων χρηματικών ποσών, ποσότητες ναρκωτικών ουσιών. Πραγματικά «πειστήρια ανομίας», όπως άδεια μπουκάλια, κοντάρια, υπολογιστές και μάσκες ελαιοχρωματισμού δεν βρέθηκαν, έτσι ο «νεο-Μακάρθρι» Σίμος Κεδικόγλου δεν σχολίασε καν τις συλλήψεις. Οι δηλώσεις του «στρατηγού κατά της ανομίας» Ν. Δένδια δεν είχαν τη λάμψη ούτε τον στόμφο των δηλώσεών του μετά από εισβολές σε καταλήψεις, καταπατήσεις του ασύλου και ξυλοδαρμούς απεργών: «Στόχος είναι ο εντοπισμός της απειροελάχιστης μειοψηφίας επίορκων που μετέχει στην οργανωμένη παρανομία, αλλά και οιοδήποτε τυχόν την ανέχεται. Το μήνυμα είναι σε κάθε περίπτωση ένα: νομιμότητα παντού, από όλους και σε κάθε κατεύθυνση». Τις δηλώσεις του υπουργού περί «απειροελάχιστης μειοψηφίας» και «νομιμότητας uber alles» άδειασε σειρά γεγονότων στα οποία εμπλέκονται οι υφιστάμενοί του. Στις 4/1 υποδοχή ηρώων έξω από τα δικαστήρια επιφύλαξαν 22 συνάδελφοι των κατηγορούμενων αστυνομικών με ζητωκραυγές και χειροκροτήματα. Δύο μέρες μετά συνελήφθη ο γδοος αστυνομικός για συμμετοχή στο παραπάνω κύκλωμα. Στις 16/1 συνελήφθη από το Λιμενικό αρχιφύλακας της Δίωξης Ναρκωτικών Βόλου, ο οποίος συμμετείχε σε αγοραπωλησία 1 κιλού κάνναβης, εν ώρα υπηρεσίας, χρησιμοποιώντας μάλιστα περιπολικό.

Κουβέντα δεν είπε για αυτές τις εξελίξεις ο κ. Δένδιας, που τόσο εύκολα κάνει υποδείξεις προς τους δικαστές για το ποιους αφήνουν ελεύθερους, ούτε για την έξαρση της ανομίας στο εσωτερικό της Ν.Δ. και της τρικομματικής (βλ. σκάνδαλα Βουλγαράκη, Μείμαράκη, λίστα Λαγκάρντ, κ.λπ.).

Τα συμπεράσματα:

Η καταστολή έχει δύο κεφάλια. Από τη μία χτυπούν τα ΜΑΤ και τα ΕΚΑΜ όποιον τολμά να υψώσει φωνή, από την άλλη, όπου δεν φτάνει το γκλομπ, χώνεται η πρέζα. Οι δίκαιοι αγώνες μας ενάντια στην ανεργία και την εξαθλίωση χαρακτηρίζονται ως «πράξεις ανομίας» από μια κυβέρνηση σάπια, που κυβερνά με συνεχείς εκβιασμούς και κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα. Καταστέλλονται από μια συμμοριτική αστυνομία, που εμπλέκεται σε κυκλώματα ναρκωτικών, μαστροπείας, κάθε είδους λαθρεμπορίου και ανομίας. Διώκονται και καταδικάζονται από εισαγγελείς και δικαστές επίσης διεφθαρμένους (βλ. σκάνδαλα παραδικαστικών κυκλωμάτων), οι οποίοι δέχονται υποδείξεις από υπουργούς λες και είναι στρατιωτάκια τους.

Όμως, το ζήτημα των ναρκωτικών έχει σημαντικές διαστάσεις. Το περιβάλλον της κρίσης (ανεργία, ανέχεια, αίσθημα αδιεξόδου, κ.λπ.) ενισχύει τις τάσεις φυγής από την πραγματικότητα, οι άνθρωποι όταν δεν βρίσκουν δημιουργικές διεξόδους στρέφονται εύκολα προς αυτοκαταστροφικές συνήθειες όπως τα ναρκωτικά, ο τζόγος και το αλκοόλ. Αυτοί οι εθισμοί αποτελούν θανάσιμο κίνδυνο για την εργατική τάξη. Ενισχύουν την εξαθλίωσή της, την εγκληματικότητα, που αυξάνεται όσο αυξάνει η πείνα, την γκετοποιήση εργατικών συνοικιών και τον έλεγχό τους από συμμορίες, διότι όπου κυριαρχεί η φτώχεια, επικρατεί τελικά ο νόμος της ζούγκλας.

Η αντιμετώπιση των ναρκωτικών δεν θα έρθει από την αστική τάξη και το κράτος της. Όσο αδυνατεί η μπουρζουαζία να επιβάλει τις λύσεις της σε βάρος των εργαζομένων, γίνεται πιο διεφθαρμένη και βίαιη, μαζί και τα όργανά της. Το εμπόριο ναρκωτικών αποτελεί τον τρόπο να δημιουργήσουν το αρχι-

κό τους κεφάλαιο κάποια κομμάτια της αστικής τάξης ή ένα παράλληλο εισόδημα για αυτήν και τους λακέδες της, ειδικά σε περιόδους κρίσης. Είναι ταυτόχρονα και το ύπολο όπλο της μπουρζουαζίας στον κοινωνικό πόλεμο, γνωρίζοντας πόσο μπορούν να σακατέψουν την εργατική τάξη. Η ιστορία του εργατικού κινήματος βρήκε από τέτοια παραδείγματα. Τη δόλια χρήση τους την έχουμε δει κατά καιρούς με τις πιάτσες των ναρκωτικών να μετατοπίζονται, κατόπιν εντολής των μπάτσων, προς φοιτητικές ή μαθητικές καταλήψεις, γειτονιές που αποτελούν εστίες αγώνα, πανεπιστήμια και στέκια νεολαίας. Τέλος, κλείνουν τα προγράμματα απεξάρτησης και επανένταξης, που ήδη δεν επαρκούσαν, προκειμένου να στραγγίξουν και το τελευταίο ευρώ και να διατηρήσουν στη ζωή τον ελληνικό καπιταλισμό.

Ο καλύτερος τρόπος άμυνας είναι οι αγώνες για να προστατευτούμε από την ανεργία και την εξαθλίωση, η αυτοοργάνωση του κινήματος για τη λύση των καθημερινών προβλημάτων που γεννά η κρίση. Είναι η ανάπτυξη των αξιών του εργατικού κινήματος, της αλληλεγγύης, της αυτοθυσίας, της απαρνήτησης, του συλλογικού τρόπου κοινωνικοποίησης και διασκέδασης, το όραμα της επανάστασης και του σοσιαλισμού. Η διαπαιδαγώγηση της νεολαίας σε αυτές τις αξίες και σε μια νέα ανώτερη ελπίδα: μιας κοινωνίας χωρίς αδικίες, με επίκεντρο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του. Ας δείχνουμε στο έπακρο την εργατική αλληλεγγύη στους εξαρτημένους και τις οικογένειές τους. Από την άλλη, είναι αυτονόητο να μην ανέχεται η εργατική τάξη να σβήνει από τα ναρκωτικά ή τον τζόγο και το αλκοόλ, όπως δεν ανέχεται να ξεκληρίζεται από την πείνα και τον πόλεμο. Έτσι, αν χρειαστεί θα πρέπει να κρατάει την πιο σκληρή στάση για την προστασία της ίδιας, της νεολαίας της και των αγώνων της.

Δ. Γκ.

2ο Συνέδριο του γαλλικού NAK

Κατάρρευση της πολιτικής των

«πλατιών αντικαπιταλιστικών κομμάτων»

Στις 1-3 Φλεβάρη 2013 πραγματοποιήθηκε στο Σαν Ντενί το δεύτερο συνέδριο του γαλλικού Νέου Αντικαπιταλιστικού Κόμματος (NAK). Το NAK αποτελεί, ή τουλάχιστον αποτελούσε, μαζί με την τροτσικιστική οργάνωση Lutte Ouvriere (Εργατική Πάλη), τη μία από τις δύο μεγάλες οργανώσεις της άκρας αριστεράς στη Γαλλία, σε μια χώρα με μεγάλη σημασία για τις ευρωπαϊκές και παγκόσμιες εξελίξεις (ρόλος Γαλλίας στην Ε.Ε., θέση στον παγκόσμιο ιμπεριαλισμό, βάρος του εργατικού κινήματος).

Το NAK είχε δημιουργηθεί έπειτα από την απόφαση της ηγεσίας της Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς να διαλύσει τα εθνικά τμήματά της σε «πλατιά αντικαπιταλιστικά κόμματα», είτε νέτασκέτα είτε μέσω συνενώσεων με άλλες οργανώσεις και συχνά με «προσωπικότητες» ή «κόμματα» που αποχωρούσαν από τους ρεφορμιστές ή και τη νεοφιλελεύθερη σοσιαλδημοκρατία. Αυτή η πολιτική εφαρμόστηκε και συνεχίζεται με μεγαλύτερη επιμονή, παρά τα καταστροφικά της αποτελέσματα. Τα τμήματα της 4ης Διεθνούς έπρεπε ν' απαρνηθούν τη λειτουργία με βάση το δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, καθώς και βασικές αρχές της επαναστατικής στρατηγικής, να εγκαταλείψουν τις προσπάθειες αυτόνομης οικοδόμησής τους και να γίνουν, στην καλύτερη περίπτωση, «αριστερές» τάσεις μέσα στα νέα κόμματα. Η ίδια η 4η Διεθνής δεν θα είχε πλέον νόημα ως παγκόσμιο κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Η πολιτική αυτή υπήρξε καταστροφική για το παγκόσμιο κίνημα, ειδικά για τη Γαλλία, όπου οι δυνάμεις της Επαναστατικής Κομμουνιστικής Λίγκας (LCR – το τμήμα της 4ης Διεθνούς, που αυτοδιαλύθηκε προκειμένου να ιδρύσει το NAK) ήταν από τις σημαντικότερες στον κόσμο, με μεγάλη ιστορία και παράδοση, πρακτική αλλά και θεωρητική προσφορά στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα. Και όλα αυτά σε μια περίοδο που ο παγκόσμιος καπιταλισμός γνωρίζει τη μεγαλύτερη κρίση του και από την οποία καμία διέξοδος δεν φαίνεται, με τους αγώνες ν' ανεβαίνουν σε παγκόσμιο επίπεδο, πράγμα που δημιουργεί ιδιαίτερα ευνοϊκές συνθήκες (αλλά και επιτακτική ανάγκη) για την οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων.

Το NAK πραγματοποίησε το 2ο Συνέδριό του σε μια περίοδο πολύ βαθιάς κρίσης του, η οποία το απειλεί με περιθωριοποίηση, νέες διασπάσεις ή και πλήρη εξαφάνιση. Οι βαθύτερες αιτίες της κρίσης του NAK βρίσκονται στην εγκατάλειψη του επαναστατικού μαρξισμού και του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, δηλαδή του σχεδίου για την οικοδόμηση ενός επαναστατικού κόμματος στη Γαλλία. Εκφράστηκαν τελικά με την αχαλίνωτη πάλη ομάδων και τάσεων στο εσωτερικό του, η οποία συγκαλυπτόταν για ένα διάστημα από τις εκλογικές επιτυχίες του κόμματος και τη μαζική εισροή μελών στην αρχή της ίδρυσής του. Η σοσιαλδημοκρατικού τύπου λειτουργία (υποτιθέμενη δημοκρατία στη βάση αλλά στην πραγματικότητα αυτόνομη της ηγετικής ομάδας) ευνόησε αυτή την πάλη.

Σήμερα, το NAK βρίσκεται περιθωριοποιημένο και, το σημαντικότερο, ταπεινωμένο από το ρεφορμιστικό «Αριστερό Μέτωπο» (Front de Gauche) του Ζ. Λ. Μελανσόν, το οποίο έχει κατορθώσει, παρά την αδιέξοδη ρεφορμιστική του πολιτική, να ασκεί τρομακτική πίεση (όχι μόνο εκλογική, που είναι και η λιγότερο σημαντική) πάνω στο NAK. Το τελευταίο έχει φτάσει σήμερα να αριθμεί επίσημα 2.500 μέλη, από τα 9.000 ή 10.000 τον πρώτο καιρό της ίδρυσής του (αυτοί οι αριθμοί πρέπει βέβαια να αντιμετωπίζονται με προσοχή, δείχνουν όμως την κατάσταση). Ακόμα χειρότερα, την περασμένη

άνοιξη ήρθε αντιμέτωπο με αποχωρήσεις στελεχών και μελών της «δεξιάς» του τάσης (Gauche Anticapitaliste) προς το κόμμα του Μελανσόν. Δεν μπόρεσε να υποστηρίξει αποτελεσματικά τον ίδιο του το νέο υποψήφιο στις προεδρικές εκλογές, ο οποίος αμφισβητούνταν ανοιχτά ακόμη και μετά την ανακοίνωση της υποψηφιότητάς του (ο προηγούμενος υποψήφιος Μπεζανσενό είχε αποσυρθεί για «ανεξήγητους» λόγους)! Παράλληλα, τα όργανα του NAK συναντούσαν μεγάλες δυσκολίες στη λειτουργία τους ή και παρέλυναν από τις διαμάχες στο εσωτερικό τους.

Το συνέδριό προηγήθηκε η ψηφοφορία πάνω στα τέσσερα κείμενα που προτάθηκαν (το ένα δεν αποτελούσε, όπως παραδεχόταν το ίδιο άλλωστε, συνολική πρόταση πολιτικής κατεύθυνσης). Το κείμενο που υποστηριζόταν από τους Μπεζανσενό, Κριβίν κ.λπ. (την παλιά «πλειοψηφία» στην ηγεσία του NAK) έλαβε 51%. Στην ψηφοφορία αυτή συμμετείχαν περίπου τα 2/3 από τα 2.500 μέλη του NAK. Πρέπει να σημειωθεί ότι τα κείμενα αυτά είναι μηδαμινής έκτασης, πράγμα που δείχνει ότι το NAK έχει εγκαταλείψει κάθε σοβαρή προσπάθεια ανάλυσης της παγκόσμιας οικονομικής και πολιτικής κατάστασης, της κατάστασης στη Γαλλία, της κατάστασης του κινήματος και της ίδιας της οικοδόμησής του. Οι «πλατφόρμες» αυτές δεν αποτελούν κείμενα πάνω στα οποία μπορεί να οικοδομηθεί οποιοδήποτε είδους κόμμα και στην καλύτερη περίπτωση είναι σύνολα από συνθήματα.

Αν και είναι νωρίς για να γίνει μια πιο συνολική αποτίμηση της κατάστασης που διαμορφώνεται μετά το συνέδριο, φαίνεται ότι το κείμενο το οποίο υιοθετήθηκε κατά πλειοψηφία δεν μπορεί να συμβάλει στην αλλαγή της κατάστασης, αλλά πρόκειται σύντομα να χειροτερέψει την κρίση του NAK. Προβάλλει την ανάγκη «αριστερής αντιπολίτευσης» απέναντι στην κυβέρνηση, που θα πολεμά τη «δεξιά και την άκρα δεξιά». Το μέτωπο αυτό θα αποτελείται από «όλες τις πολιτικές οργανώσεις που δεν συμμετέχουν στην κυβέρνηση» ανεξαιρέτως και άνευ όρων. Κάνει λόγο ταυτόχρονα για την ανάγκη μιας «κυβέρνησης αντι-λιτότητας», ανοίγοντας το δρόμο για συνεργασία με τους ρεφορμιστές μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού.

■ Στέφανος Ιωαννίδης

στον κόσμο...

ΓΑΛΛΙΑ

Η κυβέρνηση Ολάντ ήρθε αντιμέτωπη με την πρώτη μεγάλη κινητοποίηση στον δημόσιο τομέα από την εκλογή της. Τρία μεγάλα συνδικάτα (CGT, FSU, Solidaires) κάλεσαν τα 5,2 εκ. Γάλλους που εργάζονται στο δημόσιο σε γενική απεργία, διαμαρτυρόμενα για τις συνεχιζόμενες πολιτικές λιτότητας και ζητώντας αυξήσεις. Συνολικά πραγματοποιήθηκαν πάνω από 120 συγκεντρώσεις σε όλη τη χώρα.

Επίσης, γαλλικό δικαστήριο ανέστειλε το προγραμματιζόμενο κόψιμο θέσεων εργασίας της Πεζό-Σιτροέν, επειδή η εταιρεία δεν ενημέρωσε τους υπαλλήλους μιας θυγατρικής ανταλλακτικών για το ότι θα επηρεαστούν και αυτοί από το κλείσιμο του εργοστασίου στο προάστιο Ολνέ του Παρισιού. Οι περικοπές περιλαμβάνουν συνολικά 8.000 θέσεις εργασίας σ' όλη τη Γαλλία. Η εταιρεία δηλώνει αποφασισμένη παρά την απόφαση του δικαστηρίου. Αξίζει να θυμίσουμε τους αγώνες που προηγήθηκαν και συνεχίζονται από τους εργαζόμενους ενάντια στις συγκεκριμένες περικοπές, με τελευταίο περιστατικό στις 28/1, όπου διακόσμοι απεργοί μπλόκαραν την παραγωγή στο εργοστάσιο υπό κλείσιμο.

ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ

Στις 14/1, ο ιδιοκτήτης ενός μικροκαταστήματος σκοτώθηκε από πλαστικές σφαίρες που έριχνε η αστυνομία ενάντια στους εξεγερμένους εργάτες γης στο Δυτικό Ακρωτήριο της Νοτίου Αφρικής. Εκεί βρίσκεται η βιομηχανία κρασιού της Νοτίου Αφρικής, όπου οι άθλιες εργατικές συνθήκες και οι φυλετικές διακρίσεις είναι καθημερινότητα. Αίτημα των εργατών είναι να διπλασιαστεί το μεροκάματό τους, φτάνοντας τα 12,50 ευρώ. Στην ίδια περιοχή είχαν σημειωθεί άγριες απεργίες πριν έναν χρόνο, όπου 2 ανθρώπων σκοτώθηκαν από την αστυνομία, ενώ άλλοι 34 σκοτώθηκαν τον περασμένο Αύγουστο στις πιο αιματηρές συγκρούσεις με την αστυνομία που σημειώθηκαν από το 1994. Εξάλλου, στην περιοχή Ρούστενμπεργκ η αγγλο-αμερικανική εταιρεία Λευκού Χρυσού ανακοίνωσε ότι θα σταματήσει την εξόρυξη από τέσσερα ορυχεία, καταργώντας έτσι 14.000 θέσεις εργασίας.

ΒΕΛΓΙΟ

Συγκρούσεις πραγματοποιήθηκαν στην καρδιά της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 25/1, μετά την ανακοίνωση κλεισίματος του εργοστασίου χάλυβα στη Λιέγη. Η μεγαλύτερη εταιρεία παραγωγής χάλυβα στον κόσμο ArcelorMittal βλέπει τη ζήτηση στην Ε.Ε. να μειώνεται κατά 8-9% και προχωράει στο κλείσιμο του εργοστασίου, οδηγώντας σε απώλεια 1.300 θέσεων εργασίας. Οι εργάτες προσπάθησαν να προχωρήσουν προς την οικία του βέλγου πρωθυπουργού Ντι Ρούπο, αποφασισμένοι να υπερασπιστούν τις δουλιές τους. Η αστυνομία τους εμπόδισε με κανόνια νερού και σπρέι πιπεριού, ενώ οι διαδηλωτές απάντησαν με πετροβολισμούς.

ΙΝΔΙΑ

Τον θάνατο ενός μανάβη, μετά από επιδρομή της αστυνομίας στον πάγκο του, ακολούθησαν σφοδρές διαδηλώσεις μικροπωλητών στη Μουμπάι και το Δελχί στα τέλη Ιανουαρίου. Υπολογίζεται ότι στην Ινδία υπάρχουν 10 εκ. μικροπωλητές, που βιοπορίζονται αποκλειστικά απ' αυτό, ενώ η αστυνομία προσπαθεί να τους διώξει από τους δρόμους. Οι χιλιάδες διαδηλωτές ζητούν να σταματήσουν οι επιθέσεις της αστυνομίας εναντίον τους και διεκδικούν καλύτερη αντιμετώπιση.

ΚΙΝΑ

Περίπου χίλιοι εργάτες στην εταιρεία ηλεκτρονικών Σίμνεί στη Σαγκάη κράτησαν τα αφεντικά τους όμηρους για μιάμιση μέρα, διαμαρτυρόμενοι για το όριο δύο λεπτών που μπήκε στα διαλείμματα για τουαλέτα, καθώς και για τα πρόστιμα καθυστέρησης που τους επιβάλλονταν. Τελικά, οι διευθυντές αφέθηκαν ελεύθεροι μετά από επέμβαση της αστυνομίας, αφού όμως είχαν δεσμευτεί να αποσύρουν τα παράλογα μέτρα.

Επίσης, πάνω από χίλιοι εργάτες σε εταιρεία ηλεκτρονικών (που προμηθεύει τη Foxconn, κατασκευάστρια i-rodde) στην πόλη Φέγκσεγκ στη νοτιοανατολική Κίνα προχώρησαν σε δυναμική απεργία διεκδικώντας αυξήσεις και καλύτερες συνθήκες διαβίωσης (διαμονής και διατροφής). Η απεργία διήρκεσε τέσσερις μέρες και διαλύθηκε από την αστυνομία με κανόνια νερού, βίαιη καταστολή και συλλήψεις. Οι εργάτες επιφυλάσσονται για νέες δυναμικές κινητοποιήσεις μετά την κινέζικη πρωτοχρονιά, οι εορτασμοί της οποίας αρχίζουν στις 10 Φεβρουαρίου.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΟ ΙΣΡΑΗΛ

Με σοβαρές απώλειες η επικράτηση του «Λικούντ-Μπεϊτένου»

Διεξήχθησαν στις 22 Ιανουαρίου, με συμμετοχή - ρεκόρ 67%, οι πρόωρες ισραηλινές βουλευτικές εκλογές που είχαν εξαγγελθεί μετά την κατάρρευση, τον Οκτώβριο, του κυβερνητικού συνασπισμού. Νικητής, όπως αναμενόταν, αναδείχτηκε ο δεξιός συνασπισμός του «Λικούντ» του Μπένζαμιν Νετανιάχου και του «Ισραήλι Μπεϊτένου» του Άβιγκτορ Λίμπερμαν. Η επικράτησή τους ωστόσο συνοδεύτηκε από σημαντική μείωση (κατά ¼) της δύναμής τους, περιορίζοντας τις έδρες τους σε 31 (από 42). Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με το ότι δεύτερο κόμμα αναδείχτηκε το νεοσυσταθέν, αυτοπροσδιοριζόμενο ως κεντρώο Πιες Ατίντ («Υπάρχει Μέλλον») με 19 έδρες, υποδηλώνουν μια σημαντική μετατόπιση της κοινής γνώμης και διαμορφώνουν ένα εξαιρετικά ασταθές περιβάλλον για την επόμενη κυβέρνηση, που δεν μπορεί παρά να είναι κυβέρνηση συνασπισμού και μάλιστα εξαιρετικά ανόμοιων δυνάμεων, εν μέσω οικονομικοκοινωνικής κρίσης, εξαιρετικής ρευστότητας στην ευρύτερη περιοχή και εντεινόμενου αδιεξόδου στο Παλαιστινιακό.

Οικονομική κρίση και κοινωνικές αντιδράσεις

Οι πρόωρες εκλογές προκλήθηκαν μετά τη διάλυση της κυβέρνησης συνεργασίας που είχε δημιουργηθεί μόλις τον περασμένο Μάιο, με τη συμμετοχή και του κόμματος «Καντίμα», κάτω από την πίεση των μεγάλων κινητοποιήσεων ενάντια στα νεοφιλελεύθερα μέτρα που επέβαλε η τότε κυβέρνηση Νετανιάχου, αυξάνοντας το κόστος ζωής και τους φόρους και μειώνοντας τις κοινωνικές δαπάνες, τους μισθούς και τις συντάξεις. Δέσμευση και προϋπόθεση της κυβέρνησης συνεργασίας ήταν η γεφύρωση των διαφορών πλούσιων και φτωχών και η αναθεώρηση του νόμου Ταλ που επιτρέπει στους θρησκευόμενους Εβραίους (10% του πληθυσμού) να μην στρατεύονται, να μην εργάζονται, ούτε να πληρώνουν φόρους, αλλά να ζουν από κρατικά επιδόματα ώστε να μπορούν να μελετούν τα ιερά κείμενα. Το οικονομικό βάρος της συντήρησής τους γίνεται δυσβάσταχτο και προκαλεί σημαντικές κοινωνικές αντιδράσεις. Καμία, ωστόσο, από τις δεσμεύσεις δεν τηρήθηκε και η κυβέρνηση διαλύθηκε ενόψει της ψήφισης του προϋπολογισμού του 2013, που προέβλεπε νέα αντιλαϊκά μέτρα.

Παρόλα αυτά, το έλλειμμα για το 2012 ξεπέρασε το 4%, ενώ το 2013 προβλέπεται μεγαλύτερο, με αποτέλεσμα νέους φόρους και μειώσεις κοινωνικών δαπανών. Οι Ισραηλινοί που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας έφτασαν το 1,5 εκατομμύριο, με τη μεγάλη πλειονότητα να ανήκει στους Άραβες Ισραηλινούς, οι τιμές των βασικών αγαθών και των ενοικίων έχουν εκτιναχτεί στα ύψη, ενώ η κρατική χρηματοδότηση για το ενοίκιο μειώθηκε. Ο δημόσιος χαρακτήρας της εκπαίδευσης στα

διακά περιορίζεται και οι εισφορές των εργαζομένων για την υγεία αυξάνονται. Αυτή η κατάσταση είναι που φαίνεται να απασχολεί όλο και περισσότερο τους Ισραηλινούς, βάζοντας σε δεύτερη μοίρα το Παλαιστινιακό, τους εποικισμούς και την επιβολή του περιούσιου λαού του Ισραήλ στους δήθεν εχθρικούς γείτονές του.

Ψήφος με οικονομικοκοινωνικά κριτήρια

Ενώ τόσο τα Λικούντ και Μπεϊτένου, όσο και τα άλλα εθνικιστικά, θρησκευτικά ορθόδοξα και υπερορθόδοξα κόμματα της δεξιάς και άκρας δεξιάς επεδίωξαν να περιορίσουν την προεκλογική συζήτηση στην ασφάλεια και την πυγμή του Ισραήλ απέναντι στους Παλαιστίνιους, το Ιράν, τη Συρία κ.λπ., ενισχύοντας το φανατισμό που τους τρέφει χρόνια τώρα, η πραγματικότητα τους ξεπέρασε. Δεν είναι τυχαία η στρατιωτική επιχείρηση στη Γάζα, το Νοέμβριο, ούτε οι διαβεβαιώσεις-προκλήσεις του Νετανιάχου για επέκταση των εποικισμών, ούτε ο οικονομικός στραγγαλισμός των παλαιστινιακών εδαφών - αντίποινα για το θράσος του Αμπάς να ζητήσει και να πάρει την αναβάθμιση της Παλαιστίνης σε κράτος-παρατηρητή στον ΟΗΕ.

Είναι αλήθεια πως υπήρξε ενίσχυση κάποιων ακραίων κομμάτων, όπως της «Εβραϊκής Εστίας» (11 έδρες), λόγω της κοινωνικής πίεσης για άρση των προνομίων αυτών των στρωμάτων, που οδήγησε στη συσπείρωσή τους. Είναι όμως πολύ μεγαλύτερη η ενίσχυση κομμάτων όπως του Πιες Ατίντ ή ακόμα και του Εργατικού Κόμματος (15 έδρες και τρίτη θέση), που ενσωμάτωσαν στη ρητορική τους αιτήματα για κοινωνική δικαιοσύνη, φρένο στις ιδιωτικοποιήσεις παιδείας και υγείας, μειώσεις τιμών σε ενοίκια και βασικά αγαθά κ.λπ. Δεν υπάρχει, βέβαια, καμιά αμφιβολία για το χαρακτήρα και τις προθέσεις των εν λόγω κομμάτων, που εκμεταλλεύτηκαν την κοινωνική αναταραχή και τις αλλαγές που έχουν αρχίσει να διαφαίνονται στη συνείδηση του κόσμου για να ανέβουν εκλογικά, χωρίς να έχουν σκοπό να προκαλέσουν ρήγμα στην καθεστηκία τάξη πραγμάτων. Ήδη, ο τηλεοπτικός αστέρας Πιέρ Λαπίντ, ηγέτης του Πιες Ατίντ, ο οποίος έθετε - προεκλογικά - ως προϋπόθεση για τη συμμετοχή του σε οποιοδήποτε κυβερνητικό συνασπισμό τον τερματισμό των εποικισμών και την επανέναξη των συνομιλιών με τους Παλαιστίνιους, διευκρινίζει τώρα που εξελίσσονται οι διαπραγματεύσεις ότι όταν μιλά για κοινωνική ισότητα εννοεί για τους Εβραίους, ότι επίλυση του Παλαιστινιακού σημαίνει πλήρη διαχωρισμός με τείχος και Ιερουσαλήμ ισραηλινή. Αρνείται μάλιστα να αναλάβει τα καυτά υπουργεία Οικονομίας και Άμυνας και προτιμά αυτό της Στέγασης, από όπου θα μπορεί να προωθήσει καλύτερα την πολιτική του καριέρα.

Ο γρίφος της επόμενης κυβέρνησης

Η πρώτη μεγάλη πρόκληση που αντιμετωπίζει ο Νετανιάχου, όσο εξελίσσονται οι διαπραγματεύσεις, είναι ότι πρέπει να «παντρέψει» τα θρησκευτικά και ακραία θρησκευτικά κόμματα του Μπεϊτένου, του Σας και ίσως της Εβραϊκής Εστίας με το Πιες Ατίντ, προκειμένου να σχηματίσει κυβέρνηση. Η επόμενη, ακόμα μεγαλύτερη πρόκληση,

θα είναι αυτό το συνονθύλευμα κομμάτων, συμφερόντων και πολιτικών φιλοδοξιών να διατηρηθεί στο εξαιρετικά ρευστό οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό περιβάλλον των ημερών μας, με δεδομένες τις κοινωνικές αλλαγές που εξελίσσονται εδώ και ενάμιση χρόνο μέσα στο ίδιο το Ισραήλ, αλλά και τις κοσμογονικές μεταβολές στην ευρύτερη Μέση Ανατολή.

■ Μαρία Κτιστάκη

Όχι στη γαλλική ιμπεριαλιστική επέμβαση στο Μάλι

Για άλλη μια φορά, ο αδιστακτος και κτηνώδης γαλλικός ιμπεριαλισμός επεμβαίνει σε μια πάμφωτη δυτικοαφρικανική χώρα, το Μάλι. Για άλλη μια φορά μια ωμή ιμπεριαλιστική επέμβαση, όπως όλες οι στρατιωτικές επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών, γίνεται, υποτίθεται, για «ανθρωπιστικούς λόγους». Ωστόσο, αυτή τη φορά η επέμβαση γίνεται και για την «Αποκατάσταση της Δημοκρατίας» (!) και ολίγη σωτηρία της χώρας από την ΑΛ Κάνιτα!

Βέβαια, ο «σοσιαλιστής» πρόεδρος Ολάντ, που με επίσημο διάγγελμα του ανακοίνωσε τη γαλλική στρατιωτική επέμβαση και την αποστολή 3.500 στρατιωτών της «Δυτικοαφρικανικής Οικονομικής Κοινότητας» (ECOWAS), για το μόνο που ενδιαφέρεται είναι για τα οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα του γαλλικού ιμπεριαλισμού και τη διατήρηση της νέο-αποικιακής κυριαρχίας του στην Αφρικανική Ήπειρο και ιδιαίτερα στο δυτικό «γαλλόφωνο» άκρο της. Μια κυριαρχία που απειλείται όλο και περισσότερο από εθνοτικά και φυλετικά κινήματα αλλά και από τον ανταγωνισμό με τους άλλους ιμπεριαλιστές (ιδιαίτερα τους αμερικάνους) όπως και με άλλες αναδυόμενες δυνάμεις (Κίνα, Ινδία, Ρωσία, Ν. Κορέα κ.λπ.). Αυτός άλλωστε είναι και ο λόγος που οι γάλλοι ιμπεριαλιστές διατηρούν αρκετές χιλιάδες στρατεύματα (οι γνωστοί δολοφόνοι της «Λεγεώνας των Ξένων») στη Μαύρη Ήπειρο και οι αμερικάνοι έχουν προγραμματίσει να στείλουν, στο πλαίσιο της AFRICOM, χιλιάδες στρατιώτες της περιβόητης «Ταξιαρχία Στιλέτο» σε 35 αφρικανικές χώρες!

Πρώτη και καλύτερη έσπευσε να συνταχτεί και συμπαρασταθεί με το «ανθρωπιστικό έργο» της Γαλλίας και η ιμπεριαλιστική και ρατσιστική Ε.Ε. και φυσικά η τρικομματική συμμορία των Σαμαρά, Βενιζέλου και Κουβέλη.

-> Όχι στην επέμβαση Γάλλων και ιμπεριαλιστών αποικιοκρατών στο Μάλι

-> Αλληλεγγύη στο λαό του Μάλι και στους εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες

ΟΚΔΕ, 23/1/2013

Η επανάσταση στην Αίγυπτο συνεχίζεται... και περιπλέκεται

■ Κώστας Δικαίος

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, το Εθνικό Μέτωπο Σωτηρίας (η ενωμένη αντιπολίτευση της Αιγύπτου ενάντια στον πρόεδρο Μόρσι, τους Αδελφούς Μουσουλμάνους (ΑΜ) και τους συμμάχους τους Σαλαφιστές¹ του κόμματος Αλ Νουρ) έχουν καλέσει σε νέες διαδηλώσεις, ως απάντηση στην επιβολή κατάστασης εκτάκτου ανάγκης και απαγόρευσης της κυκλοφορίας σε τρεις μεγάλες πόλεις κατά μήκος της Διώρυγας του Σουέζ, στην ανάπτυξη του στρατού σ' αυτές τις πόλεις (με πρόσχημα την ομαλή διεξαγωγή της κυκλοφορίας στη Διώρυγα), στην ανάπτυξη στρατού γύρω από το προεδρικό μέγαρο και στην περικύκλωσή του με τείχη και συρματοπλέγματα, στην εντολή του Μόρσι στον στρατό να συλλαμβάνει πολίτες και να τους οδηγεί στον εισαγγελέα. Η κινητοποίηση στρατού και δυνάμεων καταστολής οφείλεται στις νέες συγκρούσεις κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων για την επέτειο της επανάστασης στις 25 Ιανουαρίου. Οι διαδηλωτές, φωνάζοντας ενάντια στη δικτατορία του Μόρσι, επιτέθηκαν σε αστυνομικά τμήματα, κατέκλυσαν πάλι την πλατεία Ταχρίρ, απέκλεισαν τη μεγάλη γέφυρα της 6^{ης} Οκτωβρίου στον αυτοκινητόδρομο (συνδέει το ανατολικό και δυτικό Κάιρο) και συγκρούστηκαν με την αστυνομία, αλλά και υποστηρικτές των ΑΜ και των Σαλαφιστών. Στις πόλεις Πορτ Σάιντ, Σουέζ και Ισμαίλγια, οι διαδηλωτές ενάντια στον Μόρσι ενώθηκαν με τους διαδηλωτές ενάντια στην απόφαση του Δικαστηρίου να καταδικάσει σε θάνατο 21 κατηγορούμενους (οπαδούς της ποδοσφαιρικής ομάδας του Πορτ Σάιντ) για τον θάνατο 74 ανθρώπων τον περασμένο Φλεβάρη κατά την διάρκεια ποδοσφαιρικού αγώνα με την ομάδα Αλ-Αχλί του Καΐρου. Οι νεολαίοι των πόλεων θεώρησαν ότι η απόφαση του Δικαστηρίου είχε στόχο να κατευνάσει τους πολυάριθμους και καλά οργανωμένους οπαδούς της Αλ-Αχλί, οι οποίοι απείλησαν ότι θα προκαλέσουν «χάος» αν η ετυμηγορία δεν είναι αρκετά αυστηρή.

Ο απολογισμός των συγκρούσεων μέχρι τώρα είναι συνολικά 56 νεκροί, κυρίως από σφαίρες, και πάνω από 500 τραυματίες. Ο Μόρσι ματαίωσε ταξίδι στο Παρίσι (θα πήγαινε για να προσελκύσει επενδύσεις), ενώ ο υπουργός Άμυνας στρατηγός Αμπντέλ Φάταχ αλ-Σίσι δήλωσε ότι «η πολιτική σύγκρουση ωθεί το κράτος στο χείλος της κατάρρευσης», υπενθυμίζοντας ότι ο στρατός (που διοικούσε από την πτώση του Μουμπάρακ (11/2/2011) μέχρι την εκλογή του Μόρσι (30/6/2012), αλλά εξακολούθησε να κατέχει ισχυρή θέση στο κράτος, την οικονομία και την κοινωνική ζωή, ενώ συνεχίζει να μην λογοδοτεί πουθενά και ο προϋπολογισμός του να είναι πάντα ανεξέλεγκτος, μαζί με τα χρήματα που παίρνει από τις ΗΠΑ) μπο-

ρεί να αποσύρθηκε στους στρατώνες μετά από σιωπηλή συμφωνία με τον Μόρσι, αλλά παρακολουθεί τις εξελίξεις από κοντά.

Ο Μόρσι κάλεσε την ενωμένη αντιπολίτευση, που περιλαμβάνει όλα τα αριστερά-σοσιαλδημοκρατικά κόμματα (το ΚΚ Αιγύπτου, το κοινοβουλευτικό αριστερό Taggamoo, τη Λαϊκή Σοσιαλιστική Συμμαχία, το κόμμα της Σοσιαλιστικής Ανανέωσης, που θεωρείται τροτσκιστικό), όλα τα κοσμικά κόμματα όπως το Λαϊκό Ρεύμα του αριστερού Σαμπάχι (ήταν και προεδρικός υποψήφιος), το κόμμα του Αμπ Μούσα (διατέλεσε για δέκα χρόνια υπουργός Εξωτερικών του Μουμπάρακ), μη κυβερνητικές οργανώσεις, νεολαιστικές ομάδες και προσωπικότητες του κοσμικού κράτους όπως ο Ελ Μπαρντνί (εκλεκτός των ιμπεριαλιστών), σε διάλογο για να τερματιστεί η κρίση. Ωστόσο, κομμάτια του Μετώπου αρνήθηκαν, όσο συνεχίζεται η αιματοχυσία και τα εγκλήματα του καθεστώτος κατά των διαδηλωτών. Ακόμα και οι ισλαμιστές γνώρισαν ρήξεις, αφού οι Σαλαφιστές ζήτησαν κυβέρνηση εθνικής ενότητας, πράγμα που απέρριψαν οι ΑΜ, υποστη-

ρίζοντας ότι οι αντίπαλοί τους προσπαθούν να πάρουν την εξουσία που δεν μπόρεσαν να κερδίσουν στις κάλπες.

Τελευταία πρωτοβουλία αυτή του επικεφαλής του ηλικίας 1.000 ετών πανεπιστημίου και τεμένου αλ Αζχάρ (βασικό κέντρο του σουνιτικού Ισλάμ σ' όλο τον κόσμο, που έχει προσπαθήσει να κρατηθεί υπεράνω της πολιτικής αναταραχής). Ο σείχηρ Αχμέτ Αλ Ταγέμπ κάλεσε όλους τους πολιτικούς σε εθνικό διάλογο - και πήγαν όλοι, παρά το γεγονός ότι το Μέτωπο είχε απορρίψει την πρόταση του Μόρσι! Η συμμετοχή στην συνάντηση ήταν μια υποχώρηση της αντιπολίτευσης και υπογράφηκε ένα κείμενο νεολαίων ακτιβιστών, που αποκήρυσσε τη βία και «δεσμεύοταν» για διάλογο! Δεν είναι σίγουρο τι επιρροή θα έχει αυτή η «συμφωνία» στις διαδηλώσεις, αλλά σίγουρα έχει να κάνει με την δραματική έκκληση των επικεφαλής του Στρατού. Πάντως, οι νεολαίοι αιγύπτιοι διαδηλωτές δεν φαίνονται διατεθειμένοι να υποχωρήσουν απέναντι στην καρικατούρα δημοκρατίας του Μόρσι, που με την υποστήριξη του στρατού και των ΗΠΑ ανακήρυξε εαυτόν άπολυτο άρχοντα - και μάλιστα με συνοπτικές διαδικασίες έδωσε σε ψηφοφορία ένα σύνταγμα με ισλαμικό

προσανατολισμό, συνταγμένο από ισλαμιστές «κοσμοκαλόγερους», το οποίο ανά πάσα στιγμή μπορεί να απαγορεύσει την δράση κάθε λαϊκής αντιπολίτευσης, κηρύσσοντας την εκτός νόμου, με αποτέλεσμα η Αίγυπτος να βρεθεί από την στρατιωτική σε μια ιδιότυπη ισλαμική θρησκευτική δικτατορία. Παρά το γεγονός ότι το νέο Σύνταγμα «ψηφίστηκε» από τον λαό, ωστόσο αποτελεί προϊόν αποκλειστικής επιβολής από τους ισλαμιστές, πράγμα που διαιρεί βαθιά την αιγυπτιακή κοινωνία και αυτό φαίνεται καθαρά από τη δημιουργία του Μετώπου της Αντιπολίτευσης. Βέβαια αυτό το μέτωπο απέχει πολύ από το να αποτελέσει καινούργιο πόλο στην αιγυπτιακή πολιτική ζωή, γιατί αποτελεί ένα συνοθύλευμα που δύσκολα θα μπορέσει να επιβιώσει, έστω μέχρι τις βουλευτικές εκλογές του Απριλίου! Αλλά δείχνει μια

πώλωση στην κοινωνία και μια διάθεση των επαναστατών νεολαίων να συγκρουστούν με όποια δύναμη αρνείται να δώσει αυτά που διεκδικούν από τις 25 του Γενάρη του 2011.

Για να κατανοήσουμε την κατάσταση, χρειάζεται να λάβουμε υπόψη τα εξής:

(1) Οι ΑΜ αποτελούν κόμμα του σουνιτικού Ισλάμ, που φαίνεται να κυριαρχεί στον αραβικό κόσμο σήμερα, σε μια συμμαχία με τους Σαλαφιστές και τους εμίρηδες του Κόλπου. Υπάρχουν αντιθέσεις μεταξύ τους (η Σ. Αραβία και η Ιορδανία απεχθάνονται τους ΑΜ), αλλά ο Μόρσι επισκέφτηκε τη Σ. Αραβία για να εξασφαλίσει επενδύσεις και ταυτόχρονα την απόρροπη εργασία των 1,5 εκ. αιγυπτίων εργατών στο σαουδαραβικό βασίλειο. Παρόμοια, το Κατάρ κατέθεσε 2 δις δολάρια στην Κεντρική Τράπεζα της Αιγύπτου, ενώ ο εμίρης του Κατάρ, με άδεια των αιγυπτιακών αρχών, συνάντησε την κυβέρνηση της Χαμάς στη Γάζα. Η στάση του Μόρσι απέναντι στη Συρία αποτελεί επίσης κομμάτι αυτής της πολιτικής του ισλαμικού σουνιτικού κόμματος, που έχει άλλες δύο φορές εκφραστεί στην ιστορία. Μια την περίοδο 1950-1960, ενάντια στον αραβικό εθνικισμό του Νάσερ

και κατά της Αριστεράς στον αραβικό κόσμο, και μια το 1979 ενάντια στο ρωσικό στρατό στο Αφγανιστάν. Τέλος, ακόμα και με την Τουρκία έπαιξε ο Μόρσι, παρότι οι Αιγύπτιοι μισούν την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Προσπάθησε ν' ανοίξει ορίζοντες και προς το Ιράν, το οποίο επισκέφτηκε και κάλεσε να πάρει μέρος στη διάσκεψη για τη Συρία, προκαλώντας την οργή της Σ. Αραβίας αλλά και της Κίνας. Αλλά τα περιθώρια είναι μικρά και ο Μόρσι σε καμία περίπτωση δεν θέλει να χάσει την στήριξη του στρατού και των ΗΠΑ. Ακολουθεί μια ρεαλιστική πολιτική, που αν και προσπαθεί να ανεβάσει την περηφάνια των Αιγυπτίων (π.χ. επιτυχημένη μεσολάβηση για σταμάτημα της ισραηλινής επέμβαση στη Γάζα), εφαρμόζει όλες τις δεσμεύσεις² απέναντι στους ιμπεριαλιστές. Ωστόσο, αυτή η πολιτική έχει περι-

ορισμένες δυνατότητες και δεν δίνει στους ΑΜ πολλά περιθώρια ελιγμών.

(2) Ο Μόρσι πέτυχε να κερδίσει την στήριξη κομματιού του στρατού, που (βρισκόμενο στην ηλικία των 50 ετών) ήθελε ν' απαλλαγεί από την κυριαρχία των στρατηγών που πολέμησαν στον πόλεμο κατά του Ισραήλ το 1973. Έτσι, έδωσε τον Ταντάου³ και

επέστρεψε τον στρατό στους στρατώνες, ερχόμενος σ' έναν συμβιβασμό, παρά τις προσπάθειες που κατέλαβε ο στρατός για να παραμείνει στην εξουσία (συνταγματική διακήρυξη που έδωσε υπερεξουσίες στο στρατό, υπόνοιες πραξικοπήματος). Από την άλλη, εκμεταλλευόμενος τη διαίρεση της αντιπολίτευσης, εξέδωσε συνταγματική διακήρυξη (22/11/2012) με την οποία ουσιαστικά απαγόρευσε κάθε δικαστική παρέμβαση ενάντια στις αποφάσεις του και ενάντια στην απόφαση της Συνταγματικής Συνέλευσης, η οποία (με πλειοψηφία των ισλαμιστών και εξαγκασμού σε αποχώρηση όλης της αντιπολίτευσης) συνέταξε το νέο Σύνταγμα, που εγκρίθηκε στο δημοψήφισμα της 15^{ης} και 22^{ης} Δεκεμβρίου.

Υπερέβαλε όμως στην εκτίμηση των δυνατοτήτων του, γιατί το γεγονός οδήγησε σε συγκρούσεις ισλαμιστών-επαναστατικής νεολαίας και μάλιστα έβγαλε στους δρόμους και άλλα μεσαία στρώματα, που ίσως για πρώτη φορά στη ζωή τους συμμετέχουν σε διαδηλώσεις, θέλοντας να υπερασπιστούν τον τρόπο ζωής τους, που αισθάνονται ότι απειλείται από τα ισλαμιστικά πολιτικά σχέδια. Ακόμα και υποστηρικτές του παλαιού καθεστώτος βγήκαν στους δρόμους,

μαζί με τους χριστιανούς κόπτες. Αν και η κατάσταση περιπλέκεται, οι ισλαμιστές αλλά και η αντιπολίτευση δεν περιμέναν τέτοιες αντιδράσεις, αντιλαμβανόμενοι λάθος το προτσές της αιγυπτιακής Άνοιξης. Έτσι, ο Μόρσι κάλεσε πάλι τον στρατό να βγει από τους στρατώνες για να τον σώσει, βάζοντας τα τανκς μπροστά στο προεδρικό μέγαρο. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ο στρατός έχει ιδιαίτερη προτίμηση στον Μόρσι και βέβαια, αν παραστεί «εθνική ανάγκη», δεν αποκλείεται να ξαναπάρει τα ηνία!

(3) Όπως δείχνουν οι διαρκείς απεργίες, διαδηλώσεις, κινητοποιήσεις στα εργοστάσια, στην εκπαίδευση, στα νοσοκομεία, η κοινωνία είναι εξαθλιωμένη οικονομικά. Παρόλα αυτά ο Μόρσι ζήτησε δάνειο 4,8 δις δολάρια από το ΔΝΤ, έτοιμος να εφαρμόσει τα συνεπακόλουθα μέτρα λιτότητας. Μπροστά βέβαια στις τελευταίες μαζικές εκρήξεις αναγκάστηκε να παγώσει το αίτημα προς το ΔΝΤ και να πάρει πίσω τις αυξήσεις των φόρων σε βασικά προϊόντα ευρείας κατανάλωσης!

Είναι φανερό ότι οι ΑΜ και όλοι οι ισλαμιστές δεν μπορούν να έχουν άλλο πρόγραμμα από το νεοφιλελευθερισμό όλων των αστικών ηγεσιών. Δεν διαθέτουν κάποιο συνολικό σχέδιο - ούτε σε ότι αφορά τις διεθνείς σχέσεις - για να συσπειρώσουν κομμάτια της άρχουσας τάξης και του κρατικού μηχανισμού σε στέρεη βάση. Έτσι, μέσα στο καζάνι της αιγυπτιακής επανάστασης - παρά τις επιμέρους επιτυχίες τους - δύσκολα θα μπορέσουν να διατηρήσουν την απόλυτη κυριαρχία. Το ερώτημα είναι κατά πόσο οι επαναστατημένες μάζες είναι έτοιμες να επιβάλουν μια λύση προς το δικό τους συμφέρον και αυτό ξεκινάει με τη συγκρότηση των κατάλληλων πολιτικών σχηματισμών, που βέβαια δεν μπορεί να είναι το συνοθύλευμα του Μετώπου της Αντιπολίτευσης.

Υποσημειώσεις

¹ Οι Σαλαφιστές είναι μια σκληροπυρηνική ισλαμιστική οργάνωση, με σχέσεις με τη Σαουδική Αραβία. Κατηγορούν τους ΑΜ ότι δεν εφαρμόζουν τον ισλαμικό νόμο (Σαρία). Π.χ. η προσφυγή στο ΔΝΤ αποτελεί ατόπημα, αφού η Σαρία απαγορεύει τον έντοκο δανεισμό!

² Η επέμβαση του αιγυπτιακού στρατού στη χερσόνησο του Σινά για να καταδιώξει τις αντάρτικες ομάδες ισλαμιστών, που είχαν εισχωρήσει από τα παλαιστινιακά εδάφη, και μάλιστα με την άδεια του Ισραήλ για πρώτη φορά μετά το 1973, αποτελεί απόδειξη ότι ο Μόρσι δεν επιθυμεί τη ρήξη, παρά τους δεσμούς του με την Χαμάς.

³ Ήταν ο αρχηγός του Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου, που κυβέρνησε τη χώρα μετά τον Μουμπάρακ, εκλεκτός των ΗΠΑ. Είχε δηλώσει ότι «δεν θα αφήσει μια φατρία (τους ΑΜ) να καταλάβει την χώρα»!

Η διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης

Η νίκη της ρωσικής επανάστασης το 1917 δημιούργησε μια κοινωνία μεταβατική από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό, που σπαρασσόταν από εσωτερικές αντιφάσεις. Η τεράστια οικονομική και κυρίως κοινωνική καθυστέρηση της αγανούς τσαρικής αυτοκρατορίας, οι τρομερές αντιξοότητες που προκάλεσαν η ανεπανάσταση των Λευκοφρουρών και η ιμπεριαλιστική επέμβαση, οι ήττες των επαναστάσεων στην υπόλοιπη Ευρώπη οδήγησαν σε υποχώρηση της πολιτικής δραστηριότητας των εργαζόμενων μαζών και επέτρεψαν στα διευθυντικά γραφειοκρατικά στρώματα που είχαν σχηματιστεί στο νεοσύστατο εργατικό κράτος να αφαιρέσουν, με πολιτικό όχημα το σταλινισμό, την πολιτική εξουσία από τα εργατικά συμβούλια (σοβιέτ). Η εξέλιξη όμως αυτή κάθε άλλο παρά καθόριζε τελεσίδικα την ιστορική μοίρα της Σοβιετικής Ένωσης. Όπως είχε τονίσει ο Τρότσκι στο έργο του Προδομένη Επανάσταση, η ασταθής μεταβατική κατάσταση της χώρας θα κατέληγε είτε σε παλινόρθωση του καπιταλισμού, με τη συγκρότηση της γραφειοκρατίας σε νέα εκμεταλλεύτρια τάξη, είτε σε αποκατάσταση της εξουσίας των σοβιέτ, με μια νικηφόρα πολιτική επανάσταση των εργαζόμενων. Η τελική έκβαση θα καθοριζόταν σε μεγάλο βαθμό από την παγκόσμια ταξική πάλη, καθώς ενδεχόμενες επαναστατικές νίκες και το σπάσιμο της απομόνωσης της Σοβιετικής Ένωσης θα υπονόμειναν τη γραφειοκρατική εξουσία. Η αντίφαση μεταξύ της συλλογικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και της διαχείρισής τους από ένα παρασιτικό διευθυντικό στρώμα οδηγούσε σε μεγάλες οικονομικές αποτυχίες και πολιτική κρίση του σταλινισμού, η οποία μόνο προσωρινά σκεπάστηκε από τη νίκη του Κόκκινου Στρατού στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Μετά το θάνατο του Στάλιν το 1953, η νέα ηγετική ομάδα με επικεφαλής τον

Χρουστσόφ, έχοντας αντιληφθεί ότι η συνέχιση της ωμής καταστολής της προηγούμενης περιόδου ήταν πια αδύνατη, πήρε μέτρα φιλελευθεροποίησης στην κοινωνία και την οικονομία, που επέτρεψαν στη γραφειοκρατία να συντηρήσει το στάτους κβο για τρεις δεκαετίες ακόμα.

Τη δεκαετία του '80 τα αδιέξοδα της γραφειοκρατικής διαχείρισης και η καθυστέρηση της σοβιετικής οικονομίας σε σχέση με τις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες οδήγησαν τη νέα γενιά των γραφειοκρατικών στελεχών, με επικεφαλής τον Γκορμπατσόφ, στην εφαρμογή της περεστρόικα (ανασυγκρότηση) και της γκλάσνοστ (διαφάνεια). Η περεστρόικα επέτρεπε την ατομική ιδιοκτησία και τη λειτουργία των νόμων της αγοράς σε πολλούς τομείς της οικονομίας, ενώ με τη γκλάσνοστ θεσμοθετούνταν σημαντικές πολιτικές και δημοκρατικές ελευθερίες, με στόχο ένα πολυκομματικό πολιτικό σύστημα. Ο Γκορμπατσόφ και οι υποστηρικτές του ήλπιζαν ότι η νέα πολιτική θα επέτρεπε στη σοβιετική οικονομία να βγει από το τέλμα και στη γραφειοκρατία να κερδίσει την υποστήριξη των εργαζομένων, όμως οι διαδικασίες που πυροδοτήθηκαν σύντομα έγιναν ανεξέλεγκτες. Οι νέες ελευθερίες και δυνατότητες που έδινε η γκλάσνοστ επέτρεψαν να εκδηλωθεί η αγανάκτηση των μαζών για τα κακώς κείμενα της σοβιετικής κοινωνίας και δημιούργησαν μεγάλη κοινωνική αναταραχή. Εθνικισμοί καταπιεσμένοι επί χρόνια από τη γραφειοκρατία βγήκαν στην επιφάνεια και οδήγησαν σε οξυτάτες συγκρούσεις. Η πολιτική της αποδυνάμωσης του κεντρικού ελέγχου πάνω στην παραγωγή και τις τιμές που ακολουθούσε ο Γκορμπατσόφ προκάλεσε την κατάρρευση των υπαρχουσών σχέσεων παραγωγής και διανομής, χωρίς να τις αντικαθιστά με καινούριες.

Η άρση του αδιεξόδου μπορούσε να γίνει μόνο με δύο τρόπους: είτε με μια εξέγερση που

θα ανέτρεπε τη γραφειοκρατία και θα αποκαθιστούσε την εξουσία των εργαζομένων, είτε με την επικράτηση των δυνάμεων που επεδίωκαν την παλινόρθωση του καπιταλισμού. Δυστυχώς, η υποχώρηση του παγκόσμιου εργατικού κινήματος έκανε όλο και πιο δύσκολη την πρώτη εξέλιξη, στη Σοβιετική Ένωση αλλά και στην ανατολική Ευρώπη, όπου την περίοδο 1989-1991 κατέρρεαν το ένα μετά το άλλο τα σταλινικά καθεστώτα.

Το 1991 η κυβέρνηση του Γκορμπατσόφ πρότεινε ένα σχέδιο για τη μετατροπή της Σοβιετικής Ένωσης σε χαλαρή συνομοσπονδία ανεξάρτητων κρατών. Από τις 15 Σοβιετικές Δημοκρατίες, οι τρεις βαλτικές χώρες (Λιθουανία, Λετονία, Εσθονία), η Αρμενία, η Γεωργία και η Μολδαβία το απέρριψαν, καθώς επεδίωκαν την πλήρη απόσχιση τους. Το σχέδιο τέθηκε σε δημοψήφισμα στις υπόλοιπες εννιά Δημοκρατίες στις 17 Μάρτη. Η συμμετοχή των πολιτών έφτασε το 80% και το «ναι» συγκέντρωσε το συντριπτικό 76%, ενώ πλειοψήφησε και στις εννιά Δημοκρατίες. Το γεγονός αυτό αποδεικνύει ότι η διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης έγινε κόντρα στη θέληση της πλειονότητας των λαών της.

Στις 19 Αυγούστου 1991, μία ημέρα πριν την υπογραφή της συνθήκης που θα καθόριζε τη νέα ομοσπονδιακή δομή, μια ομάδα γραφειοκρατών και στρατιωτικών που είχαν θεωρηθεί από τις συνέπειες της πολιτικής του Γκορμπατσόφ και επεδίωκαν την επιστροφή στη σταλινική «παράδοση», οργάνωσαν πραξικόπημα εναντίον του. Ωστόσο, το μεγαλύτερο μέρος της διεφθαρμένης γραφειοκρατίας, μαζί με τα επιχειρηματικά στρώματα που είχε δημιουργήσει η νέα πολιτική, με την υποστήριξη του ιμπεριαλισμού και πολιτικό εκφραστή τον Γιέλτσιν, εκμεταλλεύτηκαν τη συγκυρία και την αποδοκιμασία των μαζών για τους πραξικοπηματίες, κερδίζοντας τη λαϊκή υποστήριξη.

Μετά την αποτυχία του πραξικοπήματος ο Γκορμπατσόφ επέστρεψε στη θέση του, ήταν όμως εξαιρετικά αποδυναμωμένος και ανίκανος να προλάβει τις εξελίξεις. Η κλίκα του Γιέλτσιν επέβαλε τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, την ανεξέλεγκτη λειτουργία της αγοράς και τη λεηλασία της λαϊκής περιουσίας από χρυσοδάκτυλους γραφειοκράτες και απατεώνες τύπου Αμπράμοβιτς και Χανταρκόφσκι. Οι συνέπειες ήταν τραγικές για τους λαούς της Σοβιετικής Ένωσης: το ΑΕΠ της Ρωσίας αλλά και των περισσότερων νέων χωρών συρρικνώθηκε, τα ποσοστά της ανεργίας και της φτώχειας εκτοξεύτηκαν στα ύψη, το προσδόκιμο ζωής μειώθηκε. Η καταβράθρωση του βιοτικού επιπέδου σε όλες τις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες ουσιαστικά καταρρίπτει και όλες εκείνες τις θεωρίες που υποστηρίζουν ότι η καπιταλιστική παλινόρθωση στη Σοβιετική Ένωση είχε πραγματοποιηθεί πριν το 1991.

Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης δεν ήταν αποτέλεσμα μιας «ιμπεριαλιστικής συνομοσπασίας», όπως επιμένουν μέχρι σήμερα οι σταλινικοί, αλλά της προδοτικής πολιτικής του σταλινισμού μέσα και έξω από τη χώρα. Στη σημερινή εποχή της παγκόσμιας ανόδου των αγώνων, οι λαοί της θα έλθουν και αυτοί αργά ή γρήγορα ξανά στο προσκήνιο και χρειάζονται τη βοήθεια και την αλληλεγγύη του διεθνούς εργατικού κινήματος.

■ Γιάννης Χαλάς

Η προδοσία της Βάρκιζας

-Βάρκιζα, 12/2/1945, Άρθρον 6^{ος} : «*Άμα τη δημοσίευσή του παρόντος, αποστρατεύονται αι ένοπλοι δυνάμεις Αντιστασεως και συγκεκριμένως ο ΕΛΑΣ ...*»

-Προκήρυξη Κ.Ε. ΕΛΑΣ, 15/2/1945 : «*Η συμφωνία της 12^{ης} Φλεβάρη τερματίζει τον ένοπλο αγώνα σας [...] ήρθε η ώρα να καταθέσετε τα δοξαμένα όπλα σας. Όμως το έργο σας δεν ολοκληρώθηκε, η κατοχύρωση της λαϊκής κυριαρχίας [...] περιμένει την πραγματοποίησή της.*»

Η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ, επικεφαλής ενός λαϊκού στρατού μέσα σε μια αντικειμενικά επαναστατική κατάσταση, οδήγησε τις μάζες δεμένες χειροπόδαρα σε ένα παραπαίον αστικό καθεστώς και στους ιμπεριαλιστές αντί στην κατάληψη της εξουσίας.

Η ραγδαία ανάπτυξη του ΕΛΑΣ (Ελληνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός) και η απελευθέρωση περιοχών στην ύπαιθρο είχε δημιουργήσει μια κατάσταση δυαδικής εξουσίας απέναντι στους Ναζί και τις δοτές κυβερνήσεις. Οι λαϊκές μάζες δεν εχθρεύονταν μόνο τους κατακτητές αλλά και μια αστική τάξη, η οποία είτε είχε συνεργαστεί μαζί τους (κυβερνήσεις Τσολάκογλου, Ράλλη) είτε είχε φυγαδεύσει εαυτόν στο Κάιρο.

Τον Οκτώβριο του 1944 τα γερμανικά στρατεύματα αποσύρονται μισοδιαλυμένα, δίνοντας μια εξαιρετική ευκαιρία στον ΕΛΑΣ να τα αποτελειώσει και να χρησιμοποιήσει τον εξοπλισμό τους. Η εντολή δεν δόθηκε ποτέ. Παρόλα αυτά, αρκούσε η μεταφορά μονάδων του ΕΛΑΣ στην Αθήνα και η ανακήρυξη της κατάληψης της εξουσίας.

Όμως, αντί εξοπλισμένων εργατικών μαζών στην Αθήνα εγκαθίσταται βρετανικός στρατός του στρατηγού Σκόμπυ και η κυβέρνηση Παπανδρέου.

Οι οδηγίες του Τσόρτσιλ ήταν σαφείς: «ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε εξεγερμένη πόλη». Το ταξικό ένστικτο των βρετανών ιμπεριαλιστών τους υποδείκνυε ότι παρά τη στάση του ΚΚΕ το αστικό καθεστώς στην Ελλάδα δεν θα μπορούσε να ανασταλωθεί χωρίς τη συντριβή των εξοπλισμένων μαζών. Ο Σκόμπυ διατάζει τη διάλυση του ΕΛΑΣ έως τις 10 Δεκεμβρίου. Το ΚΚΕ απαντά με διαδήλωση επίδειξης δύναμης στις 3 Δεκεμβρίου, που πνίγεται στο αίμα. Πια σχεδόν ένα μήνα ο λαός της Αθήνας μάχεται τον βρετανικό στρατό, περιμένοντας μάταια ενισχύσεις από τα επίλεκτα σώματα του ΕΛΑΣ, των οποίων ο κύριος όγκος με τους Σαράφη και Βελουχιώτη στάλθηκε για εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στην Ήπειρο, ενώ οι δυνάμεις του Καπετάν Γιώτη (Χαρίλαος Φλωράκης) δεν μπήκαν ποτέ στην Αθήνα. Καταπονημένος, υπονομευμένος, απροετοίμαστος και προδομένος υπέκυψε, για να ακολουθήσει η κατάρρευση συμφωνία της Βάρκιζας.

Οι αιτίες

Οι ισχυρισμοί των σύγχρονων σταλινικών ότι ο «δυσμενής συσχετισμός δυνάμεων» και ο «πανίσχυρος βρετανικός ιμπεριαλισμός» δεν επέτρεψαν τη σοσιαλιστική επανάσταση καταρρίπτονται από ανακοίνωση του ίδιου του Π.Γ. του ΚΚΕ στο αποκορύφωμα των Δεκεμβριανών (17 Δεκέμβρη 1944): «*Το ΚΚΕ εκφράζοντας τη θέληση του ελληνικού*

λαού να λύσει δημοκρατικά τα εσωτερικά του προβλήματα και να αποφευχθεί ο εμφύλιος πόλεμος με επιμονή και συνετή πολιτική πέτυχε να συγκροτηθεί Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας [...]. Στην περίοδο της απελευθέρωσης, όταν οι αντίπαλοί του φοβόνταν ότι θα καταλάβει την εξουσία, όπως μπορούσε να το κάμει, το ΚΚΕ απέδειξε περίτρανα την ειλικρίνεια και εντιμότητα των Δημοκρατικών του σκοπών.»

Η ηγεσία του ΚΚΕ προσέβλεπε στην ανασύλωση του αστικού καθεστώτος με αναβαθμισμένο τον ρόλο της, εξ ου και οι συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας, προίμια της Βάρκιζας. Εφάρμοσε τις συμφωνίες της σοβιετικής γραφειοκρατίας, όπου η Ελλάδα είχε μοιραστεί 90-10 προς όφελος των Βρετανών. Ωστόσο, η προδοσία είχε ήδη δρομολογηθεί από τις αποφάσεις της 6^{ης} Ολομέλειας του 1934, γέννημα της γραφειοκρατικοποίησης του ΚΚΕ και της υποταγής του στη σταλινική 3^η Διεθνή, παρά τη μάχη της ομάδας Σπάρτακος του Π. Πουλιόπουλου για το αντίθετο. Το ΚΚΕ έθετε ως πρώτο στόχο την ολοκλήρωση της αστικοδημοκρατικής επανάστασης σε συνεργασία με αστικές δυνάμεις, για να αναχαιτιστεί ο φασισμός, να επιτευχτεί ανεξαρτησία από τον ιμπεριαλισμό και να ολοκληρωθεί η καπιταλιστική ανάπτυξη της Ελλάδας, ώστε να είναι έτοιμη για τη σοσιαλιστική επανάσταση. Πετώντας στα σκουπίδια τα συμπεράσματα της ρώσικης επανάστασης, διαπαιδαγώγησε

τον ελληνικό λαό σε ένα καταστροφικό αντιμαρξιστικό πρόγραμμα. Ο συνδυασμός αυτής της διαπαιδαγώγησης με την εξολοθρευση οποιασδήποτε αντιπολιτευόμενης φωνής από την Ο.Π.Α.Α. (Οργάνωση Περιφρούρησης Λαϊκού Αγώνα) δεν επέτρεψε σε καπεταναίους, όπως ο Βελουχιώτης, που διέβλεπαν τις συνέπειες των επιλογών της ηγεσίας του ΚΚΕ, να αντιτάξουν ένα διαφορετικό πολιτικό πρόγραμμα.

Οι έλληνες τροτσκιστές, κυνηγημένοι από την Ο.Π.Α.Α., παρακολουθούσαν τα αποτελέσματα των επιλογών του ΚΚΕ να επιβεβαιώνουν τις εκτιμήσεις του Π.Πουλιόπουλου στο βιβλίο «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική επανάσταση». Με αυτοθυσία αντιμετώπιζαν τις δολοφονίες από τους σταλινικούς ως εσωτερικό πρόβλημα του εργατικού κινήματος, που θα λυνόταν χωρίς παρέμβαση του αστικού κράτους, χωρίς ακόμα να δεχθούν τις συντάξεις που δόθηκαν από τις κυβερνήσεις στα θύματα του ΚΚΕ.

Ο φάρος του Επαναστατικού Μαρξισμού και της Διαρκούς Επανάστασης δεν έσβησε από τα χτυπήματα της ήττας και τις άνανδρες επιθέσεις των σταλινικών πρακτόρων, αλλά φωτίζει μέχρι σήμερα νικηφόρες διεξόδους, σε μια εποχή που επανάσταση και αντεπανάσταση θα κονταροχτυπηθούν ξανά.

Κύπρος

Εκλογές στη δίνη της κρίσης

■ Μαρία Χριστοφή

Στην πιο κρίσιμη περίοδο της ιστορίας της από το 1974 βρίσκεται η Κύπρος. Στην οικονομική κρίση, που σαν χιονοστιβάδα παρασέρνει γρήγορα και απότομα την κυπριακή οικονομία, στην κοινωνική κρίση, με πρωτοφανή για την κυπριακή πραγματικότητα μέτρα λιτότητας που αυξάνουν ραγδαία τα ποσοστά ανεργίας και τον αριθμό των ατόμων που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας, έρχεται να προστεθεί και η πολιτική κρίση, καθώς αυξάνεται το ποσοστό των ατόμων που αντιλαμβάνονται ότι στις επερχόμενες προεδρικές εκλογές δεν έχουν καμία επιλογή.

Τρεις βασικοί υποψήφιοι, καμία εναλλακτική

Τρεις φαίνεται να είναι οι βασικοί υποψήφιοι που θα διεκδικήσουν την Προεδρία της Κυπριακής Δημοκρατίας στις εκλογές της 17^{ης} Φεβρουαρίου.

Ο Νίκος Αναστασιάδης, πρόεδρος του Δημοκρατικού Συναγερμού (ΔΗ.ΣΥ.), του δεξιού κόμματος της Κύπρου, θαυμαστής του Αντώνη Σαμαρά και της Άγκελα Μέρκελ, οραματίζεται την Κύπρο του Σχεδίου Ανάν, ενώ από την άλλη προωθεί ένα σκληρό νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα, που μεταξύ άλλων περιλαμβάνει ιδιωτικοποιήσεις ημικρατικών οργανισμών, απολύσεις στο δημόσιο κλπ. Ενδεικτικό είναι ότι μόλις ένα μήνα πριν τις εκλογές ο Αναστασιάδης ήταν ο οικοδεσπότης της έκτακτης συνόδου του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος, με φιλοξενούμενους μεταξύ άλλων τη Μέρκελ και τον Μπαρόζο. Τον Αναστασιάδη στηρίζει και το Δημοκρατικό Κόμμα (ΔΗ.ΚΟ.), του πρώην προέδρου Τάσσου Παπαδόπουλου, σε μια τυχοδιωκτική και λαϊκίστικη προσπάθεια αγκιστρώματος στην εξουσία, καθώς ο Αναστασιάδης θεωρείται το μεγάλο φαβορί των εκλογών.

Ο Σταύρος Μαλάς στηρίζεται από το Ανορθωτικό Κόμμα Εργαζόμενου Λαού (ΑΚΕΛ), το «αριστερό» κόμμα που βρίσκεται αυτή τη στιγμή στην κυβέρνηση και που ήταν υπεύθυνο για την προσφυγή της Κύπρου στον Μηχανισμό Στήριξης και στην Τρόικα. Ο Μαλάς υπήρξε υπουργός Υγείας της προ-

ηγούμενης κυβέρνησης. Είναι νέο πρόσωπο στην πολιτική σκηνή, ωστόσο η υποψηφιότητά του ήταν από την αρχή καταδικασμένη, καθώς εισπράττει την απογοήτευση του κόσμου από την προηγούμενη διακυβέρνηση του προέδρου Χριστόφια. Το ΑΚΕΛ θα δει τους ψηφοφόρους του να διασκορπίζονται, καθώς αυτοί που ισχυρίζονται ότι προστατεύουν τα δικαιώματα των εργαζομένων είναι οι ίδιοι που μείωσαν τους μισθούς και τις συντάξεις, αύξησαν τα όρια συνταξιοδότησης, μείωσαν τις θέσεις στο δημόσιο, έκοψαν επιδόματα, αύξησαν φόρους κ.λπ. Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι ο Μαλάς και το ΑΚΕΛ συμμορφώνονται πλήρως με τις απαιτήσεις της Τρόικα και έχουν δεσμευτεί να εφαρμόσουν το μνημόνιο σε περίπτωση εκλογής τους.

Ο τελευταίος υποψήφιος που στηρίζεται από κοινοβουλευτικό κόμμα είναι ο Γιώργος Λιλλήκας. Ο Λιλλήκας είχε ανακοινώσει εδώ και έναν χρόνο την υποψηφιότητά του ως ανεξάρτητος, τελικά όμως τον στηρίζει το Κίνημα Σοσιαλιστών - Ενιαία Δημοκρατική Ένωση Κύπρου (ΚΙ.ΣΟΣ. - Ε.Δ.Ε.Κ.). Ο Λιλλήκας διορίστηκε από το ΑΚΕΛ υπουργός Εξωτερικών στην κυβέρνηση συνεργασίας επί προεδρίας Τάσσου Παπαδόπουλου. Οι προτάσεις του είναι λαϊκίστικες και τυχοδιωκτικές. Μεταξύ άλλων, προτείνει να πουληθεί ένα από τα οικοπέδα της κυπριακής Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης (ΑΟΖ) για να αποπληρωθεί το χρέος, να αρχίσει από μηδενική βάση η διαπραγμάτευση με την Τουρκία για το Κυπριακό, να κλείσει η επικοινωνία με τα Κατεχόμενα κ.λπ. Δεν έχει αποκηρύξει ανοιχτά το μνημόνιο, προσαθεί όμως να φαίνεται αντίθετος με αυτό. Προφανώς αν εκλεγεί δεν θα έχει άλλη εναλλακτική από το να το εφαρμόσει κατά γράμμα.

Πολιτική κρίση

Λαμβάνοντας υπόψη όλα τα παραπάνω, οι Κύπριοι αρχίζουν να συνειδητοποιούν ότι το πολιτικό σύστημα δεν μπορεί να τους δώσει διεξόδους και λύσεις στα προβλήματά τους. Αντίθετα είναι αυτό που τα δημιουργεί και τα μεγεθύνει. Πιθανότατα στις επερχόμενες

εκλογές αυτό θα εκφραστεί μέσα από την αποχή. Ενδεικτικός ωστόσο είναι και ο μεγάλος αριθμός αναποφασιστων μέχρι την τελευταία στιγμή - ξεπερνάει το 20% - πράγμα πρωτόγνωρο για τα κυπριακά δεδομένα, καθώς μέχρι τώρα το πολιτικό σύστημα ήταν αρκετά πολωμένο.

Τρόικα: «Πάρτε μέτρα... για λεφτά βλέπουμε»

Στο μεταξύ υπάρχει μεγάλος προβληματισμός στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στο ΔΝΤ όσον αφορά τον δανεισμό της Κύπρου. Αν και το ποσό είναι πολύ μικρό για τα ευρωπαϊκά δεδομένα, η Κύπρος έχει εμπλακεί στη συζήτηση για την απευθείας ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών από τον Μηχανισμό Στήριξης ή όχι. Σε μια οικονομία με ΑΕΠ 18 δις, οι εκτιμήσεις για ανάγκες ανακεφαλαιοποίησης των κυπριακών τραπεζών ύψους 10 δις είναι ανησυχητικές. Με αφορμή το ξέπλυμα μαύρου χρήματος και τον παρασιτικό ρόλο της κυπριακής οικονομίας, οι Ευρωπαίοι αναβάλλουν συνεχώς τη συμφωνία και την έγκριση του δανείου προς την Κύπρο, με αποτέλεσμα η τελευταία να μένει αποκλεισμένη από τις αγορές και να κινδυνεύει συνεχώς να κηρύξει στάση πληρωμών.

Ανεξάρτητα από αυτό, μια σειρά μέτρων που προβλέπονταν στην αρχική συμφωνία με την Τρόικα έχουν ήδη παρθεί, ενώ υπάρχει συνεχώς συζήτηση για την ανάγκη εφαρμογής νέου ακόμα σκληρότερου μνημονίου. Στο τραπέζι φυσικά πρωταγωνιστικό ρόλο παίζουν και τα κοιτάσματα φυσικού αερίου, καθώς μεγάλο μέρος των εσόδων από αυτά έχει ήδη προσανατολιστεί στην αποπληρωμή του δανείου... που ακόμα δεν δόθηκε!

Πρώτες αντιδράσεις

Μουδιασμένοι οι κύπριοι εργαζόμενοι συνειδητοποιούν σιγά-σιγά τη μονιμότητα των νέων μέτρων και τις επιπτώσεις που έχουν αυτά στην καθημερινότητά τους. Σε μια χώρα όπου το επίσημο συνδικαλιστικό κίνημα εξαρτάται απόλυτα από τα δύο μεγάλα κόμματα και όπου δεν έχει γίνει γενική απεργία τα τελευταία 20 χρόνια, παρά μονάχα μικροί, αποσπασματικοί και απομονωμένοι αγώνες, οι εργαζόμενοι αρχίζουν να αναζητούν νέες διεξόδους.

Αυτή τη στιγμή στην πρωτοπορία του αγώνα βρίσκονται οι οικοδόμοι, οι οποίοι από τις 24 Ιανουαρίου έχουν κατέλθει σε απεργία διαρκείας, διαμαρτυρόμενοι για τις μαζικές απολύσεις στον κλάδο και διεκδικώντας την ανανέωση της Συλλογικής τους Σύμβασης, η οποία μένει ανυπόγραφη από το 2010. Η ηγεσία του αγώνα βρίσκεται στα χέρια των συνδικαλιστών της Παγκύπριας Εργατικής Ομοσπονδίας (ΠΕΟ) και της Συνομοσπονδίας Εργατών Κύπρου (ΣΕΚ), που πρόκειται στο ΑΚΕΛ και το ΔΗ.ΣΥ. αντίστοιχα και οι οποίες δεν φαίνεται να έχουν διάθεση κλιμάκωσης του αγώνα, κηρύσσοντας πανεργατική απεργία. Εξακολουθούν να περιορίζονται σε κούφιας απειλές, αφήνοντας κράτος και εργοδότες να αλωνίζουν και

να περικόπτουν συνεχώς εργατικά κεκτημένα.

Μέση Ανατολή: ναρκοθετημένο πεδίο

Στο μεταξύ, η αστική τάξη της Κύπρου, με το ΑΚΕΛ επικεφαλής, επιλέγει τη συνεργασία με το Ισραήλ για την εκμετάλλευση και προστασία (sic) των κοιτασμάτων φυσικού αερίου, την ίδια στιγμή που η αραβική άνοιξη έχει απομονώσει περισσότερο από ποτέ το Ισραήλ. Ταυτόχρονα, η Τουρκία αναδεικνύεται ολοένα και περισσότερο στην υπερδύναμη της περιοχής, που δυνητικά μπορεί να πολώσει γύρω της τις αραβικές χώρες. Οι ιμπεριαλιστές εποφθαλμιούν τα κοιτάσματά της και θέλουν να βάλουν χέρι σ' αυτά, γι' αυτό ψάχνουν συνεχώς αφορμή για να βρουν ερείσματα σε αυτή τη μεγάλης γεωστρατηγικής σημασίας περιοχή. Με τον εμφύλιο στη Συρία, το Παλαιστινιακό, τις εξεγέρσεις που συνεχίζονται στις αραβικές χώρες και ειδικά στην Αίγυπτο, αλλά και το Κυπριακό, η περιοχή μοιάζει με ναρκοπέδιο και το ξέσπασμα ενός γενικευμένου πολέμου δεν μοιάζει μακρινό ενδεχόμενο. Προς το παρόν, η Κύπρος αποτελεί ακόμα ένα προπύργιο των ιμπεριαλιστών, με τις αγγλικές βάσεις να την καθιστούν το «αβύθιστο αεροπλανοφόρο» τους, απ' όπου εφορμούν για να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους στη Μέση Ανατολή.

Να δώσουμε τις δικές μας λύσεις

Ξεκινώντας από τις επερχόμενες προεδρικές εκλογές, πρέπει να καταδείξουμε τον σάπιο ρόλο όλου του πολιτικού φάσματος της Κύπρου. Να αναδείξουμε ότι οι δικές μας ανάγκες βρίσκονται ψηλότερα από τα κέρδη των τραπεζών, των εργολάβων, των επιχειρηματιών και των ιμπεριαλιστών. **Ψηφίζοντας λευκό στις εκλογές** δείχνουμε ότι ο μόνος που μπορεί να δώσει λύση στα προβλήματά μας είμαστε εμείς. Κάνοντας αυτό πράξη πρέπει να **αναπτύξουμε μορφές αυτοοργάνωσης**, να χειραφετηθούμε από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που κόβει τα πόδια κάθε αγώνα πριν ακόμα αυτός ξεκινήσει. Να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας όπου αυτά καταπατούνται: να επιβάλλουμε στην πράξη την **απαγόρευση των απολύσεων**, να μη δεχτούμε μειώσεις μισθών. Με **γενική απεργία διαρκείας**, οργανωμένη από τα κάτω, από τις συνελεύσεις των εργαζομένων, τις συνελεύσεις στις γειτονιές, να υπερασπιστούμε το δικαίωμά μας στη ζωή. Κρίσιμη επίσης είναι η αλληλεγγύη και η συνεργασία των κύπριων εργαζομένων με τους μετανάστες, τους Τουρκοκύπριους, τους Παλαιστίνιους, αλλά και με τους λαούς της περιοχής που ήδη αυτή τη στιγμή παλεύουν για τις ελευθερίες τους, καθώς και με τους υπόλοιπους αγωνιζόμενους ευρωπαϊκούς λαούς. Τα προβλήματα και οι επιθέσεις που δεχόμαστε είναι κοινά, επομένως κοινή πρέπει να είναι και η απάντησή μας! Εξάλλου, δεν θα έχουμε παρά μόνο ό,τι μόρουμε να κατακτήσουμε!

